

Kelebek Haykırısları

IEL ÖYKÜ

KELEBEK HAYKIRIŞLARI

İstanbul (Erkek) Lisesi Öğrencilerinden Öyküler

İEL Yayınları, 2018

Yayıma Hazırlayan: Fatma ÇALIŞKAN

Kapak Resmi: Ceren ABANOZ

Kapak Tasarımı: Fatma IŐım GÜNGÖR
Muhammed Rodi DÜGER

İç Tasarım: Yakup TÜRK

İEL
ÖYKÜ

Değerli dostlarım,

Sarı-Siyahlı kardeşlerim,

Ferdi olmaktan gurur duyduğum İstanbul Erkek Lisesi, bugün Türkiye'nin en köklü ve en başarılı liselerinden biri olarak eğitim yuvası olmaya devam etmektedir.

134 yıllık onurlu tarihi boyunca ülkemize nice devlet adamı, bürokrat, sanatçı, bilim insanı, hukukçu, mühendis, edebiyatçı, milli sporcu kazandıran lisemiz, gelenekleri, Sarı Siyahlı büyük camiası ile Türkiye'nin eğitiminde bugün asırlık bir çınar gibidir.

“Türkiye'nin ilk okul dergisi” olma özelliğine ve önceliğine sahip Numune-i Terakki dergisi bu asırlık çınarın gölgesinde çıktı. Okul öğretmenlerimiz ve öğrencilerimizin, okul kurucumuz Mehmed Nadir Bey'in önderliğinde başlattığı yayıncılık faaliyetini bugün devam ettirmek ulvi bir sorumluluk olmasının yanı sıra ağabeylerimiz ve hocalarımıza bir vefa borcumuzdur. Bu anlayış ve sorumlulukla yeni yayınlarımızı hazırlamış bulunmaktayız.

İstanbul Erkek Lisesinin örnek öğrencilerinden ve öncü öğretmenlerinden Nurettin Topçu'nun alıntılıdığı ifadesindeki “Geleceğin tohumu olan gençlerimizin özünü.” tarihe kayıt olarak bırakacak yayınlarımızın zengin içerik ve kategorilerde her geçen gün daha da artması dileğiyle...

Hikmet KONAR
Okul Müdürü

İçindekiler

- 7 Yazma Yolculuğu *Fatma Çalışkan*
9 Bulanık *Hilal İrem Baştürk*
18 Sevdiğim İstanbul *Ahmet Alper Özüdoğru*
22 Saat Tamircisi *Zeynep Selin Doğu*
26 Cüda *Selin Su Belen*
28 Mektup *Roşna Aksal*
31 Kelebek Haykırıışları *Hazal Çintaş*
35 Kırmızı Çizmenin Teki *Zeynep Selin Doğu*
41 Beklenmedik Ayrılık *Ahmet Alper Özüdoğru*
45 Kahverengi Ayakkabılar *Melisa İşbilen*
48 Son'suz Oyun *Metehan Uruç*
54 Cinayet *Selin Su Belen*
56 Küçük Rüyalalar *Ece Bursalı*
59 Kayıp *Nalan Aslan*
67 Ben Çocukken, Bir Elveda Yok Mu?, Onsuzluk
Rümeysa Gürsoy
71 Kader *Alper Yıldırım*
79 Hayat *Fatma Sultan Yağcı*
81 Fısıltı *Hazal Çintaş*
85 Kedili Kadın *Zeynep Camgöz*
91 Ya Sonra? *Aleyna Karaaslan*
97 Siyah Araba *Roşna Aksal*
100 Çıkmaz *Baki Berkay Uzel*
103 Huzur *Elif Günenç*
106 Gök Mavi Elbisesi *Hazal Çintaş*
111 Ne Güzeldi O Teras Sohbetleri *Kadir Kağan Duran*
119 Ulaşılmaz Diyarlara Köprüdür Uyku *Rümeysa Gürsoy*
122 Yüzük *Lara Kılıç*
128 Gulan *Roşna Aksal*
134 Arayış *Emine Topçu*
136 Şapkası Güzeldi *Hazal Çintaş*

- 140 Yağmur *Baki Berkay Uzel*
143 Gülümseyin, Çekiyorum! *Aybüke Beyza Coşkun*
149 Tezgâhtar *Selin Su Belen*
152 Yazma Yolculuğu Burada Bitti Mi? Bitmez!

YAZMA YOLCULUĞU

Öykü yaşadığımız ve hissettiğimiz anlardan ibarettir. Bazen küçük bir anı, bazen kimsesiz bir çocuğun sessiz bakışı, bazen içimizdeki buruk bir his...

Hayatın bütün renklerini, bütün ayrıntılarını bulursunuz öykülerde. Sıcacık bir hikâyeyle içinde bulunduğunuz zamandan, atmosferden kısa bir süreliğine uzaklaşırsınız. Sait Faik gibi birdenbire evinizi özlersiniz. Bir de bakmışsınız ki sis içinde bir meydandasınız. Burnunuza zencefil ve tarçın kokuları gelir birden. Salepçi güğümlerinin tıkırtıları dolar kulaklarınıza. İçinizdeki sızıyı dindirmeye çalışır inadına gülümersiniz. Karşı kaldırımın başındaki kestane arabasından gökyüzüne yükselen dumanlar dikkatinizi çeker, küçük mutlulukların insana ne kadar iyi geldiğini hatırlarsınız. Daha sonra ilk gelen vapurla kendinizi üzen şeyleri geride bırakırsınız. Birkaç martı da eşlik eder size, düşlerinize...

Rüzgârda savrulan yapraklar, virane bir sokak, bir yüz, gökyüzüne açılan bir leylek yuvası... İnsan hayatına dair bu fotoğraf kareleri ve bunca çağrıştırdığı, harekete geçirdiği duygular bizi yazmaya iter. Kızgınlıklar, kırgınlıklar; içimize taş misali oturan bir seveda, merhamet duygusu, sorumluluk bilinci, açmazlar, utandırılmışlıklar ve daha niceleri karşılık bulur cümlelerimizde, dizelerimizde. Öykü olur, şiir olur, kocaman bir yumak olur; iletilir daha kaç yüreğe...

İnsanı anlatmak, farklı hayatlara dahil olmak, çoğalmak, çoğaltmak için bir yolculuğa çıktı öğrencilerimiz. Kimi zaman nefretin ve kötülüğün kaybettirdiği

bir dostu bekleyiş; kimi zaman sıcacık bir sobanın ısıttığı çocukluğumuz; kimi zaman da bebeğinin yanağını okşarken tebessüm eden genç bir annenin çaresizliği süzüldü genç yazarlarımızın belleğinden. Bazen oltaya yakalanan bir balığın son çırpınışlarında hayata tutunma isteğini gören yaşlı bir adamın hüznünü duyar; bazen de unutmak üzere olduğumuz bir insanın yüzünü hatırlarız bu yolculukta.

İstanbul Lisesi öğrencilerinin kaleminden dökülen ve kendi benliklerini keşfettikleri bu anları sizlerle de paylaşmak istedik. Yazmak; onlar için bir kelebek haykırışıydı, bir şeyleri değiştirebilme umuduydu, yeniden var olmaktı. İçinden çıkılmaz bütün sığığın diz boyu olduğu hayata bir anlam katabilmektir. Ait olamadığımız bir dünyaya katlanabilmektir. Başkalarının acısını da duyurabilmektir. Belki de bir kaçıştı kim bilir? Sizi de bu kaçışa, hayatı anlamlı kılmaya ortak edebilirsek ne mutlu bize.

Sevgiyle kalın...

Fatma ÇALIŞKAN
İstanbul Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

BULANIK

Yarı aralık pencereden esen rüzgâr usulca titretiyordu perdeyi. Giriş yolunu bulan ışık huzmeleri içeri hücum ediyordu. Sanki bilerek tam gözbebeğinin üstüne bırakıyorlardı kendilerini. Bu yaşlı adamın umurunda değil gibiydi. Hatta inatla dosdoğru güneşe bakıyordu. Uzun bir gecenin ardından çapaklanmış gözleri alev alev yanıyordu. Yine de pes etmedi. Uzun süre dayandı kazanamayacağını bildiği bu karşılaşmada. En sonunda kanlı ve kurumuş gözlerini yumdu. Farkında olmadan yatağın öteki yanına dönmüştü. Eli, boş yastıkta bir süre dolandı. Bir an için onun hâlâ orda olduğunu düşündü. Sonra gözlerini araladı. Neyle karşılaşacağını biliyordu, yine de bir yanı otuz beş yıllık eşinin dağılmış saçlarıyla yarı örtülü yüzünü görmeyi umdu. Suskun kalbi hatırındaki bu sahneyle canlanıverdi. Ama görüşü netleştikçe umutları bulanıklaştı. Bir sabaha daha onsuz başlıyordu işte. Artık buna alışmış olması gerekmez miydi?

Gözlerini çivilediği (ayıramadığı) bu boş yastıktan kurtarması biraz zaman aldı. Onları odada üstünkörü gezdirdi. Evet, içerisi artık yeterince aydınlıktı. Kollarından aldığı destekle yatakta doğruldu. Bu ufak hareket bile başını döndürmeye yetmişti. Üstüne üstlük gözleri kararmış, bir de alınının ortasına keskin bir baş ağrısı saplanmıştı. Sanki yılların ağırlığını başında hissediyordu. Altında ezilmemeyi umdu sadece. Bir yanı hepsinin birazdan geçeceğini biliyordu. Bu umuda tutunarak bekledi. Kendine geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi ayaklarını sökükle terliklerinin içine soktu. Esmâ: “Hatırlat bana dikeyim baba.” demişti. Yine unutmış olmalıydı.

Odasından çıkıp evin içini şöyle bir dolandı. Koridora geldiğinde gözü yıllanmış saate ilişti. Kahvaltı zamanı yaklaşmıştı. Ağır ağır koridorun sonundaki odanın yolunu tuttu. Kapıyı açarken her gıcirtıda içi titriyordu. Kim bilir kaçınıcı uykusunda olan ufaklığı ürkütmek istemiyordu. Usulca yatağının kenarına oturdu. Önce huzurla uyumasını izledi yalnızca, sonra kırışmış (ihtiyar) elleriyle çocuğun saçlarını kulağından aldı. En yumuşak sesiyle hadi kalk uykucu güzelim, derken bir taraftan onu omuzlarından yavaşça sarsıyordu. Minik kızdan cevap olarak derin bir homurdanma geldi. Yaşlı adam, ısrarlarına okul zamanının geldiğini söyleyerek devam ediyor ve onu sevgi dolu öpücüklere boğuyordu. Sonunda kız hafifçe araladığı gözleriyle adama döndü. Mızımız havasıyla, lütfen bırak dede ilaç kokuyorsun, dedi. Bu ani tepki karşısında ne yapacağını bilemeyen yaşlı adam geldiği gibi sessizce odayı terk etti. Ufaklığın sitemini çok ciddiye almadı, herkes sabahları huysuz olur, diye geçiştirdi. Gene de içine dokunmuştu, ne kadar bunu itiraf etmek istemese de.

Mutfaktan gelen seslerle birden irkildi. Ardından bu manasız korkusunu kahkahalarla üzerinden atıp mutfığa yöneldi. İçeri girdiğinde kızını çaydanlığa su koyarken buldu. Işıldayan gözlerini yaşlı adama çeviren kız: “Neye gülüyordun sabah sabah?” diye sordu merak kokan bir sesle. Hiç, önemli bir şey değil, diye cevap verirken pencereden dışarıyı izliyordu. Sonra kıza döndü ve yüzünde ince bir tebessümle: “Ece’yi silkeledim ama nafile, uyanacak gibi değil.” dedi. Kızın dudaklarından buruk bir gülümseme geçerken adam onu inceliyordu. Capcanlı duruyordu. Yirmi beşini geçmiş olmalıydı, demek ki kendisi elli beş yaşlarındaydı. Kızın avutan sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı: “Önemli

değil, ben kahvaltıyı hazırlayınca onu kaldırım sen de bu arada ilaçlarını al istersen.” O kelimeyi duymak dahi yüzünü buruşturmasına yetiyordu. Yorgundu evet, ama hâlâ canlıydı. Bu yüzden kalan günlerini ilaç dedikleri zincirlere mahkûm geçirmek istemiyordu. Ama istemiyorum diyemedi genç kadına. Demesi de gerekmedi, yüzü onun yerine haykırıyordu. Kadının ağzından karşılık olarak: “İyiliğin için...” dökülebildi yalnızca. Yaşlı adam yavaşça başını sallayarak teslim oldu.

Odasına yönelmişti ki torununun kapısını görünce aklına başka bir fikir geldi. Ona bayıldığı patatesli böreklerden alacaktı. Sahil kıyısındaki börekçi bu saatlerde yeni açılıyordu. Demek ki taze taze, sıcacık böreklerle uyanacaktı ufaklık. Kokusunu duyunca oluşacak sevincini gözlerinin önüne getirdi. Minik Ece’si heyecanla zıplayacak, hiç beklemeden kocaman bir ısırik alacaktı. Acele ettiğinden ağzı yanacak, küçücük ellerini yelpaze olarak kullanacaktı. Onu sevindirecek olmanın heyecanı ile hemen evden çıktı. Bu yaşta heyecanı bile yorgun ve durgundu. Elli beş o kadar da geçkin bir yaş değil, diye geçirirken aklından, merdivenleri inen dizleri ona bunun tersini söylüyordu. Yaşlı adam onlara aldırış etmeden sahildeki fırının yolunu tuttu.

Sokakta ağır adımlarla ilerlerken yoldan geçen tek tük arabaların sesinde daha yeni yeni uyanan şehrin esnemesini duyuyordu. Gözü yolun karşısındaki bir şeye takıldı. Yaralı bir köpek karşıya geçmeye çalışıyor fakat her denemesinde arabalar onu ürkütüp geri kaçırıyordu. Yaşlı adam hiç düşünmeden yola çıktı ve trafiği kesti. Köpek sakın sakın karşıya geçerken yaşlı adam, hırsla korna çalan büyük şehirlilere aldırış etmedi. Diğer tarafa vardıklarında köpek minnettarlıkla yaşlı

adama bakıyordu. Pembe dilini sallarken sanki ona gülümsüyordu. Yaşlı adam şefkatli elleriyle köpeğin sırtını okşadı. Yoluna devam ederken köpek bir süre daha onu izledi, sonra güneş gören bir yere çöktü.

Yaşlı adam hedefine yaklaştığını biliyordu. Fırından yeni çıkmış böreklerin kokusu buram buram sokağa yayılıyordu. Köşeyi dönerse oradaydı. Lakin gördüğü manzara börekleri de kokusunu da unutturdu. Güneş, denizin üstünde bütün güzelliğiyle dans ediyordu. Daha iyi bakabilmek için boş duran banka kendini bırakıverdi. Kemiklerinin banktan yayılan nemli soğukla sızlamasına aldırmadı. Arada esen rüzgâr, denizin tuzunu burnuna üflüyor, genzini yakıyordu. Bir iki ufak sandalın dışında pek bir şey görünmüyordu denizin üstünde, yalnızca güneş ve onun denizle dansını kısıkanan martılar vardı. Balık kapma yarışında art arda suya dalıp çıkıyorlardı. Bu yarışa düzenli aralıklarla kıyıya dizilmiş oltalar da katılmıştı. Sahipleri sabırla başlarında bekliyordu bu oltaların. Yaşlı adam bütün bunları gözünü kırpmadan izledi. Neden sonra denizin üstünde buzda kayar gibi ilerleyen bir vapur adamın önünden geçerken güneşini kesmişti. Bu sırada elleri titremeye başladı. Önce kayıtsız kaldı bu duruma ancak gözlerini buruşmuş ellerine çevirdiğinde ilaçlarını almadığını hatırladı. Aklında Ece'nin sözleri yankılandı: "(...) ilaç kokuyorsun." Belki de böylesi daha iyiydi. Esmâ'yı düşününce vazgeçti bu yorumundan. Kızı onun için endişeleniyordu. Yaşlanmıştı. Artık kendi ailesine bakmakla sorumlu olan dirayetli adam değil, onların bakması gereken bir bebektir. Hem de ne sevimsiz bir bebek, diye düşündü. Onlara yük olmaktan başka işe yaramayan antika bir eşya gibi hissediyordu. Belki bir huzurevine yerleşmeliyim, diye aklından geçirdi. Ama Esmâ buna asla izin vermezdi.

Verse de pişman olur, kendini yer bitirirdi. Vefalı, yufka yürekli benim kızım, dedi gururla. Sonra gururu aklına gelenle kasvete dönüştü: "En iyisi benim evi değil, bu dünyayı terk etmem olurdu."

Onu düşüncelerinden tanıdık bir ses çekip çıkardı. Genç bir çocuk simit arabasını iterken yüzünde kocaman gülümsemesiyle: "Arif Baba iyi yere kurulmuşsun." dedi. Yaşlı adam karşısındakinin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu ki genç bu kafa karışıklığını sezerek: "Tanıyamadın mı? Benim, Pilavcı Mustafa'nın oğlu Selim." dedi. Gururla göğsünü kabartmıştı. Yaşlı adam hafızasının tazelenmesiyle rahatladı: "Baban nerelerde, ne zamandır görmedim onu?". Çocuğun ifadesi gururdan gözle görülür bir acıya dönüştü: "Bilmiyor muydun Arif Baba, babamı kaybedeli birkaç yıl oluyor." Yaşlı adamın yüreği sıkıştı, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yine kendi sessizliğine gömülmüştü. Çevresine bakınan çocuk: "Seni gördüğüme sevindim Arif Baba ama ben gideyim. Bilirsin, simit en iyi sabah vakti satılır. Sana iyi günler." dedi ve arabasıyla ilerlemeye başladı. Yaşlı adam arkasından yalnızca rastgele, diye mırıldandı. Daha önce de tanıdıkları ölmüştü, en önemlisi de sevgili Hülya'sı, lakin bu acısını azaltmıyordu. İnsanın alışabileceği bir şey değildi ölüm. Mustafa'yı çok iyi tanımadı. Kahvehanede muhabbet ederlerdi sadece. Arada iş çıkışında pilavından yerdi. Şimdi onun artık bu dünyada olmadığını bilmek çok garipti. Akli olsa da yüreği almıyordu. Gözleri içinde tuttuğu yaşlarla yanıyordu. En kötüsü de hüznünün asıl kaynağının kendi ölüm korkusu olduğunu bilmesiydi. Tanındıklarının ondan önce bir bir uçup gitmesi, onu kaçınılmaz sona her seferinde bir adım daha yaklaştırıyordu. Herkesin bir gün öleceğini biliyordu ama bu korkusunu yatıştırmıyordu. Sadece ne

kadar çaresiz olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu ona. Hikâyesinin ne zaman sonlanacağı da belli değildi, bu belirsizlik onu fazlasıyla geriyordu. Sonunda gözlerini kapattı ve birkaç damlanın çökmüş yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Duyduğu sesle perdelerini araladı. Bir kadın küçük bir oğlanı elinden tutmuş sürüklüyordu. Çocuk uyku sersemi, ayaklarını sürüye sürüye peşinden geliyordu. Ufaklık diğer eliyle hayatla ışıldayan gözlerini ovuştururken yaşlı adama öyle sevimli gözükte ki aklındakiler uçuverdi. Titreyen ellerini önünden geçen çocuğa uzattı ve gelmesini işaret etti. Ufaklıksa hemen kadının arkasına saklandı. Kadın bir an için acı gülümsemesiyle yaşlı adama baktı. Sonra çocuğu sürüklemeye devam etti.

Adamın akli kendi çocukluğuna kaydı. Yazın köyde babasıyla birlikte tarlaya giderdi. Güneşin doğuşundan batışına kadar fasulye toplar, akşama elleri su toplamış halde dönerdi. Ama yaptıkları onu yormaktan çok yaşamla doldururdu. Çünkü akşam oldu mu diğer çocuklarla toplanır, köyün ardındaki çam ormanında saklambaç oynardı. Karanlık çökünce gölgeleri seçmek zor olur, en ufak sesler bile ödünü koparırdı. Yine de ele vermezdi kendini, usulca ebenin yanından geçmesini bekler, sonra var gücüyle işaretledikleri ağaca koşardı. “Sobe!” diye bağırırken ciğerleri buğulu çam kokusuyla kendinden geçer, yanakları al al olurdu. Her gece eve üstü başı çamurla döner, üstüne bir ton azar işitirdi. Ama hepsine değerdi, o paha biçilemez canlılık hissi. O zamanki çocuklar daha hayat doluydu, diye düşündü. Deminki oğlanın şimdi şevkle güvercinleri kovalayarak kıkırdadığını fark etti sonra. Gözü yıllanmış ellerine ilişince belki ben daha hayat doluydum sadece, diye aklından geçirdi. Yalnız elli beşindeyken ellerinin bu

kadar buruşmuş olmasını garipsedi. Kendini avutur halde, gençken çok çalıştım o yüzden erken yaşlandım, dedi. Tası tarağı toplayıp bu şehre taşındıklarında iki işte birden çalışmış çok yıpranmıştı. Gene de büyük şehir ona büyük mutluluklar getirmişti. Biricik Ece’si burada doğmuştu. Hülya’sına dediklerini hatırladı: “Seni her şeyden çok severim bilirsin ama Ema’mın yeri ayrı.” Eşi de katılır aynısını söylerdi. İşte bu sözü, Ema, Ece’yi doğurduğunda değişmişti. Ece’nin minicik gözleriyle ona ilk bakışını hiç unutmuyordu. Kafasında ancak iki tel saç olan bu savunmasız yavru, küçücük gözleriyle yaşlı adama bakıp tatlı tatlı gülümsediğinde bütün dünya durmuştu. Yaşlı adam onu bu haliyle saklamak istiyor, başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Geceleri kalkıp nefesini kontrol eder, uyandırmak pahasına kucağına alıp kokusunu içine çekerti. O zamanlar Ema’ya: “Kızım seni ölesiye severim, ama Ece’nin yeri başka.” derdi.

Geçmişin hoş anılarında dolaşan aklını coşkuyla bağırarak balıkçının sesi doldurdu. Hırsla misinayı doluyor, belli ki oltanın ucunda onu bekleyeni bir an önce görmek istiyordu. Sonunda acizce çırpınan balığa ulaştığında onu hemen şeffaf kovanın içine attı. Zavallının suyu arayan bedeni çırpınıyor, yardım dileniyordu. İlk çıktığında inci gibi parlayan pulları yavaşça soluyor, sanki kanı çekiliyordu. Yine de vücudu kasılmaya devam ediyordu. Tam bitti derken bir daha zıplıyor, adamı büsbütün şaşırtıyordu. Yaşlı adam daha fazla bakmak istemiyor fakat bu sahneden gözlerini alamıyordu. Bir yandan sona ermesini diliyor, diğer yandan balığın her hareketinde yaşama tutunmasından umut buluyordu. “Biraz daha beklese havada nefes almayı öğrenebilir miydi?”. Bir anlığına balığın nefes almasını duyar gibi oldu. Aklına girdiği gibi gülünç gelen son düşüncesinin

ardından daha fazla bu ölüm dansını izlemekten vazgeçti. Bakışlarını ufka kaldırdı. Şimdi önünde uçsuz bucaksız bir deniz vardı. Sonunun olduğunu biliyordu. Görmeye çalıştı. Gözleri yaşarıp bulanıklaşana kadar denedi. Fakat başaramadı. Bilmemek onu çıldırtacaktı ki yanına birinin oturmasıyla bölündü düşünceleri. Başını yabancıya çevirdiğinde onun kendi kızı olduğunu anlaması uzun sürdü. Genç kadının yüz ifadesi yaşlı adamı görünce gevşedi, sakın bir tonda: “Neredeydin, seni merak ettik?” dedi. Adam mutlu bir sesle şey almaya çıktım, dedi. “Şey...” şimdi sesi daha boğuk çıkıyordu. Ardından genç kadının anlayışlı gözlerine bakıp unuttum, diye fısıldadı. Karşılık olarak yarısında çatlayan bir “Önemli değil...” aldı. Lakin yaşlı adam için çok önemliydi. Ne almaya çıktığını hatırlamaya çalışan zihni zorlandıkça daha da bulanıklaşıyor, kabuğuna çekiliyordu.

Yaşlı adam boşluğunda boğulurken kadının çalan telefonu araya girdi. Genç kadın “İşten arıyorlar.” diye kesik bir cevap verdikten sonra aceleyle banktan kalktı. Birkaç adım atıp telefonu açtı: “Alo, anne, onu buldum merak etme. Yanımdayım şimdi.” Telefonun diğer ucundaki kadın kim bilir ne zamandır tuttuğu nefesini bırakıverdi. Neredeymiş, ne yapıyor, iyi mi, diye sorularını sıraladı. Genç kadın arkasını dönüp göz ucuyla yaşlı adama bakarken: “Sahilde tek başına oturuyor.” dedi kırık sesiyle. Karşıdaki kadın: “Haydi eve dönün.” diyerek konuşmayı sürdürdü. Bu sefer tuttuğu nefesi verme sırası genç kadındaydı: “Elif’i ve seni görünce anlamayacak, kafası yine çok karışacak. Üzülüğünü görmeye dayanamıyorum. Anne o hasta, lütfen daha iyi bakılabileceği bir yere götürelim. Ya yarın gerçekten kaybolursa?” Kadın yanıt vermeden önce birkaç saniye bekledi. Bu konuşmayı kaçınıcı kez yapıyorlardı artık

kendisi de bilmiyordu: “Ece, kızım, onu bizden çok seven biri mi var? Sen onu eve getir, ben de kardeşini uyandırırım kahvaltımızı yapalım. İlaçlarını alabilmesi için bir şeyler yemeli.” dedi avutur bir havayla. Genç kadından teslim bayrağı olarak donuk bir “tamam” aldı. Ece “Ben çayı koymuştum.” diyerek telefonu kapattı. Artık konuşacak gücü kendinde bulamıyordu.

Çaresizlik içinde kendini tekrar banka attı. Yaşlı adamsa hâlâ hatırlamaya çalışıyordu. Neyi hatırlamaya çalıştığını... Genç kadın sıcacık elini usulca adamın elinin üstüne koydu. Sonra sevgiyle sıktı o eli. Ninni söyler gibi: “Bu pijamalarla üşürsün, haydi evimize gidelim dedeciğim.” dedi. Bu ses adamı birden dünyaya döndürdü. Başını önce gençliğin ışığıyla parlayan kadına çevirdi. Söylediklerini duymuştu. Ama aklı tepki vermiyordu buna. Sadece uğulduyordu. Serin serin esen meltemin titrettiği pijamalarına baktı sonradan. Nihayet gözlerini kenetlenmiş ellerine çevirdi. Elleri ne kadar da buruşmuştu.

Hilal İrem BAŞTÜRK’17

SEVDİĞİM İSTANBUL

Vapurun tok tınılı uzun sesi ile kendime geldim. Herhâlde sahildeki bu banka oturalı yarım saat olmuştu. Kafam doldukça buraya gelir; derdimi denize, denizin üzerinde yüzen vapurlara, vapurların peşinde uçuşan martılara anlatırdım. En iyi dinleyici onlardı, en iyi konuşmacı yine onlardı. Sorgulamazlardı, kınamazlardı. Sadece kabul ederlerdi. Mevlânâ'dan bir parça görürdüm bu yüce şehirde.

Deniz, tüm sıkıntıları alır, dalgalarıyla amansızca döve döve un ufak ederdi. Kırıntı haline gelenlerden bazıları can havliyle kendilerini vapura atar, kurtulduklarını sanırlardı. Bacası kara duman tüten kadim dostum şöyle bir sallanır, kendine yakıştıramadığı kırıntıları denize iade etmek isterdi. Tam o sırada imdadına yetişen martılar, her bir parçayı havada ayrı ayrı yakalayıp dünyanın dört bir köşesine, bizi bir daha rahatsız edemeyecekleri uzak diyarlara götürürlerdi. Bunun üzerine ben bir kuş gibi hafifler, Galata'nın tepesine uçar, oradan manzarayı seyrederek ağır ağır Haliç'e süzülürdüm. Güneş, denizin üzerinde sevdiğimin saçı gibi altın renginde parlar, denizin engin mavisine onun gözlerini anlatırdı. İskelede yan yana bağlanmış sandallar ise rüzgârda onun kâkülü gibi bir sağa bir sola ayrılırdı. Tam kendimden geçerdim ki vapurun kalın sesini ciğerimde hissedeyim, bana:

“Sana bugünlük bu kadar yeter. Bırak başkaları da acılarını anlatsın, sırlarını açsın; bu deryada yaralarına tedavi bulsun.” dediğini duyardım. Dostumun kalbini kırmak olmaz. Haliç'i son bir kez sineme çekmek için

gözlerimi kapatır, Orhan Veli'nin şiirini içimden acele acele okurdum.

Biraz sonra ayağa kalkar, Sirkeci'ye doğru yürümeye başladım. Her adımda başka bir cami, başka bir tarihi eser. Dört bir tarafım yıllar önce burada yaşamış ecdadımızın yaptığı görkemli binalarla dolardı. Denizde Piri Reis'in donanmasını, karşıdaki ovada yeniçerileri, topçuları, cebecileri toplanmış düşmanla yığıtçe çarpışmayı beklerken görürdüm. Her birini gördükçe gururlanırdım, göğsüm kabarırdı. Gıpta ederdim uç kıtayı kontrol altına alan atalarımıza. Bir yandan da yine yüzümü yere getirirlerdi. Fırsatım olup da yapmadıklarına; ülkeme ve İstanbul'a katamadıklarına üzülürdüm. Fakat elimden bir şeyler gelmez, İstanbul'da mecnun mecnun dolaşırdım.

Adımlarımı biraz hızlandırır, rastgele sokaklara girerdim. Kendimi kaptırmış olacağım ki az sonra karşımda Gülhane Parkı'nın büyük kapısını görürdüm. Necdet ağabey her zamanki gibi kapının önünde nar gibi kızarmış kestanelerini satardı. Selam verip parka dalardım. Şansıma tam da lale mevsimi gelmiş olurdu. Gökkuşağının tüm renklerindeki lalelerle örülmüş göz alıcı desenlere baka baka aşağı doğru seyretmeye başladım. Daldan dala uçuşan renkli kuşlar, dallarından taşıp yerlere dökülen pembe çiçekleriyle erguvan ağaçları, yemyeşil çimenlerin kokusu... Adeta İstanbul'un içinde başka bir İstanbul'du burası.

Denizden ayrılışım ile içime oturan hicran, yol boyunca uzanan ağaçların bir harmoni içindeki selamı ile vuslata dönüşürdü. Biraz da onlarla konuşur, sözleşir, hallerini sorardım. Kim demiş ağaçlar konuşamaz diye?

Kökleri asırlara uzanan görkemli dostlarım, mütevazı duruşlarıyla bile çok şeyler anlatırlardı. Bize tabiatın derinlerinden haberler getirir, hayvan, insan demeden herkese yâr olurlardı.

Yürümekten yorulunca bir ceviz ağacının altına oturur, uzun uzun düşünmeye başladım. Gözüm, yanı başımda rüzgârda dans eden kar beyazı papatyalara takılır, aklıma sevdiğim gelirdi. Onun saf ipekten altın saçlarını, çocuksu gülüşünü hatırlar, içinde kayb olduğum mavi gözlerini, elif gibi narin vücudunu gözümün önüne getirirdim. Bir de benim çelimsiz yüzümü, kara kaşlarımı, kara gözlerimi. Ben sıradan biriydim. Milyonların yaşadığı İstanbul'da herkes gibi biri. O ise çok özeldi. Nerede olursa olsun, bir inci gibi parıldar, bir şey yapmasına gerek kalmadan kendini hemen belli ederdi.

Arada bir göz göze gelirdik, kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlar, ne yapacağımı şaşırırdım. Sonra aynı anda kafalarımızı çevirirdik. Bir yandan içime umut dolardı, onun da gönlü sende derdi. Çok geçmeden az önceki gibi onun mükemmelliğini hatırlar, kendi kendime gelin güvey olduğumu anlardım. Olsun bana onu seyretmek de yeterdi.

Aniden bir rüzgâr eserdi. Yeni açmış çiçeklerin, denizin kokusunu, baharı getirirdi. Ama bir şeyler daha gelirdi o rüzgârla tam çıkaramadığım. Canımdan çok yakın olduğum ama dillendiremediğim bir şey. Dayanamazdım dönerdim sonunda rüzgâra karşı. Hangi diyardan hangi esrarlı kokuyu getirir de beni böyle merakta bırakır bu rüzgâr diye düşünmeye kalmadan sevdiğimi göürdüm karşımda. Nasıl denk gelmiştik bugün yine burada? Hayat bana oyun oynardı sanki.

Hemen geriye dönerdim. Onun bir bakışını daha kaldıramazdı bu gönül.

Ne yapsam, kalkıp kaçsam mı? Nerelere saklasam sevdami da bir daha gün yüzüne çıkmasa. Ne beni rahatsız etsin ne onu. İçimde zamanla eriyip kaybolsun derdim. Aşkın yerini almış olan ve artık birlikteliğinin haz vermeye başladığı ızdırap eriyip kaybolsun derdim.

Ayağa kalkar, başımı yere doğru eğip hızlıca uzaklaşırdım. Biraz ilerleyince geriye dönüp bakardım. Onun da gitmiş olduğunu görür, rahatlardım. Önceki gibi gevşek gevşek yürümeye koyulurdum. Daha on adım atmazdım ki, omzumda narin bir dokunuş. Yavaşça dönerdim sonra... Sevdiğim bana bakardı.

Ahmet Alper ÖZÜDOĞRU'18

SAAT TAMİRCİSİ

O akşam kendimi çok yorgun hissediyordum. İçimde kötü bir his vardı. Sanki bir yerlerde bir şeyler ters gidiyor diyordum kendi kendime. Mutsuzdum, ağlamak istiyordum. Gözlerim sessiz bir yer aradı, sonra tavan arasına çıkmaya karar verdim.

Toz genzimi yakıyordu, umursamadım. Üst üste konup tavan arasının bir köşesine yığılmış kolilerin dibine çömeldim. Yavaş yavaş ağlamaya başladım. Bu kadar kötümserlik nereye kadar, benim biraz neşelenmem lazım. Eski güzel günler... Eski güzel günler beni mutlu edebilir belki. Kolilerin arasından hatıralarımı çekip çıkarttım. Sevdiğim insanların yüzleri zamana dayanmıyor. Hatıralarım çok tozlanmış. Genzim daha çok yandı. Genzim yandıkça daha çok, daha çok ağladım.

Fotoğraflara bakıp ağlamak daha kolay olacak.

Babamın gençlik fotoğrafları burada, tavan arasında bir yerlerde olmalı. Ama kim bilir nerede? Kolileri birer birer karıştırdım. Ne de olsa çok zamanım vardı. Çok zamanım vardı değil mi?

En sonunda fotoğrafların olduğu tahta kutuyu buldum. İşte Saat Kulesi ve İzmir; siyah beyaz, çok eski bir fotoğraf. Bakıp ağladım. Zaman dediğin şey aslında çok çabuk geçiyor. Bazen düşünüyorum da bu işte bir yanlışlık olmalı, acaba bütün saatler aynı anda birdenbire bozulmuş da biz fark etmemiş olabilir miyiz?

Ben hatırlıyorum da küçükken zaman böyle hızlı

geçmezdi. Mesela bayram sabahlarında babamla İzmir'e giderdik. Aydın-İzmir arası en fazla bir buçuk saat, ama zaman bir türlü geçmezdi. Yolculuktan hep sıkılırdım. Hele sıcakta o yol daha da dayanılmaz olurdu. Midem çok bulanırdı çünkü arabanın koltuklarından buram buram erimiş plastik kokusu gelirdi. Sonra bir de üstüne çok susardım. Şanslıysam arabada pet şişenin içinde biraz su olurdu. Hani derler ya sıcaktan kan gibi olmuş içilmez, aynen öyle. Yolculuğun sonunda zaten uyuşan ayaklarımla düz yolda bile yürüyemezdim.

Bu hatıralar nasıl tozlanmış, Malik dayının dükkânına gittiğimiz gün de bayram sabahı mıydı hatırlayamıyorum. Bayram günü dükkân açık olamaz gerçi, sanırım değildi. Ne kadar küçük bir dükkândı. Pek de öyle işlek bir caddede de değildi. Bulmak için özenle araman gereken bir yerdeydi. Eh, dolayısıyla çok fazla müşterisi de yoktu. Babam on üç, on dört yaşlarındayken bir yaz bu dükkânda çalışmış. O zamanlar çok müşterisi varmış bu dükkânın.

Vitrinde bir sürü saat vardı. Tabii ki benim gibi küçük yaramaz bir kız için muhteşem bir yerdi burası. Babam elimden tutuyordu ama büyük bir başarıyla saatlerden birini vitrinin arkasından kapmışım. Üzerinde mavi kuşlar olan uyduruk plastik bir saatti. Malik dayı saatin parçalarını sökmüş, sonra da onu vitrine koymuştu.

Babam saati elimden çekip aldı, yerine geri koydu. Tezgâha yaklaştık. Tezgâhın üstü küçük büyük, türlü türlü, saat parçaları; plastik kutular içinde saat pilleri, tornavidalar, ince burunlu penseler ve ne olduğunu bilmediğim acayip bir sürü şekilsiz aletle doluydu. Ben o zamanlar yaramaz olduğum kadar da çokbilmişim.

Malik dayıya da bu ne biçim dükkân böyle, her yer her yerde diyivermişim. Gülmüştü. Tezgâhın arkasında oturuyordu. Uzun ve kırışık yüzlü, bembeyaz saçlı sevimli yaşlı bir adam. Çok içten ve değişik bir gülüşü vardı. Gülüşünü tarif edemiyorum, unutuyor muyum acaba?

Elimdeki fotoğrafa baktım Saat Kulesi'nin önünde babam ve Malik dayı. Yüzü tarif ettiğim gibi uzun ama kırışık değil, saçları da daha beyazlamamış. Gülüşlerine dikkat ettim ikisinin de. Fotoğrafta babam gülüyor ama Malik dayı gülmemiş.

Malik dayı ile babam havadan sudan konuştular ben de dükkânın köşesinde süngeri çıkık demir sandalyeye oturdum. Konuşmalar bana sıkıcı geliyordu. Bir süre sonra tekrardan yaramazlık yapmaya başlamışım. Sonra babama artık gidelim dedirtmek için saçma sapan sorular sormaya başladım:

-Bu saatlerin hepsi bozuk mu baba?

-Evet, Malik dayı tamir ediyor onları, bozulmuşlar.

Bütün saatler bozuk dedim yere saçtığım fotoğrafları toplarken. Zaman bu kadar çabuk geçiyor olamaz. İçimde kötü bir his var, bir yerlerde bir şeyler ters gidiyor. Hissedebiliyorum, yetmiş küsur sene tik tak tik tak atıyor; sonra bir gecede bozuluyor saat tamircisinin kalbi.

Telefon çaldı, kötü haber geldiğinde saat kulesinin fotoğrafını elimde tutuyordum. Saat Kulesi, sen nasıl öyle hüzünlüsün. Senin de gülüşlerini hatırlayamadığın insanlar vardır. Saat tamircisinin arkasından sen de ağlamışsındır. Fotoğrafları yerine koy. Gözlerini kapat ve

eski güzel günleri düşün. Saat Kulesi Meydanı'ndan geçen insanlarla birlikte geçirilmiş mutlu birkaç dakika...

Başka ne yapabilirim ki zaten, bütün saatleri geriye alamam ya...

Zeynep Selin DOĞU'19

CÜDA

Elini yanağına koydu. Başparmağını gözünün hemen altında dolaştırmaya başladı. Korktuğunda hep böyle yapardı, annesinin yaptığı gibi. Bu, ne yazık ki eski işlevini yitirmiş eski bir alışkanlıktı şu an yalnızca, yaşanılanları efsun gibi çözüp dağıtmaya yetmiyordu.

Sıcak, bir sıfat olmaktan çıkıp, koku oluyor. Fatma Hanım mutfakta, atasözüne taş çıkaracak marifetiyle sofralar donatıyor. Fatma Hanım sıcak kokuyor. Fırında kurabiyeler hafif çıtırtılar eşliğinde kıvamını buluyor. Kurabiyeler sıcak kokuyor. Kurabiyelerden birini yere düşürüyor, toprağa bulanıyor. Siyah. Toprak kokuyor.

Kömürün kokusu ile çığlıklar birbiriyle bir yarış tutturmuş, koku burun deliklerine ve kulaklarına acının yoğunluğuyla doluyor, asla terk etmemek üzere kendilerini rahat ettiriyorlardı. Bitmiyordu. Kafasını, kirlenecek kaygısı duymadan kömür siyahı duvara yasladı.

Elinin kiri yüzündeydi şimdi. Önündeki çöküntüye buğulu bir cam arkasından bakıyor, bu camın verdiği seyirci sıfatıyla olanların gerçekliğine uzaklığını koruyordu. Camı oluşturan gözyaşları damla damla süzülürken, kirli görüntüsüne tezatlık oluşturacak derecede nazik tavrıyla kömürü her yere dağıtıyordu.

Siyahı hiç sevemiyor. Kuzgun karası saçları, ayna karşısında kendini beğenmemesinin ana sebebi oluyor, onları asla zapt edemiyor. Fatma Hanım sıcak ellerini saçlarının arasında gezdiriyor, okşuyor. Bir tek o an güzel

hissediyor.

Bu kadar canını yakacağını bilseydi bu rengin, en başta girmezdi bu kara kuyuya. Gözlerini kapattı. Bu kapatışla tüm duygularını da en derinlere gömmek, asla hissetmemek arzusu içinde büyüdü, kendine hâkim olamayarak titredi. Pamuğu andıran dokusunun kirden sertleştiği yanağındaki eli, gitgide yavaşlıyordu.

Derin bir çekişle temiz havayı ciğerlerine doldurmak istiyordu. Bunu takip edeceğinden emin olduğu rehavet onu korkutuyor, gözlerini bir saniye olsun yummayı reddediyordu. Sonunda bir daha açamamak vardı.

Yaşı on ikiydi, Fatma Hanımın hanımeli kokan kollarından sıyrılıp yola düştüğünde. On üçünde evlerinin rengini unutmuştu. Siyah; yavaş lakin yoğun ilerleyişi ile tesirini bu çocuğun bedenine dolduruyor, ömrüne işliyor.

Kurtuluşu yoktu, çaresizliği hiç bu kadar gerçek hissettirmemişti. Çığlıkları bastıramıyor, her birinin bir canı nasıl yaktığını, boğazlardan yükselirken kim bilir hangi acıyı dışa vurduğunu kestiremiyordu. Acı, her yerdeydi. Günlere bölemediği özlemi, şimdi burada kuvvetleniyor, yumruk oluyordu. Ayrı düşülen onca yılın hasreti göğsünde yangın yeriye. Annesine dair her ayrıntıyı duyumsamak istedi. Elini yumruk yaptı; özlemin hırsı, bu bileğe biçilen sorumluluktan daha ağırdı. Üstüne düşen tahtalar, molozlar toprak ve demir, yüreğine oturan özlemin yanında hafifliyor; on beş yaşındaki bu çocuğun dudaklarına yalnızca cüda kelimesini konduruyordu.

Selin Su BELEN'20

MEKTUP

Sevgili Reyhan,

Bugün sen dükkânıma uğrayıp bana nişanlı tanıma nezaketini gösterdikten sonra Hopa'ya geldim. Hatırlıyorsun, değil mi? Gerçi şüpheliyim. Benim hakkımda hiçbir şeyi hatırlamıyorsun sen. Tüm yaşanmışlıklarımız zihninin kara deliğine kapılıyor ve onlara bir daha ulaşamıyorsun. Eskiden bunun nedeninin her şeye karşı olan unutkanlığın olduğunu sanıyordum. Sonra her şeye karşı unutkan olmadığını fark ettim. Bazen yetmiş iki yaşındaki dedemden bile daha iyi bir hafıza taşıdığının sinyallerini veriyordun. Ki o, her şeyi hatırlar. Eh, benim adım dışında. Hafızanda bir problem olmadığına göre “benim olduğunu” bile neden unutuyordun peki? Bu sorunun cevabı tüm çirkinliğiyle kendini bana göstereli çok olmuyor. Çirkin ama basit. Basit ama bir o kadar can yakıcı. Sen, Reyhan, ruhum, sen beni umursamıyordun. Sevgilini umursamıyordun. Benim şu hayatımda önemsedığım tek şey senken, sen beni umursamıyordun.

Hopa, evet, ilk kez seni gördüğüm yer. Küçük mor elbisen ve omuzlarına dökülen saçlarıyla dünyalar güzeli Reyhan'ım... Kırmaktan hiç çekinmediğin kalbime seni, sonucunu düşünmeksizin alalı altı yıl olmuş. Aniden bastıran yağmurdan kaçmaya çalışsan o kızı görelî hiç büyümemişim! Altı yıl geçmiş ve ben hâlâ aynı toy, aynı beceriksiz çocuk.

Yine yağmur yağıyor. Oturduğum yerden dışarıyı

izliyorum. Kalemim bazen kâğıdın üzerinde sabun gibi kayıyor. Bazen anılar denizinde kayboluyorum, kendimi bulmam uzun sürüyor. Bazense, cama vuran damlaların gürültüsü arttıkça, başımı o tarafa çeviriyorum. Gözlerim seni arıyor. Bedenim ruhunu arıyor boş sokaklarda.

Sana ilk günkü kadar âşık olduğumu bilmene rağmen nasıl görmezden geldin beni? Dalga geçer gibi arkadaş kalmamızı nasıl önerebildin? Yüzüme baka baka nasıl başkasına âşık olduğunu söyleyebildin? Ruhum olduğunu biliyordun, sensiz yaşayamayacağımı bile bile nasıl terk edebildin beni? Gözlerimdeki acıyı nasıl göremedin? O kadar mı iyi gizlemiştim? O kadar mı kördün?

Aslında bu bir intihar mektubu olacaktı, o niyetle başlamıştım yazmaya. Bozuk el yazımla kâğıt doldukça fikrim değişti. Yaşamaya karar verdim. Ruhsuz olmama rağmen yaşayacağım. Nasıl olsa sen kalpsiz olmana rağmen yıllarca yaşadın, değil mi? Bunu ben de başarabilirim.

Kendime bir tekne edineceğim. İstanbul'daki dükkân ise kardeşim Hasan'a kalacak. Oranın çorbasını sevdiğini biliyorum. İstedığın zaman uğra. Fakat o lezzeti bir daha bulabileceğini sanmam.

Sana mutluluklar dilemeyeceğim. Bu samimiyetsizce olur. Ama her şekilde mutlu olacağını biliyorum. Sen kendini mutlu etmeyi iyi biliyorsun. Yine de arada getir beni aklına. Ben seni asla unutmayacağım, sen de beyninin küçük bir odasında yer ver bana. Oraya iyi bakarım, asla değişmem, hep aynı kalırım. Sen yeter ki

unutma beni. Sen de unutursan beni, yaşamış olmamın bir anlamı kalmaz çünkü.

ALİ

Roşna AKSAL'17

KELEBEK HAYKIRIŞLARI

Uçmak bir imkânsızlık mıdır? Yoksa ufak bir umut uçurabilir mi insanı? Uçmak ayaklarımızın yerden kesilmesi midir, düşüncelerimizin aykırılışması mı? Yine bunları düşünüyordu Yosun. Bu cevaplanması zor sorular, hatta imkânsız... Kafayı takmıştı bu sefer, bulacaktı cevapları. İmkânsızlıkları gidermenin bir yolu olmalıydı. Eğer inanırsa yapabilirdi. Bunlara kafasını takmasından olacaktı ki bugün bir rüya görmüştü.

Rüyasında bir tırtıl vardı. Bir gün kelebek olacak o tırtıl... Çıkabilirse pupasından kelebek olacaktı. Onun bir amacı vardı ve bir umudu. Küçük bir tırtılın ufak hislerinin bir yanında umudu saklıyor olması hiç mi bir şey çağrıştırmamıştı insanlara? Yosun ne zaman bunları düşünse cevabını bulamaz, suratını asardı. Cevabı bulduğunda ise mutlu olacaktı, bunu biliyordu. Sormaya başladı kendine tekrardan dur durak bilmeden. Uçmak bir özgürlük müydü? Özgürlük tek olmak mıydı yoksa? Tek başına uçmak bir imkânsızlık mıydı? İmkânsızlıkları kıvılcım adındaki umut denilen şey çözebilecek miydi? Yosun kafayı yediğini düşünüyordu artık. Her gün bunları düşünmek normal miydi? Bugün biraz daha bunlara kafa yorduktan sonra yattı. Rüyasında yine o kelebek olmak isteyen tırtıl vardı. Uçmuyordu. Hisleri mi uçuyordu yoksa?

Derken uyandı Yosun. Yine neler görmüştü öyle! Anlamıyordu. Anlamak da istemiyordu zaten. Onu bunları düşünmeye zorlayan neydi? Hangi güçtü bu? Bunu engelleyecek başka bir güç yok muydu? Ya da Yosun bunu engellemek istemiyor muydu? Bu düşündükleri onda ne

uyandırıyordu? “Yeter artık!” dedi birden. Sinir oluyordu bunlara. Nasıl dünyaya geldiğimizi bilmek, neden var olduğumuzu öğrenmek... Ne yapacaktı bu saçma şeyleri, yaşıyordu işte. Ama nedense engel olamıyordu. Bir yandan öğrenmek istiyordu orada duran ağacı...

O ağacı herkes görüyordu. Ama içinde bir şey olmalıydı. Göremediğimiz, hissettiğimiz bir şey... Kalp atışlarımızın ta kendisi belki de.

Peki ya hislerimiz? Hissettiklerimiz sadece duymak, görmek, dokunmak mıydı? Müziği duyar mıydık? Sesler, ritimler sadece duyduklarımız mıydı? Ya bir şeyler duyarken hissettiklerimiz, neydi onlar? Kalbimizin köşesinde sakladığımız küçük bir umut mu?

Hayaller de umudun bir parçası mıydı?

—Evet, sanırım öyleydi, dedi Yosun sesli bir biçimde.

Sesini duymuştu. Peki, duyduğu sadece sesi miydi? Bunu söylerken hiç mi bir şey hissetmemişti? Sessizlik hüküm sürüyordu. Yosun gözlerini kapattı ve kendini sessizliğin akışına bıraktı sanki. Bir histi bu. Sessizlik hissediliyordu. Buna göre sesler bir umuttu. Güçlü hisler aşkı var ederdi. Buna göre aşk da bir umuttu. Her umudun bir amacı vardı, hissettiklerimizin amacı neydi? Yaşamayı hisseder miydik? Gülmeyi, ağlamayı... Yoksa hissettiklerimizin aksine yaşıyor muyuz sadece? Hissetmeden yaşamak mümkün müydü? “Of Yosun, yine neler düşünüyorsun öyle!” dedi annesi birden. Yosun duymuyordu, aklından oluşma evresi geçiren kelebeğin ve insanların varoluş sürecinin benzerlikleri geçiyordu. Annesi ise hâlâ bağıırıyordu. “Kalk artık yemek hazır,

bön bön bakma suratıma. Delireceğinden korkuyorum.” Yosun bu sefer onu duymuş ve irkilmişti: “Tamam, anne geliyorum.” dedi. Annesi tedirgin gözlerle mutfağa gitti. Yosun da arkasından koştu. Yemeğini yemek için oturdu sofraya. Yüzünde ilginç bir şaşkınlık belirtisi vardı. Şaşkın ve yorgun bir ifade. Neyse ki kısa sürede kendini topladı ve yemeğini yedi. İçinde garip bir his vardı. Bu soruların cevabını nerede bulacağı kaygısı... Yaklaşık dört gündür kitapların içinde kahraman gibi yaşamıştı. Bilim kitaplarından tarih kitaplarına kadar didik didik etmişti hepsini. Yoktu. Nasıl olur da olamazdı? Her kitap başka bir şey söylüyordu. Hangisine inanmalıydı, hangisi daha ikna ediciydi? “Bu ne böyle?” dedi kafasını kaşıyarak. Okudukça kafası karışıyordu. Gece ne çabuk oluvermişti. Saat çoktan on biri vurmuştu bile. Acaba boşuna mı zaman harcıyorum derken yattı ve çok zaman geçmeden uyudu.

Ve yine o kelebek... Aaa, o da ne öyle? Pupasından çıkmaya hazır gibi ama çıkamıyor. Sanki orada sıkışmış gibi, çıkamıyor bir türlü. Yosun uyanmıştı hemen. Kâbus görmüş gibiydi. Neden çıkamamıştı pupadan? Fazla mı örmüştü yoksa? Yosun’un sorularının cevapları için gereken umut, kelebeğin pupadan çıkma umudu... Çok mu farklıydı sanki? Gün doğmuştu. Yosun kahvaltısını yapıp “düşünce koltuğu” ismini verdiği koltuğa oturdu. Bilim kitaplarının etkisinden olacaktı ki, bugün nedense geçmişte yapılan icatları düşünmüştü ve tabii ki keşfedilenleri... Arşimet biliyor muydu suyun kaldırma kuvveti olduğunu, biliyorsa neden bu kadar çok şaşırmıştı? Marie Curie istemeden “radyoaktivite” diye bir şey bulmuştu. Newton’u Newton yapan şey ise bir elmaydı. Düşünsenize sadece bir elma... Bu sadece birkaç insanın umut ettiklerinin olumlu sonuçlarıydı.

Peki ya olumsuzlar? Bir şeyler bulmayı umut edip bulamayanları, yanlış sonuca ulaşanları görmezden gelemezdik. Rutherfordlar, Bequereller, Thomsonlar... Hiçbiri atomla ilgili doğru sonuca ulaşamamıştı. Bizim şu anki ulaştığımız sonuç bile doğru değildi belki de. Yosun buna hazırlıklı olmalıydı. Belki de sorularının cevaplarını hiç bulamayacaktı. Üstünde bir baskı oluşmuştu. Sorularının cevaplarını bulmak isteyen bir baskı.

Uyuması için yeşil çay getirmişti annesi. Çayı içmese uyuyamayacak ve bu sorular onu yiyip bitirecekti. Bir an önce şu masum kelebeği görmek istiyordu. Yattı yine yatağına, çok geçmeden çayın da etkisinden olacaktı ki uyudu. O da ne! Kelebek kurtulmuştu onu sıkıştıran şeyden. Çıkıvermişti. Artık geriye uçmak kalıyordu sadece. Kelebeğin o ufak umudu nasıl da çıkarmıştı, kurtarmıştı onu. Yosun uyanmıştı. Bulmuştu sanki cevabı. Gördüğü tüm rüyalardan sonra ilk kez böyle gülümsemişti kızcağız. Bizim varoluşumuz, Newton'un yerçekimi kanunu, Bequerel'in yanlış atom teorisi... Hepsi birer umuttu aslında. Umut bir kurtarıcıydı, bir güçtü, bir mücadeleiydi. Çünkü umut, olmamışlardan doğan bir varoluştı.

Hazal ÇİNTAŞ'21

KIRMIZI ÇİZMENİN TEKİ

“Anneanne!” Küçük kız sabahtan beri yaşlı kadının peşinden koşturup duruyor, sorularıyla yaşlı kadını bunaltıyordu. O gün anneannesinin üzerinde bir durgunluk vardı, eklemlerinin ağrısı daha bir şiddetlenmişti sanki. Sabahtan beri zihninin içinde bir şeyler zonkluyor, başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Sol gözünün üstünde damarın tık tık atması kadını daha da rahatsız ediyordu. Ne zaman ağlasa o damar atmaya başlar gözleri kurur kızarırdı. “Anneanne gözlerin neden kızarmış?” diye sordu ufaklık, kadın kızın sorusunu geçiştirdi: “Hava çok soğuk bu aralar.” Küçük kızın kafası karışmıştı, acaba hava soğuk olunca yaşlı kadınların gözleri kızarır mıydı? Sormadı çünkü anneannesinin kızarmış gözleri kızgın bakıyordu bu sefer:

“Yine mi çıkardın terliklerini, hasta olunca kim bakacak sana?”

“Sen bakarsın, sen hasta olunca da ben bakarım sana.”

Anneannenin sol gözündeki damar daha şiddetli attı bu sefer; küçük kızın bozulmuş saçındaki pembe tokaları çıkartıp kızın saçını yeniden topladı. Ben ölünce ne olacak ya diye soruyordu kendine, küçük kıza soramazdı bu soruyu. Kendi de cevabı pek bilmiyordu.

Şubat ayının soğuk rüzgârı pencerelerin arasından uğuldayarak girdi. Küçük kız anneanesi saçını toplayamadan kafasını yaşlı kadının göbeğine gömdü. Küçücük bedenine devasa gelen bu evde yalnızca o ve anneanesi kalıyordu. “Eski evimizde camlar bağırıyordu değil mi anneanne?” “Camlar bağırır mı

kız? Rüzgâr uğulduyor. Rahat dur da saçını toplayayım.” Uğulduyor diye içinden tekrar etti küçük kız. Bugün anneannesinin keyfi yerinde değildi, bunu küçük kız da anlamıştı, uğuldamak ne diye sormadı.

Normal zamanlarda anneanesi küçük yaşında dertlerine ortak olan bu ufaklığın ortalıkta koşuşturmasını, birbirinden alakasız sorular sormasını severdi, çünkü küçük kızın sorularına cevap bulduğu vakitlerde seksen yaşına merdiven dayamış bu okumamış kadıncağz dünyaya boşuna gelmediğini hissederdi. Az da olsa bir şeyler öğrenmişti bu hayatta, öğrendiklerini de bu sevimli ve bilgiye aç ufaklık yutuveriyordu. Küçük kızın güneş vurduğunda yeşile dönen ela gözlerinde merakın ve yaşama sevincinin pırıltıları vardı. Bazen yaşlı kadın küçükken ben de böyleydim diye düşünürdü. O da kendi anneannesini hatırlardı. Küçükken ben de anneannemin peşinden ayrılmazdım diye düşünür tarlalarda koşturduğu çocukluk anılarına dönerdi.

Anneanesi küçük kızın saçlarını topladıktan sonra mutfığa geçti. Küçük kız anneannesini neşelendirmek istiyordu. İlk başta ne yapması gerektiğini bilemedi. Eski evden bahsedildiğinde neşelenirdi anneanesi. Anneannesinin peşinden mutfığa girdi: “Ben küçükken evimizin merdivenleri maviydi değil mi?” Yaşlı kadın küçük kızla artık ilgilenmiyordu. Küçük kızın sorularından bıkmıştı. Mutfak tezgâhına eğilmiş ıspanakları ayıklıyordu. “Anneanne!” diye bağırıp yaşlı kadının eteğini çekiştirdi. “Ne var kız?” diye bağırды anneanesi. Yaşlı kadın küçük kıza hiç bağırılmazdı ama o gün morali bozuktu. Kız korkarak anneannesinin eteğini bıraktı. Kısacık saçlarını iki yanda toplamıştı. Üstünde yün bir hırka vardı. Çok sevimli bakıyordu

kızcağz. Anneanesi hemen yumuşadı. Vestiyerde bozuk para var al onu ekmek al da gel, yemek yiyeceğiz dedi. Kızcağz beyaz montunu hırkasının üstüne giydi. Kırmızı çizmelerini ayaklarına geçirdi. Bozuk paraları cebine doldurup dışarı çıktı. Hava buz gibiydi.

Hurdacı üç tekerlekli arabasını dar yoldan zorlaya zorlaya derenin içine indirdi. Derenin içi çöplük gibiydi. Lastik parçaları, bira şişeleri ve molozlar derenin dibini kaplamıştı Kasabın attığı hayvan kemikleri yazın sıcağında pis pis kokuyordu. Bu koku sineklere çok çekici gelmiş olmalı ki sinekler derenin etrafında vızılđaşıyor, arabasını derenin içinde binbir zorlukla ilerleten hurdacıyı rahatsız ediyordu. Derenin içinde biten yabancı otlara lime lime olmuş market poşetleri takılmıştı.

“Dilek ağacı gibi biz evlenirken Maide de bağlamıştı bir yerlere.”

Belediye derenin dibine birkaç aya beton dökenekti. Ne koku kalır ne sinek dedi içinden hurdacı. Belediye temizlemeden ben de alacağımı alayım. Gerçi geç kaldığını kendi de tahmin ediyordu. Demir parçaları ve para eden metal eşyaları diğer hurdacılar çoktan yağmalamıştı. Şişeleri toplarım onlar bile idare eder diye düşünüyordu.

Ben gençken burası böyle değildi diye düşündü hurdacı. Yazın bile gürül gürül akardı çay. Kurbağalar hatta küçük balıklar bile vardı. Çocukken ellerimizi suya sokar balıkları yakalamaya çalışırdık. Ot toplardık. Nasıl da çabuk geçiyor zaman. Ben ne zaman böyle elleri

nasırlı, yüzü sevimsiz biri oldum böyle. Şimdi hayat zor, para kazanmak için uğraşır duruyorsun. İç çekti hurdacı derin derin gülmeyi unuttuğuna şaşırıyordu en çok. Küçükken en ufak şeye kahkahalarla gülerdi. Şimdi hem hor görülmenin hem de hiç dinmeyen yalnızlığın altında hayatı çöplüğe dönmüştü. Maide ölmeseydi belki o zaman bu kadar yalnız hissetmezdim kendimi. O beni en zor anlarımda bile desteklerdi diye düşündü. Çay da çöplük oldu biz de çöplük olduk, dedi kendi kendine. Kırk sekiz yaşındaydı. Hanımı vefat edeli üç yıl olmuştu en az. İki oğlu bir de beş yaşında küçük bir kızı vardı. Oğlanlar bir baltaya sap olamamıştı. Kızı aklına gelince gülümsedi hurdacı. Hayatta değerli bir şeyim varsa o da Gülşen'im dedi sonra da işine devam etti. İçki şişelerini toplayıp teker teker arabasına attı. Şişeler üç tekerlekli arabanın içinde şangır şungur sesler çıkartıyor, güneşin altında parılıyordu. Gülşen olsa çok severdi bu şişeleri diye düşündü hurdacı. Bu her şeyden habersiz ufak çocuk babasının yüzünü güldüren tek şeyin belki de kendisi olduğundan da haberdar değildi. Yorgun ve hüzünlü bir adamdı babası. Her şeyden çok da yalnızdı.

Hurdacı lastik parçalarını kurcaladı. Sonra gözüne kırmızı bir çizme teki ilişti. Çizme tam küçük kızı Gülşen'e göreydi. Tekini bulmak için etrafına bakındı.

Küçük kız her zaman bakkala gittiği mıcır yoldan taşları kırmızı çizmesiyle dağıta dağıta yürüyordu. Derenin yanına varınca durdu. Küçücük avuçlarını taşla doldurup patika yola indi. İyice çaya yaklaşınca elindeki taşları teker teker çayın en derin yerindeki pis su birikintisine atmaya başladı. Taşlar suya değdiğinde su dalgalanıyordu ve çok

güzel bir ses çıkıyordu. Küçük kız bu kurumuş pis çayı çok severdi. Bazen rüyalarında çayın gürül gürül aktığını içinde balıkların yüzdüğünü görürdü. Ellerini suya sokar balıkları yakalamaya çalışırdı. Kurbağaları kovalardı. Ama en çok da taş sektirirdi rüyalarında. Anneanesi anlatmıştı, küçükken taş sektirme yarışı yaparlarmış anneanesi hep kazanırmış. Anneanesinin dediğine göre o zamanlar dere de gürül gürül akarmış.

“Keşke dere yine öyle gürül gürül aksa!”

Hurdacı çayın her yerine baktı. Bu çöplerin arasında çok da işe yarar bir şey yoktu. Birkaç şişe koymuştu arabasına onlar da çok para etmezdi. Çaya zorla indirdiği tekerlekli arabasını yukarı çıkardı. Kırmızı çizmeyi elinden bırakmamıştı. Keşke diğer tekini de bulsaydı. Deriydi çizme. Pahalı bir şeydi. Kışın Gülşen'e giydirirdi. Kızın ayakları üşümezdi. Bir çizme bile alamıyorum Gülşen'ime diye iç çekti hurdacı. Yok, bu böyle gitmeyecek, daha okula başlayacak Gülşen. Önlük alınacak, defter kitap alınacak, renkli tokalar da alınacak sonra. Bu işlerde para yok ki belki de karanlık işlere girmeli. Kolay yoldan bir sürü para... Yakup anlatmıştı, gel sen de katil demişti. Tövbe demişti hurdacı: “Polis çağırmadan bas git buradan.”

Küçük kız elindeki taşları dereye teker teker atarken arkasından gelen sesi duymadı. Onun dünyası çok farklıydı. Gerçek dünyadan uzakta, düşler âleminde, çocuklara has bir gülümsemeyle dolaşıyordu. Zihninin

derinliklerinde mavi merdivenli bir evde annesinin kucağındaydı. Anneanesi mutfak tezgâhına yaslanmış küçük kızını tebrik ediyordu, ben küçükken senin kadar güzel taş sektiremezdim diyordu. Sonra şubatın ayazından donmuş bir el küçük kızın burnunu elindeki bezle kapattı. Çılgılık atamadı küçük kız, hiç ses duyulmadı. Sadece çizmesinin teki suya düştü. Su biraz dalgalandı o kadar. Bir de rüzgâr camların arasından uğulduyordu.

Zeynep Selin DOĞU'19

BEKLENMEDİK AYRILIK

Cama yapışan kar taneleri sabahın ilk ışıklarıyla eriyordu. Kar yeni durmuştu. İki gündür ne okula gidebilmiştik, ne de dışarıya oynamaya çıkabilmiştik. Dedem çok kar yağdığında hemen köyün yanındaki ormandan kurtların köye indiğini, dışarı çıkarsak bize saldıracaklarını anlatırdı. Evde kalınca yapmayı en çok sevdiğim şey, sımsıcak sobanın yanına oturup, nar gibi kızarmış kestaneleri yerken dedemin anlattığı hikâyeleri dinlemektir. Aslında hikâyelerin çoğu bana pek gerçekçi gelmiyordu, yine de o savaş ve macera hikâyeleri bu hiçbir farklılık göstermeyen köy hayatımıza bir hareket katıyordu.

İki gündür en iyi arkadaşım Sadık ile oyun oynamamıştım. Hemen dışarı çıktım, Caminin köşesinden döner dönmez iki salıncak ve bir kaydıraktan oluşan parktaki çocukları gördüm. Yanlarına kadar koştum. Kaydırak ve salıncaklardaki karları temizlemiş, parkın hemen önüne de kömür karası gözleri olan bir kardan adam yapmışlardı. Beni görünce çok sevindiler. Hemen birbirimize iki gün boyunca evde neler olduğunu anlattık. Biraz zaman geçince Sadık'ın orada olmadığını fark ettim. Nerede olduğunu sorunca,

“İstanbul'dan ferman gelmiş, Sadıklar taşındı.” dediler.

Bana hiçbir şey söylemeden mi? İstanbul'dan ferman geldiyse herhalde savaş yüzündendir. Bizim köyde hiçbir çatışma yoktu, ama komşu köylerden gelen haberler hepimizi çok üzüyordu. Sadık'ın dedesi, onun büyük

dedesi, hepsi burada oturmuştu. Bırakıp gitmesi nasıl bu kadar kolay olabilirdi?

Doğruca evlerine koştum. Parka çok yakındı. Yaz dışında soğuk olan bu köydeki evlerin hepsi birbirine yakındı aslında. Evlerinin üç kapısı, büyük bir bahçesi ve ahır vardı. İlkbaharda Sadık'ın annesi pişi yapar, bizi evlerine çağırırdı. Gün boyu pişi yiyip, bahçelerindeki kedileri ve tavukları kovalardık. Annesinin o kocaman tandırda pişirdiği keteleri ise yiyen tekrar yemek isterdi.

Kapıyı tıkladım, açan olmadı. Kenardaki taşların yardımıyla duvarın üzerine tırmanıp bahçenin içine atladım. Her şey yerli yerindeydi. Ahıra yöneldim. İnekler ve arka kümesteki tavuklar duruyordu. Merek de ot ile doluydu. Neden her şeylerini burada bıraktılar? Yoksa geri dönecek miydiler?

Bahçeye nasıl girdiysem, dışarıya da aynı şekilde duvarın üzerinden atlayarak çıktım. Hatice teyze kapısının önündeki karları temizliyordu. Yanına yaklaştım,

“Sadıklar nereye gitti? Geri gelecekler mi?”

“Umarım, ama uzun bir süre yoklar, hayvanlara ben bakacağım.”

Peki, ne kadar uzun bir süre? Sadık'ı bir daha göreceğim miyim? Eve koştum ve duyduklarımı dedeme anlattım. Şehre en erken yarın gidebileceğini, yolların kapalı olduğunu, ama benim için olanları muhtara soracağını söyledi.

Parka geri döndüm. Orada öylece oturup Sadıkların evine baktım. Beraber geçirdiğimiz anıları, birlikte ne kadar eğlendiğimizi hatırladım. O olmazsa ben sırlarımı

kime açacak, kiminle gün boyu oyun oynayacaktım?

Bu haksızlıktı. Savaşlar, silahlar, fermanlar... Arkadaşımı benden alan onlardı. Gerek var mıydı bu dünyada savaşa, nefrete, kötülüğe?

Bir iki saat sonra siyah bir Arap atı, üzerinde iri bir adamla karları yara yara Sadıkların evinin önüne geldi. Adam atı ağaca bağladı, elinde bir çuvala eve girdi. Anahtarı vardı. Yoksa Sadık geri mi dönecekti?

Eve doğru yavaşça ilerledim. Adamı tanımadığımdan biraz çekinmişim. Adam biraz sonra evden çıktı, kapıyı tekrar kilitledi. Beni görünce,

“Sen Kemal misin?” dedi.

Başımı salladım.

“Sadık sana bu kâğıdı vermemi istedi, vedalaşmadığı için çok üzgün.”

Buruk bir gülümseme ile bana baktı, sonra da atına bindi ve başka bir şey demeden gitti. Eve gittim ve hemen kâğıdı okumaya başladım. İstemedikleri halde gitmek zorunda olduklarını, ne kadar yalvarsa da annesinin, zamanları olmadığı için benimle vedalaşmaya gelmesine izin vermediğini, her şeyin çok ani geliştiğini yazmıştı.

Akşama doğru dedem eve geldi. Savaş bittikten sonra Sadıkların döneceklerini söyledi. Hemen onların evine gelen iri adamı anlattım. Sadıkların akrabalarının kuyumcu olduklarını, altınlarını ve değerli eşyalarını yanlarına almanın ya da şehirdeki evlerinde bırakmanın

çokriskli olacağını düşündükleri için bizim köye saklamayı tercih ettiklerini, bizim de onların emanetlerine sahip çıkmamız gerektiğini söyledi. Sonra da bunu başkalarına anlatmamamı tembih etti. Köydeki sadece birkaç kişi biliyormuş, bana da gördüğüm için anlatmış.

O günden sonra hayvanlara bakan Hatice teyze dışında kimse Sadıkların evine gitmedi. Ne ilkbaharları tekrar Sadık'la bahçelerindeki tavukları kovaladık, ne kışın beraber kar topu oynadık, ne de beraber küçük köy bakkalından aldığımız şekerleri yerken salıncakta sallandık. Onların eksikliği hepimizin yüreğindeydi. Boşluklarını doldurmak ise imkânsızdı. Sabırla geri dönmelerini bekledik.

Ahmet Alper ÖZÜDOĞRU'18

KAHVERENGİ AYAKKABILAR

Ayağımın taşa takılmasına aldanmamak gerek, normalde gayet düz ve dengeli yürürüm. Heyecan ve kafa dağınıklığı ağır basınca bozuluyor dengem tabii. Uzun süre sonra, bu kadar kalabalığa tek başıma çıkıyorum. İnsanları sevmem ama dışarı çıkmamamın hikâyesi uzun. Uzun, ince parmaklıklarla çevrili bir hikâyeye benimkisi. Ellerimdeki çilleri sevmiyorum eskisi kadar. Bana hikâyemi hatırlatıyor. İnsanlardan kaçmak istercesine kemiğime yapışmış derim, anlıyorum onu. Ev yemeğine, sıcak aile ortamına koşuyorum dört nala; bugün her zaman rast gelinen bir gün değil benim için. Teknolojinin de kör eden gözü kör olsun, zaten sevmediğim insanlık hallerinden nefret ettiriyor. İnsan alışkanlığı biraz da çevreye uyum sağlamak. Hiç sevmem oysaki ben; çevrem bana uyum sağlasın. Ayakta geldim, yolda oturmayı sevedim bir türlü. Patavatsızlık bence, büyük saygısızlık zamana karşı.

Alışveriş merkezine baktım bir dışarıdan, boş kokuyor. Burnumun direği sızladı be, yazık! Bırak, alma nefes dercesine bana hayat her yerden homurdanmasını duyuruyor. Ben bilmiyorum sanki ne yapmamam gerektiğini. Çevremde boşluk olunca rahatlıyorum da duyumsal olarak, hızlı adımlarla zor attım kendimi içeri. Bana "Gez biraz." dediler. Ama oturup da "biraz gezenleri" izlemek daha iyi, boşluk çemberlerine almaya çalışıyorlar beni, başarısızlıklarını izlemek zevk veriyor. Karşımdaki bankta fazlasıyla boş yer var sanırım. Oturduğum gibi çöküyor omuzlarım, ben hiç dik duramam zaten. Göz gezdiriyorum da, hareket edenlerden çok yarım metre yanımdaki hareketsizlik

çekiyor dikkatimi. Ona fark ettirmeden anlamaya çalışıyorum hikâyesini. Ha bir de ben konu açmasını da bilirim, dışarı az çıktığıma adlanılmasın. Ama bu durum biraz farklı, sadece düşünüyorum. Çok yaşlı, iyi giyimli biri ama o eski moda kahverengi ayakkabılar çatlamış. Omuzlarınsa benimkinden iyi bir yanı yok, fiziksel olarak da hareketsizliği daha kolay benimseyebilmiş. Gözlüklerinin arkasındaki o kırmızı gözler çok derin. En çok istediğim şey konuşmak ama vaktim de dar. Hiç sevmem konuşmanın ortasında çekip gitmeyi. Lâkin bekledikçe de tek odak noktam o oluyor. Birden, onu incelerken yavaşça bana döndü, kaçıramadım gözlerimi. Bu derin bakışları karşılama cesaretini göstermeliydim. Derin bakışlarıyla buluştuğunda bakışlarım, derimin kemiklerime doğru çekildiğini hissettim. Her yer mutsuz gelmiş, yanı başımdan gülerek geçen küçük kızın gülüşü bile kulağıma ulaşmadan solmuş gitmişti ki tam o anda beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Bu gülümseme beni öyle bir çekti ki yaklaştım ona. Herkesten kaçan tenim, beni ilk kez birine yaklaştırdı. “Yaşınız kaç kızım?” sözlerini zar zor anladım, ses telleri bozuk, o güçlü duran adamdan bu ince ses ta yüreğime işledi. Gülümsemeye çalışarak gözlerimi tavana diktim. Göreceğinden değil de... Gözyaşlarımı kimse görsün istemem. Konuşuyorduk bir yandan, bir yandan da onun hayatını kurguluyordum. Ya kaybolmuşsa, evsiz değil üstünden başından belli ama çok üzgün, acaba unuttu mu kendini?

Konuşmamız yönlerdirdi düşüncelerimi. Antalya'dan gelmiş oğlunun yanına. Eşini sorma düşüncesizliğini yaptım da soldurdum iyice gülümsemesini, o gülmeyince intihar ediverdi bir damla. Sesini duyacağımdan değil de soruverdim Antalya'yı. Anlattı durmadan, sıkılmadan dinledim ben de. Torunu varmış, sıkıldığını görünce

salıvermiş parka. Balkondan ona göz kulak oluyormuş da geç olunca çağırılmış içeri. Yaramaz velet gelir gibi yapmış, gözükmeden kaçırılmış apartmanın köşesinden. Telaşlanmış, aramış torununu da oğlu gelince bulmuş. “Kızmadı oğlum.” dedi. Alınmış yine de belli. “İnsan mahcup oluyor çocuğuna.” dedi. Tutamamış ki küçüğü, kanmış ona. Ama çok üzülmüş, evde de durmak istememiş, çıkmış buraya gelmiş. “Burada insanları izlemeyi seviyorum.” dedi. İkimiz de yalnızdık. Benzerdik. Korktum çok. Ona belli etmek istemedim yaşlılığını ama o bana anlattı hep. “Çocukluğumda böyle şeyler yoktu ki. Benim tahtadan atım vardı, onunla giderdim her yere. Bir de altı yaşında çarşıda kaybolmuş, evin yolunu da bir başıma bulmuştum. Benim çocukluğum böyle değildi.” Torununu gösterdi. Beş kere. Hepsinde de “Nasil seviyor beni bir görsen.” dedi. Giderken gözlerinin içi parlıyordu. Sonra durdu bir an. Döndü bana, “Yaşınız kaç kızım?” dedi. Gülümsemesine karşılık verdim, içimdeki sebepsiz kanamayla. Ağladım da görmedi o. Her şeyi ilk kez dinledim, tekrardan. Evimi sordu, ailemi sordu. Hani hatırlanmayacağını bildiğin halde bir şey anlatırsın ya! Çoğu insana bunu yapmıştım, anlatmaya çalışmıştım sinirlenerek... Hayal kırıklığıyla. Ona anlatmaksızın hiç kızdırmadı beni, tam tersine dinginlik verdi. Antalya'ya uğrarsan gel bana, dedi. Gitsem mi? Olsam ya torunu. Ne dedem vardı benim ne de ninem. Ayakkabılarını özlediğim, olsam ya torunun, dinlerim gençliğini. Korkmuyorum ben, bir gün yaşımdan dolayı başa çıkamadığım sorunlardan kaçır da gelirim başka yerlere, bulurlar ve tanır beni, biliyorum.

Dinlerler mi tekrar tekrar anlattıklarımı ilk kez?

Melisa İŞBİLEN'18

SON‘SUZ OYUN

Her zamanki çaycısına oturdu. Her zamanki kafa selamı, sıcacık ve demli son bir çay, her zamankinden. Besbelli bir de sigara çıkacak sol cepten, her zamanki gibi. Her zamankine göre bir eksiklik vardı ama... Ne?

Otur. Son bir konuşalım seninle gitmeden, bir ses çıkarmam lazım artık. Buraya gelişimdeki eksiklik de her zamankileşmesin diye uzun zamandır uğramadım buraya. Sahi, anlatacak ne çok şey birikmiş. Karanlığım, renklerimi bıraktığım yerler, vedalarım, arkamdakiler, geri kalmış saatlerim, geceler... Toplamı ben eden ve takdir edersin ki senden parçaları da vücudunda taşıyan her şeyimi kusmak istiyorum, midem bulanmaya başladı artık, taşıyamıyorum bu zehri içimde. Bütün sırlarımdan haberdar etmek istiyorum seni. Hem böylelikle senin de iptidai bütün izbelerinin üzerine sokak lambalarından ışık huzmeleri düşer, birer birer. Sayfalarca boş saman kâğıdım var, iyi bir başlangıç... Hadi öyleyse.

Bakıştılar. Tutkuyla. Kalem, zehrini kusmak üzere titrek bir adım attı boş saman kâğıdına.

Tastamamladıklarımın bahset onlara, kelime-lerimin nasıl gökyüzüne saçıldığını anlat mesela. Hem böylece gri adına maviden de özür dilemiş olurum.

Kafasını kaldırdı. Birbiri içine geçmiş dumanlar seğirtiyordu gökyüzüne.

“Dans.”

Masmavi deniz çekiyor canım, alabildiğine mavilik. Denizle göğü ayıran çizgi hatırına bile siyaha tahammülüm yok artık kaptan.

Mavi, muzipçe gülümsedi.

Hem ayırmasın da, ne var? İnsanlar gökyüzünde yüzüp denizin üzerinde yürüyebilsinler. Mavi, tek renkte toplansın tonlarını. Kelimelerim de onun sevdiği maviye çalmalı ayrıca, İstanbul mavisine. Seni onunla tanıştırmalıyım.

Kocaman binalar arasında figüran gibi görünen gökyüzünü izlerken gözleri, en tepeden uçan martının havada çizdiği dairesel çizgilere takılı kaldı. Yazdıkları okunmuyordu.

Neden kızıyorlar bana kaptan? En tepede gözüm kalmışsa suç en tepenin. Rezalet bir albenisi var.

Martı, mavinin tonları arasında gözden kayboldu.

Renkler uykuya daldığı vakit gece olur. Siyah, üzerine düştüğü her şeye gün doğumuna kadar eşitlik getirir. Bu yönüyle ve diğer birçok yönüyle de saygı duyulmalı geceye. En tepeyle en dibin farkı da renkler olmadan seçilemez hem. Yalnızca başıma değen ve arada bir kafamı çarptığım bir tavan yok artık; ayaklarım yere basıyor.

Ayaklarıyla yeri yokladı. Acıyla. Çayından okkalı bir yudum alıp ağzındaki acı tadı öksürdü. Karşısında duran kısa boylu iskemlenin, “kurtar beni” bakışlarına daldı sonra...

“Boşluk.”

Kalabalıkta yürüyen insanların arasındaki boşluktan bahsetmiyorum. Asırlık ve yorgun ara sokakların geceleri izbeleşen boşluğu? Belki. Tek eksikli bir kalabalık da yalnızlık gelebilirmiş insana, bunu da öğrendik. Daha öğrenecek ne çok şeyimiz var, ne çok şey bilmiyoruz be kaptan, “şey” kadar bile engin değil denizlerimiz; olsa olsa bir ırmak denebilir buna.

Kalabalıkta ırmağın sesini duyar gibi oldu.

Yaşımız daha çok genç. Olsun. Önce büyüüp sonra yaşlanacağız seninle. Sindire sindire çıkacağız bu basamakları. Yükselirkenki hazzı kardeş payı bölüşeceğiz. Yaşamalıyız kaptan, daha çok yaşamalıyız. Günyüzüne çıkarmalıyım seni.

Boş bardağı masanın ucuna itti. Kısa boylu iskemlenin sırtında kamburunu çıkarırcasına oturan boşluğa bakmaya cesareti yoktu artık, ancak arada bir göz ucuyla yokluyordu yalnızlığını. Son defa göz göze geldi bardakla.

“Elveda...”

Yavaşça doğruldu. Önce hırkasını aldı üzerine. Sonra masaya döktüklerini yavaş yavaş yerlerine yerleştirdi. Acelesi yoktu. En son, tüm boşlukları doldurduğu hissi yer etti içinde.

Onu anımsadı tekrar.

* * *

Köşebaşına doğru yer yer kabarmış olan yolu yavaşça adımlamaya başladı. Köşeyi döndüğünde kendisini neyin karşılayacağını çok iyi biliyordu, çok kere tekrara düşmüştü bu karşılama töreni. Zaten ağır olan adımları gitgide daha da seyrekleşti. Dünyanın sonuna değilse bile, bu sahnedeki son oyununa doğru bir yolculuktan bu ve hiç kimse sona doğru koşar adım gitmezdi. Onun da tam olarak bu sebepten ötürü hiç acelesi yoktu. Olabildiğince yavaş; ama dikkat çekmemeye de özen göstererek bu upuzun seyahatine hiçbir suçluluk hissetmeden devam ediyordu.

Birkaç asır içerisinde, korkak adımlarıyla köşeyi döndü.

“Çok...”

Kalabalık, bir çığ gibi tekil gördüğü her şeyi gövdesine katarak ilerliyordu. Sağından ve solundan akıp giden farklı yüzleri izledi bir süre. On yüz bin yüzde yalnızca tek biriydi aradığı. Zamanı durdurmak kadar zor bu akını durdurmak. Öyle. Sonunda tek eksikli bu çoğulluğun akışına teslim etti kendini.

Yine yenildim...

Her yenildiğinde olduğu gibi ne yapacağını bilemeyerek yine kendinden emin bir gülümseme takınmıştı. Maske? Yüzündeki bu, çocuklara özgü gülümsemenin arkasında saklanan hüznün kalabalıkta hiç sırtımadığı hissi gelip yer etti içinde, usulca.

O burada, yanımda olsa hemen anlardı. Ben iyi hissedene kadar da kalkmazdı yanımdan (mı?). Hem

onunla göz göze gelmek çok mükemmel bir doğa olayına en yakından tanıklık etmek gibi gelir hep bana.

Bir yaprak, süzülerek adım atacağı taşın üzerine kondu.

“Hak etmek lazım...”

Bizi anlamıyorlar kaptan. Kafamızın içerisinden geçen güzellikleri göremiyorlar. Belki de biz gösteremiyoruz. Daha ne yapalım ki? Ama onlar da hiç mi hiç sormadılar. Belki işlerine öyle geldi, belki de... Bizi sahne dışına itip oynamayı beceremediğimize inandırdılar seyirciyi. Bizi kötü yetiştirdiler kaptan, güzeli ifade gücünden yoksun bıraktılar bizi. Bu yoksulluğu bile Oğuz Ataysız dillendiremiyoruz, bak. Çirkinliğin de bir mükemmeliyeti varsa -ki olmalı- bizi anlayan da -en azından- birkaç kişi olmalıydı muhakkak, -en azından- bizim gibi birileri.

Cümleleri de kopuk kopuk yalnızlaşmaya başladı. Bir bağlantı kurulamıyordu aralarında.

Sonsuza açılan bu taş yolda, ritmik adımlarının kulağa hoş gelen gıcirtısı eşliğinde masif bir gemi gibi aheste aheste ilerliyordu.

Çok yaklaşmıştı oyunun sonuna.

Gitmek cesaret işidir. Son gücümle sofranızdan arta kalan cesaretimin kırıntılarını toplayıp yoğunluğuna gideceğim evrenin. Gittiğim yerde bembeyaz papatyalar karşılayacak beni. Hatta şanslıysam belki Nilgün Marmara'yı da görürüm hayaliyle birlikte, kim bilir...

Hem bu sefer göstere göstere gideceğim, kaçmak denemez buna. Seyirci son adımına kadar izleyecek, ayakta alkışlayacak bu sonsuz oyunu. Sahneden inişim herkeste hayranlık uyandıracak. Kelimelerim kendini on yüz bin parçaya bölüp gökyüzüne uçuşacak; en güzelleri onun üzerine konacak. Bir de onun -her seferinde- nabzımı hızlandıran sesinden dinleyeceğim hepsini, içimi tarifi imkânsız bir huzur kaplayacak sonra. Sadece han çaycısında değil; her yerde her şey benim istediğim gibi olacak. Hem öyle fazla şey de istemem ben. Artık bu denli büyük kayıplar olmasın, bana yeter.

Yaprak, parmaklarının arasından kayarak boşluktan aşağı düşmeye başladı.

“Saki ?”

Sımsıkı sarılmayım kaptan, onu bir sefer daha kaybedemem...

Perde yavaşça kapandı. Son bir fısıltı duyuldu boşluktan: “Saki emin ellerde...”

Son bir tebessüm. Ve selamlama ve...

(saniyelik bir ölüm sessizliği)

Alkış tufanı...

(Bu öykü “Hişt Hişt, Genç Sait Faik!” Öykü Yarışması'na katılmıştır.)

Metehan URUÇ'18

CİNAYET

Kuzgun uçtu.

Omzunu cam kapıya yaslayarak ittirdi. Mevsim normalleri yağmuru öngörmüştü, o da bekliyordu ancak şemsiye almamak, asiliğini gösterebileceği nadir alanlardan biriydi. Kapının çınlama sesinden nefret ederdi, durduramayacağını bilincinde yalnızca gözlerini yarım saniyeliğine kapalı tutarak geleneksel pasif direnişini yerine getirdi. Bahanesi sayesinde bir süre burada durabilecek, yalnız kalabilecekti. Bezginlikle bakan kuzgun karası gözlerini kahvesini hazırlayan adama çevirdi, uzun ince parmakları sıcak içeceği kavrayınca o huzuru buldu. Buraya dair ve kendine dair olan her şey fazlasıyla rahatsızlık verici ve huzur kaçırıcıydı. Teneffüs aralarında birer kahve içmek için gelen ve yüksek sesle dedikodu yapan lise öğrencileri; telefonda müşterilerine hararetli ve yalan dolu sözler sarf eden ceketlerini koltukta bırakıp süslü takım elbiseleriyle beş metrekairelik dükkânda volta atan iş adamları; tek başına oluşlarının kaçamağı görünmez kılacağını sanan her gün tekrardan girdikleri diyetleri bozmaya gelen sıksa kadınların tatlıları yerken çıkardıkları kemirgenimsi ses; yılbaşında asılmış ve dekoratif olduğundan mı yoksa üşenildiğinden mi çıkarılmadığına emin olamadığı süslerin dökülmüş simleri sinirini bozuyordu. Tuhaf olansa bir tek burada huzuru hissedebiliyordu. Kendi çirkinliği anca böylesine bir yerde örtülüyordu. Kahvesini alıp daha önce hiç oturmadığı bir masaya oturmak durumunda kaldı, bu daha da rahatsızlık vericiydi onun için ama kabullenmesi uzun sürmedi. Kafasını kaldırdığında karşısında bir ayna olduğunu fark etti, bu dayanılacak gibi değildi.

Sandalyede yan döndü. Çoğu kişinin gereksiz bulduğu korkunun eseri olan alışkanlıkla kahvesinin kapağını açıp kokladı, böyle yapmadan içemezdi, o da diğer herkes gibi sahip olmadığı bir önemden dolayı suikasta kurban gideceğini sanıyordu. O gün canı alınacaktı fakat cinayetten habersizdi.

Üzerine konduğu toprağın serinliği içini gıdıkladı. Hedefine kilitlenmişti, isminin hakkını veren kara rengi toprakla bir oluyordu. Doğayla olan bu uyumu, diğerleri için ölüm demektir.

Kemikli ve biçimsiz ellerini lavabonun mermerine yerleştirdi. Parmak uçlarından damlayan su, İran halısı üzerinde halkalar oluşturuyordu. Başını kaldırıp aynaya bakacak cesareti bulmaya çalıştı, türdeşi diğer duygular gibi o da yoktu içinde. Kokusundan tam olarak ne olduğunu kestiremediği, ancak on beş derecelik bir açıyla çıplak ayak parmaklarına çevirdiği bakışlarının teşhisine göre gözyaşı ile kan karışımı seyreltilmiş olduğunu tahmin ettiği sıvı, çenesinden düşerek tişörtünde yeni desenler yaratıyordu. Kuzgun karası saçları terden ve yağdan keçeye dönmüş, alınına yapışmıştı. Bir can almıştı fakat cinayetten habersizdi.

Başını keskin ve hızlı bir hareketle toprağa daldırdı. Gagasının ucunda sallanan solucan, kaderine boyun eğmişti. Çırpınmıyordu.

Selin Su BELEN'20

KÜÇÜK RÜYALAR

Mert eve gelir gelmez yine kendini yatağa attı. Yorucu ve tempolu bir gündü ve ayrıca canını sıkan olaylar olmuştu. Komodindeki fotoğrafı aldı ve kokuyu içine çekti. Evet, fotoğraf, içinde bulundurduğu kişinin kokusuna sahipti; çünkü her gün Papatya'nın eskiden hep kullandığı parfümü Mert fotoğrafa sıkıyordu. Bu koku Mert'i rahatlatıyor, ayrıca Papatya'yı gözünde daha iyi canlandırmasını sağlıyordu. Çok geçmeden uykuya daldı yaklaşık bir saat sonra uyandı ve kendini inanılmaz rahatlamış hissetti. Günlerdir hasret duyduğu duyguya kavuşmuştu, iki hafta aranın ardından sonunda Papatya'yı rüyasında tekrar görmüş ve kendini eski günlerdeki gibi hissetmişti. İçi içine sığmıyordu. Kalktı, köpeği Kurabiye'ye sarıldı ve bilgisayarını açıp önemli işlerini halletti. Kaç gündür içinden çıkamadığı işleri kolaylıkla yaptı, çünkü kafası rahatlamış ve bir nebze olsun hasretini uykusunda gidermişti. Bazen bir saatlik uyku, içinde barındırdıklarından dolayı günlere bedeldir...

Mert iki yıldır Papatya ile yalnızca uykularında buluşabiliyordu ve her rüya onun için çok kıymetliydi. Bazen uyanınca rüyasında Papatya'yı nasıl gördüğünü hemen hatırlayamıyor ve anımsayınca kadar saatlerce bile olsa beynini zorluyordu. Rüyalarının hemen hemen hepsinde Papatya mutlu bir şekilde el sallıyor veya Kurabiye ile çimlerde yuvarlanıyordu. Her rüyadan sonra Mert onun orda mutlu olduğuna ve huzurlu olduğuna karar veriyordu.

İkisinin aşkları paha biçilemezdi. Üniversite hazırlıkta çok iyi arkadaşlardı ve çok sık birlikte vakit

geçiriyorlardı, sanki ikisinin dünyası da birbirlerinden ibaretti. Gün geçtikçe Mert bunun arkadaşlıktan öte olduğunu anladı fakat üniversite ikiye kadar bunu itiraf edemedi. Çünkü bu aşkın tek taraflı olması hayatındaki en büyük korkuydu. Fakat en sonunda dayanamamış bir yaz günü sahilde Papatya ile yürüyüş yaparken ve saçma konulardan konuşurken birden, düşünmeden her şeyi itiraf etmişti. Çünkü Papatya'nın kızıl saçlarına güneş o kadar güzel vuruyordu ki Mert adeta büyülenmişti ve eğer aşkını itiraf etmezse boğulacağını hissetti. "Ben seni seviyorum, Papatya." dedi. Papatya hiç şaşırmamış bir ifade ile Mert'in yüzüne baktı ve "Ben de seni seviyorum, cidden çok iyi arkadaşız." dedi. Mert başını iki yana salladı ve kendini yanlış ifade ettiğini dile getirdi. Ardından devam etti: "Sen benim için arkadaştan ötesin. Sana karşı duygularımı sevgi olarak tanımlamam yanlış olur, ben nasıl desem yani, sana âşık oldum işte." Papatya'nın mavi gözleri kocaman açıldı, ardından yaşlarla doldu ve hiç düşünmeden Mert'in boynuna sarıldı. Üniversite bitip işe başladıktan sonra sade fakat onlar için muhteşem olan bir düğünle evlendiler. Üniversiteden tanıdıkları herkesi çağırılmışlardı: hocaları, arkadaşları ve hatta kantindeki Mehmet Amca'yı. Düğün başlamadan önce bir sürü aksilik yaşanmış, her aksilikte Mert her zamanki gibi çok çabuk sinirlenmiş fakat Papatya aksilikler karşısında tepkisini, "Hadi ama tek istediğim bu muhteşem insanla evlenmek ve dokuz katlı düğün pastamı yemek. Bu gelinliğe girebilmek için kaç haftadır tatlı yemiyorum tahmin edemezsiniz." diyerek ifade etmişti. Bu sözlerle Mert ona bininci defa tekrar âşık olmuştu.

Birlikte oldukları her an en güzel rüyaydı, fakat maalesef uzun sürmemişti. Düğünlerinden yaklaşık bir yıl sonra Papatya kanser olduğunu öğrenmişti, uzun bir

süre tedavi görmüştü. Mert her dakikasında yanındaydı ve iyileşeceğine emindi fakat bu hastalığa bir buçuk yıl dayanabildi Papatya. Tedaviler işe yaramadı ve gittikçe hastalığı, çektiği acılar ağırlaştı. Artık öleceğini anladığı zaman Mert'e konuşmak istediğini söyledi. Şakacı bir ifadeyle, onu bir yerlerde her zaman izleyeceğini söyledi ve ardından tamamen ayrı kalmayacaklarını mutlaka ama mutlaka rüyalarda buluşacaklarını, Mert'in uykuya ne kadar düşkün olduğunu bildiğini o yüzden de bunu da bir bahane kabul ederek daha fazla uyuyabileceğini sözlerine ekledi. Bunları söylerken son kahkahasını atmıştı ve üç gün sonra vefat etti.

Mert'in duyduğu acı dile getirilemezdi, uzun bir süre toparlanamadı, evden çıkmadı. Sonra ailesinin ve arkadaşlarının desteği ile ayağa kalktı, artık Papatya için de yaşaması gerektiğini düşünüyordu. Uykuya düşkünlüğü de gittikçe artmıştı çünkü her uykuya dalış onun Papatya'yı kısa bir süreliğine de olsa görebilmesi için bir şanstı. Kötü günlerinde uykuya daha fazla ihtiyaç duyuyordu, hatta bazen ofisinde çok sinirlendiği zaman yarım saat olsun uyumaya çalışıyordu. Çünkü Papatya'yı görme ihtimali bile onun sakinleşmesine yetiyordu. Hele Papatya'yı rüyasında gördüğü günler yaşadığının farkına varabiliyordu. Artık Papatya'yı rüyalarında görmediği günlerde de bir tesellisi vardı. Mert, Papatya'nın rüyalarına gelmediği günlerde var olduğu yerde insanları güldürmekle meşgul olduğunu düşünüyordu veya belki de başka sevdiklerinin de rüyasına ziyarete gidiyordu.

Ece BURSALI'18

KAYIP

Karanlık gözlerini kamaştırırken aynadaki yansımasıyla göz göze geldi. Bir anlığına nefesi kesilmişti. Karşısında gördüğü silüetin gerçekten ona ait olup olmadığını düşündü. Yillardır yıpratığı bu etten bedene ne kadar da ait olduğunu kalbinin atışıyla beraber hissettiğinde şiddetli bir acı göğüs kafesini sardı. Hiç planlanmadık bir şekilde hızlıca yere oturdu ve aynadakine dik dik bakmaya devam etti. Yaklaşık üç adımlık mesafe boyunca geriye süründü ve sırtını duvara yasladı. O an, hayatında tıpkı bu duvar gibi birinin olmasını diledi. Yalnızlığını paylaştığı tek şeyin yine yalnızlığı olmamasını ve onu dinleyen, hep dik duran, beraber mutsuz olmaya dahi gözü kapalı evet diyeceği birinin olmasını isterdi.

Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, ellerini göğüs hizasında birleştirmişti. Hiç bilmediği, hiç görmediği bir yerden aslında hiç var olmamış bir yere doğru düştüğünden tutunacak bir şeyler arıyordu. Birilerinden duyduğu güzel bir sözü anımsadı, insan zaten düştüğünde kendi elinden kendi tutup tek başına kalkmalıydı, öyle değil mi? Sonra da aklına, daha yere düşmediği geldi. Belki de ruhu öylesine kirliydi ki hiçbir zemin istemiyordu onu. Boşlukta süzülüp duruyordu.

Titremesini durduramadı. Aylardır dudaklarının arasından bir kelime bile çıkmamıştı. Sanki sesini unutmak üzereydi. Eğer aynanın üstündeki örtüyü indirip bir anda o yansımayla karşı karşıya gelmeseydi belki de nasıl göründüğünü de unutacaktı. İçinde birikmiş tonlarca kelime vardı. İnsanın dilinin ucuna kadar gelmesine rağmen geri ittiği tüm kelimeler çürür ve can yakıcı bir

zehre dönüşürdü. Zamanla bu zehir önce soluk borusunu tıkar, sonra yüreğini dişlerinin arasına alıp yavaş yavaş çiğnerdi. İnsan da böylece kendi içinde boğulur, kendi içinde yanardı.

Artık nefes alamıyordu. Söylemediği, söyleyemediği tüm kelimeler sırtına saplanıyordu. Kan kırmızısı mürekkebinin bebeklerin masumluluğu kadar beyaz kâğıtla birleştirmeyip can katmadığı tüm satırlar boğazına dayanmıştı. Diğer insanlardan bekleyemeyeceği kadar çok ihanet etmişti kendine. Yalancının tekiydi, belki de değildi. Sahi, o kimdi?

İsmini bile hatırlayamıyordu. Hafızasını son raddesine kadar zorladı. Zihninin derinliklerini doldurmaya başlayan hatıraları fark edince durdu. Bir şeyler yapmalıydı.

Sindiği köşeden bir anda doğruldu. Neredeyse çürümekte olan sandalyesini çekip altında çiviler varmış gibi hafifçe oturdu. Acıtmaya devam eden ciğerlerine doğru derin bir nefes çekti. Masanın üstünde bir mum, bir kibrit, bir kalem ve bir de defter vardı. Asla başlayamadığı o defter. Asla doğuramadığı yalanlar.

Mumu yaktı. Cılız ışıpta gölgeler derhal oynaşmaya başlamıştı. Sonra, önceden cesaret edemeyeceği bir şey yaptı ve defteri açtı, hızlıca eline kalemini aldı ve tam kalemin ucu deftere değmek üzereyken duraksadı. Kafasını hızla iki yana salladı. Aradan geçen zamanın acısını çıkarmak istercesine, sanki son kez yazıyormuşçasına sessiz ve sakindi.

Boğazını temizledi. Şimdi, zihninin örümcek ağlarıyla kaplanmış tavan arasından tozdan görünmeyen bir sandığı çıkarıyor gibiydi. Duyduğu hırıltıysa yıllardır açılmamış sandığın menteşelerinden geliyor olmalıydı. Aldığı derin nefes oldukça eski moda, işlemeli bir anahtardı. Gözlerini kapadı. Bu kadar zor olan neydi? Saklandığı gölgeden çıkıyor, kendisinden dahi sakladığı sırlarını açığa çıkarıyordu, elbette kolay olmayacaktı.

Yazdığı şeyleri görmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Pişmandı. Suçluydu. Her şeyin farkında oluşu canını daha da sıkıyordu. Gözlerini ellerine dikti. Bir an avucunda ve parmaklarında kan olduğunu sandı. Sanki biri başında dikilmiş, “Katilsin!” diyordu. Diğeriyse asla eskisi gibi iyi bir insan olamayacağını aklına kazımak ister gibiydi. “Onu sen öldürdün!”

Elinden düşürecek gibi olduğu kalemi tekrardan ama bu sefer daha büyük bir inançla kavradı ve iki kara sevdalıyı buluşturdu. Ya da iki azılı düşmanı... Belki hiçbiriydiler, belki de ikisi de. Pek bir önemi de yoktu zaten onun için. Zaman yoğunlaşmış, katı bir madde haline gelmiş ve etrafta oturuyor gibiydi. Hissedebildiği tek şey içinde kokuşmuş olan zehrin bir sızıntı şeklinde siyah, deri kapaklı deftere akmakta olduğuydu. Belki de tüm acılı yazarların mürekkebi de oydu. Sızıntı kâğıtta yolunu buluyor, cümlelere bürünüyordu. Acınası bedenini kâğıdın ince detaylarına gömüyordu.

Saatlerce yazdı, hiç durmadı, parmak boğumlarının ve eklemlerinin ağrımaya aldırmadı. Söylenecek şeyler vardı. Elini kanatsa dahi sınıksız tutunmaya devam ettiği duygularını bırakmanın zamanı çoktan gelmişti.

Durdu. İnce bir defterdi zaten, bitivermişti. Gökyüzünün en karanlık haline büründüğünü gördü. Öyle zifiri bir karanlıktı ki ay bile korkup kara bulutların arkasına saklanmıştı. Bulutların koyu renkte olduğunu fark ettiği an camdaki küçük damlaları gördü. Şimdi de hayatı sadece birkaç saniyeliğine de olsa hızlı çekime alınmış gibiydi. Kendine geldi. Sağanak şeklinde, sert ve hırslı şekilde yağıp elinden geldiğince yeryüzünü kandan arındıran yağmuru dahi fark edemeyecek kadar dalmıştı kendi deryasına. Şimdi bir anlığına da olsa kafasını çıkarmasına rağmen, geri dönecekti. Orası onun dünyasıydı, balıklar nasıl karada yaşamayrsa o da bu gaddarlığın ve adaletsizliğin beyaz perdeler dışında her yerde boy boy sergilendiği yerde yaşayamazdı. Bu yüzdendi son bir yıldır sürekli boğulur gibi hissedışı.

Mumu söndürmemişti. Bu kadar cılız bir ışığın ona nasıl yol gösterdiğini merak etti ama bir şey daha söylemedi. Kilere doğru ilerledi. Kapıyı açtığı anda zihnindeki sandığın sesine çok benzer bir ses kulaklarını tırmalamıştı. Yüreğinde gram korku yoktu. O zaten uzun süredir her insanın ardından travma geçireceği bir kâbusun içinde yaşıyordu. İçinde sakladığı sessiz çığlıklar vardı, duyulmayı hak eden. Hepsini duyuracaktı. Dayanamıyordu, duyulacaktı. Duyulmak zorundaydı. Onu anlayan birilerini bulmak...

Kilerden bir kürek ve kazma çıkardı. Bunların neden burada durduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hayatına dair diğer çoğu detay gibi bunu da umursamadı. Bir elinde mum, diğer elinde kazma ve kürekle odasına girdi. Mumu masadaki eski yerine geri koyduktan sonra üfledi ve küçücük de olsa bir yangının hayatına son verdi. Keşke içindeki yangın da bir nefesle sönseydi.

Defterini kaptığı gibi evden çıkacaktı ki aynaya takıldı yine gözleri. Bu karanlıkta nasıl görüyordu, bilmiyordu. Çok şey vardı bilmediği, ilk sıradakiyse kendisiydi. Kendine bakmadan arka planda durmakta olan kâğıt yığınının takıldı gözü. Birkaç saat önce sığındığı duvara sığınıyordu onlar da. Arkasını döndü, elindekileri bıraktı ve yıpranmış, sararmış kâğıtları eline aldı. Pencerenin yanına yaklaştı. Yağmurun hırçınca cama vururken çıkardığı ses hâlâ ulaşıyordu kulaklarına. Tam o anda uzaklarda bir yerlerde bir yıldırım düşmüştü aslında. Bu kâğıtlar onlarca kez yazdığı intihar notlarına ev sahipliği yapıyordu.

Bu notların hiç de saf olmadığını düşündü. Bu metinleri oluşturan kelimeler masum değildi. Kendini bunca zaman sonra ilk defa böylesine hafif hissediyordu, bu yüzden cümlelere göz bile gezdirmemi. Yanına onları da aldı ve cebindeki çakmağın varlığını kontrol etti. Onu oraya ne zaman, neden ve nasıl koyduğunu bilmiyordu. Sadece oradaydı. O kadar. İnsanlar da böyle değil miydi? Büyük bir çoğunluğu hayata ne zaman, nasıl ve neden geldiklerini bilmiyordu. Elbette burada bahsedilen, hayata gelen şey ruhtu. Beden, et, kemik ve kandan oluşuyordu. Tek görevi ruhu kendine zincirleyip onun çıkmasını engellemek olan bir hapishaneden öte ne olabilirdi ki?

...

Yavaşça çömeldi ve oturdu. Yağmur sağanak şeklinde yağmayı durdurmuştu, narince serpiştiriyordu şimdi sadece. Havaya hafif, koyu bir lacivertlik bulaşmıştı, bir hastalık gibi tüm gökyüzüne bulaşıyordu yavaşça. Ellerini ıslak toprağın üzerinde gezdirdi. Madem beden onun düşündüğü gibi bir hapishaneden ötesi değildi, neden

annesinin özgürlüğüne kavuşması bu kadar zoruna gitmişti? Ömrü boyunca, “Seni asla bırakmayacağım.” dedikten sonra yalnız başına çekip gittiği için miydi? Onu da almadığı ve onu bu zindanda kendisiyle, yani onun en büyük düşmanı ile yalnız başına bıraktığı için miydi bu yüreğine derin yaralar kazıyan kederi?

Toprağı öptü ve kokladı. Sanki o an annesinin göğsüne yaslanmış ve bir melek saçlarını okşamıştı. Sol gözünden bir damla yaş aktı. Daha sonra tam da o gözyaşının dokunduğu yerde, kan kırmızısı bir karanfil açacaktı.

Onu nasıl da sevdiğini düşündü, o gitmeden önce hayatının ne kadar da güzel olduğunu. Kıymetini bilemediğine yanıyordu ama elinden hiçbir şey de gelmiyordu. Kafasında bitmek bilmeyen o kargaşa annesinin yanındayken duruvermişti. Toprağa sınıksız tutundu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Öylesine pişmandı ki, hayatı boyunca burada kalıp annesinden af dilesede yine de affedilmeyeceğini düşünüyordu. Annesinin ölümünde onun hiçbir payı olmamasına rağmen duyduğu utançtan dolayı iki büklümdü.

Gözlerinde yaş kalmayınca dek ağladı. Sırılsıklamdı ve üstüne çamur bulaşmıştı. Yüzü gözü toprağa bulanmıştı ama aldırmadı. Daha fazla gücü kalmamıştı. Emacık kemiğinin üzerindeki nemi eliyle savuşturup ayağa kalktı. Gökyüzünün rengi biraz daha açılmıştı. Sanki ressam paletine gittikçe biraz daha beyaz boya karıştırıyor ve rengi hafifleştirmeye uğraşıyordu. Defteri ve ölüm kokan kâğıtları yere fırlatırcasına koydu. Kazmayla toprağın içine pek de derin olmayan bir çukur kazdı, kürekleyse kalan toprakları attı. O an tüm

acılarını elinin tersiyle itiyor gibi hissediyordu. Sağ ayak bileğindeki zincir biraz olsun gevşetilmişti.

Çukuru kazmayı bitirmesi çok da uzun sürmemişti. Bu süre zarfında hava biraz daha aydınlanmış, kargaların sesleri duyulmaya başlamıştı. Defteri aldı, son bir kez annesinin mezarına göz attı ve defteri çukura fırlattı. O güçsüz, sararmış, eski kâğıtlar; omuzlarına sadece birkaç saat önce nasıl bir yük yüklendiğinin farkındalar mıydı acaba? Olmamalarını umut etti.

Tekrardan küreği kaptı ve acılarının üstünü örttü. Toprak aynı anda hem bu kadar örtücü hem de bu kadar şeffaf kalmayı nasıl başarabiliyordu? Üzerini kapladığı şeyi çok iyi saklıyordu fakat o şeyin içinde yatan gerçekleri gerçekten korumayı başarabiliyor muydu? Bu konuyu daha sonra düşünmek için beyninin derinliklerine atacaktı ki durdu. Bundan sonra zihninde üstünde sinekler uçuşan, terk edilmiş düşünce ve anı yığınları oluşmasına izin vermeyecekti. Yoksa dünyadaki tüm defterleri bir hiç uğruna harcaması gerekebilirdi. Oysa daha demin söyleyeceklerinin çok önemli olduğunu düşünmüştü, şimdiyse onları bir hiç yerine koyuyordu. Bir şey gerçekten aynı anda hem hiç hem de her şey olabilir miydi? Kafasını salladı. Elindeki kâğıtları teker teker ateşe verirken gözlerinde akmayı bekleyen gözyaşları vardı.

Hava iyice aydınlanmıştı. Şimdi tüm dertlerini toprağın altına gömmüştü. Yağmurun durduğunu fark etti. Bulutlar bile kesmişti ağlamayı.

Tekrardan mezarın dibine geldi, bacaklarını kırıp oturdu. Annesinin en sevdiği vazosunu kırmış suçlu, küçük bir çocuk gibiydi. Gözünden akan damla

eşliğinde, “Özür dilerim.” dedi. Bunca süreden sonra ilk defa konuşmuştu. Şansa bak ki, konuşabildiği tek kişi de hayatta değildi. “Hâlâ seviyor musun beni?” diye sordu. Bir süre öylece bekledikten sonra pes edip ayağa kalktı.

Arkasını dönmüş ve gitmeye hazırlanmıştı ki, garip bir istekle kafasını yavaşça gökyüzüne kaldırdı. O büyük, sonsuz mavilik ona kucağını açmış, gelmesini bekliyordu. İşte, sonunda sırtını yaslayabileceği başka bir dayanak bulmuştu. Soğuk duvarlar onu asla aralarında görmek istememişlerdi zaten, onlar oldum olası yalnızlardı ve yalnızlıklarını paylaşmayacak kadar da bencil. O duvarın kenarında son oturuşu olacağını hiç düşünmemişti gecenin başında, gündüzsüz olduğuna inanacağı son gecenin bu olacağını.

Kafasını iyice geriye yasladı ve uçsuz bucaksız göğü içine hapsetmeye çalıştı. Gözleri gökkuşağına takıldığındaki hayranlık dolu bakışları, bir şiire ilham olabilecek kadar değerliydi aslında. Bunu bir işaret olarak saydı. “Annem!” diye bağırdığında gözünün önünden büyük bir kuş sürüsü geçmişti. Sesini biraz daha yükseltmek istedi. İnanamıyordu.

“Affettin mi beni?”

Nalan ASLAN’21

BEN ÇOCUKKEN, BİR ELVEDA YOK MU? ONSUZLUK

Ben Çocukken

Evimizin ortasında yaşlı bir soba vardı. Üstünde kestane pişirirdik, su kaynatırdık, etrafına çamaşırlar asardık kurusunlar diye. Yan tarafına bizim bedenlerimiz gibi küçük bir küvet getirip pazar günü banyomuzu orada yapardık, üstümüzü orada giyinir, yemeğimizi orada yer, uykuya da orada dalardık. Yaşlı soba hiç şikâyet etmezdi; arada bir küllerini verirdi. Çok cefa çekmiş sevgili annem de o külleri temizlerdi. İş olurdu her yeri ama o hiç usanmazdı. Üç odalıydı aslında evimiz; ama o soğukta yalnızca o sobanın ısıttığı oda evimizdi bizim. İki kap yemek pişireceğim diye buz gibi mutfakta yemek hazırlardı biricik annem. Bulaşıkları da buz gibi suyla yıkardı. Bazen ayaklarının dibine gider o soğukta onu izlerdim ben de. Hayran hayran bakarım suratına. Git kızım üşüyeceksin derdi. Çorap bile giymediği, benim zorla terlik giydirdiğim ayakları o kadar soğuktu ki. Ben umursamazdım mutfağın soğukluğunu. Yalnızca annemin bu anlam veremediğim çorapsız gezme alışkanlığı üşütüyordu beni. Onun suratında gördüğüm hüznün üşütüyordu kalbimi. Gözlerime hüznle bakıyordu hep, düşündüğü bir şey vardı biliyordum. Ama hiçbir zaman soracak cesareti bulamadım. Belki de umursamadım. Ayağı soğuk olsa ne olurdu, kalbi sıcacıktı onun. Sıcacık, merhametli, kin tutmaz bir kalp... Ama siz anlamazsınız ki dostlar... Onun kalbinin sıcaklığını anlamazsınız.

Bir Elveda Yok Mu?

Vedalaşmak nedir bilmiyorum ben. Keşke bir elvedamız olsaydı seninle. Yokluğunda eksikliğini de hissedemiyorum. Varlığını da bilmiyorum ki. Tek bildiğim şey içimdeki o büyük boşluk. Sanki kalbimde bir kara delik oluşmuş.

Özlüyorum mu seni onu da bilmiyorum. İnsan hiç tanımadığı birini özleyebilir mi? İnsan hiç varlığını bilmediği birinin yokluğuna alışmaktan bu kadar korkar mı? Ben korkuyorum.

Mutlu olmak istemiyorum ben. Beni mutlu edecek şey yapmayın dostlar. Üzmeyin de beni. Hayatımın her uç noktası bana onu düşündürüyor. Ya o burada olsaydı diyorum. Hayal kurmak çıldırtıyor artık beni. Küçük kız çocuklarını kıskanıyorum çok. İmreniyorum diyeyim, zira kıskanıyorum demek çaresizliğimi anlatıyor, beni tekrar tekrar kahrediyor. Bazen öyle seviniyorum öyle şükürle doluyor ki içim; yaratılışımızda var unutmama kabiliyeti... Her saniye aklımda olsan delirmez miydim? Seni düşününce dünyam yıkılıyor, bütün hayatım boyunca yanımda olmayacağın fikri beni yiyip bitiriyor. Hep aklımda olsan ne yapardım diyorum. Kaybederdim aklımı. Ama oluyor ki; bazen oturup arkadaşlarımla sohbet ederken güle oynaya kahve içiyorum. Aklıma gelmiyorsun. Bir saat yokluğunu unutuyorum. Hep bir boşluktayım ben aslında; ama mutlu da olabiliyorum işte. Ama hiçbir zaman tam olarak mutlu olamıyorum. Görüyorsun içimdeki karmaşayı. Ne hissettiğimi ben de bilmiyorum. Hep bir parçam eksik, sen eksiksin. Elveda diyebilseydim eğer, yas tutabilseydim arkandan böyle olmazdım ben. İnsanlar sen gidince yıllar boyu çok acı

çektim, ama sonra biraz da olsa iyileştiler. Ben hep aynı düzeyde çektim acıyı, doruk noktasına ulaşmadı onlarınki gibi, ama gün geçtikçe daha da zorlaştı. Hayatımın tümüne yayılmış gibi o onların çektiği kat kat acı. Bir gün artık dayanamayacağım gibi geliyor.

Konuşamıyorum içimi döke döke ağlayamıyorum da. Güçlü olmak zorundayım biliyorum. Korkuyorum acımla başkalarını da üzmemekten. En çok da seni.

Onsuzluk

Bu kadar mı zordu bir elveda demek? Bunu duymayı hak etmiyor muydum ben? Giderken ruhunu sarsan o derin hüznün, sesindeki titremeye sebep oluşunu duymayı, kalbindeki o acıyı hissetmeyi hak etmiyor muydum? Bu kadar mıydı her şey? Vardı bir zamanlar, artık birden yok mu olacaktı? Giydiği ayakkabı, herkesten önce oturduğu başkasının oturmasına izin vermediği o masanın sağındaki sandalye boş mu kalacaktı? Sabahları toplamadan bıraktığı yatağı artık boş mu kalacaktı? Hep düzenli görmeye alışabilecek miydim o yatağı? Biliyordu yatak onun kokusunu, ben de biliyordum. Boş kalsa ne olacaktı? Ama yediremiyordum işte kendime. Nasıl habersiz gider? Yarım bıraktığı, sayfanın kenarını katladığı o kitabı bitiremeyecek miydi? Ben nasıl alışacaktım onsuz yaşamaya? Akşamları yemeye bekleyeceğim biri, gün içinde akşama ne yemek var diye sormak için arayacak biri olmayacak mıydı? Tarifsizdi hislerim, düşüncelerim. Öyle ince bir çizgi vardı ki doruktaki hislerimle hissizlik arasında ki ben ikisinden de korkuyordum. Hayatımın geri kalanında hiçbir zaman onun olmayacağı fikri beni delirtiyordu. Alışmanın kulağa imkânsız gelmesi bu tarif

edilmez acının hiç azalmayacağına bir kanıtıydı. Alışmak daha da büyük bir korkuydu öte yandan... Onsuzluğa alışmak korkunç geliyordu, onun artık hiç olmayacağı fikri beni delirtiyordu. Nasıl geçecek yıllar, dedim. Artık nasıl zevk alınır hayattan? Onsuz çalışan bir kalp neye yarardı ki? Atıyorsa da hissettirmezdi bir şey, yaşayan ölü olurdum ben. Ağlayıp bağırarak çağırmak istiyordum. Ama bir şey beni tuttu hep. Aradan on altı yıl geçmiş, acımda bir eksilme var mı dostlar? Her geçen gün daha da artıyor. Onsuzluğa alışma fikrinden korkmama gerek yokmuş. Alışmıyorum onsuzluğa. Onsuzluk da öyle bir parçam oldu ki, aynı o varken onun olduğu gibi. Sürekli aklımda, hep kalbimde.

Rümeysa GÜRSOY'18

KADER

*Hep arar dururdum, dünyaya geleli,
Alın yazısını, cenneti, cehennemini.
Hocam kesti attı, sağlam bilgisiyle:
Alın yazısı, cennet, cehennem sende, dedi.*

–İsmet, oğlum gel de şu mobileti Hacı Recep'in oraya bırakıver.

–Tamamdır usta.

İsmet, ustasının kendisine doğru fırlattığı anahtarları havada yakaladı. Hasan Usta tam arkasını dönüp dükkâna giriyordu ki, aklına bir şey gelmiş olacak, eliyle İsmet'e gel işareti yaptı. Hasan Usta uzunca boylu, kara kuru bir adamdı. Toza toprağa bulanmış, diz kapaklarına yağ lekeleri bulaşmış kot pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıyırmış, üzerine köy pazarından alındığı her halinden belli çizgili bir tişört giymiş; başına da haziran ayında Ege'nin o kavurucu güneşinden kendini korumak için, zirai ilaç firmalarının promosyon olarak verdiği şapkalardan birini takmıştı. Hafif uzamış sakalında tek tük aklar seçiliyordu. Kimi kimsesi olmayan, geceleri dükkânındaki döşekte yatan yalnız bir adamdı. Midyat'tan geldiğini söyler, bazı bazı bakışları uzaklara dalar, memleketini anlatırdı İsmet'e. Köydekimseneden memleketini bırakıp bu kadar uzaklara geldiğini bilmezdi, sormak da istemezdi, çekinirdi. Hal böyle olunca köyün kocakarıları Hasan Usta hakkında konuşur durur, aslı astarı olmayan hikâyeler anlatırlardı. İsmet yanına varınca, sol cebinden kâğıt para çıkarıp çocuğun cebine sıkıştırdı, saçlarını okşadı ve "Hadi, fırla bakalım." dedi.

İsmet, motosikleti çalıştırıp bakkala doğru sürmeye başladı. Annesinin ölümünden beri Hasan Usta'nın yanında çırak olarak çalışıyordu İsmet. Bu yüzden motosiklet sürmeyi de, bisiklet tamir etmeyi de küçük yaşlarından beri biliyordu. Bir haftadır da ustasıyla birlikte köyün bakkalı Hacı Recep'in motosikletini tamir etmeye uğraşıyorlardı. *Ulan şu adam da bir kıcını kaldırıp gelip motorunu alamadı, onu bile ayağına bekliyor.* Köy meydanına çıkan köşeyi döndükten sonra, motoru bakkalın önünde durdurdu. Yine şu pinti herifin suratını çekeceğim, diye geçirdi içinden. Dükkâna girdi.

-Hayırlı işler Recep Amca.

-Söyle bakalım, ne var yine? Yapamadınız mı daha benim mobileti?

-Yok, hallettik bu sabah amca, anahtarını getiriverdim.

-Ustan bir halta yaradı sonunda. Ver bakayım.

-Mobiletini ayağına kadar getiriverdim, bana bir yolluk yapmayacak mısın?

-Defol git, ayağımın altına almayayım seni.

İsmet, bakkalın önünde duran kutudan birkaç ciklet kaptığı gibi koşarak dükkândan çıktı. Hacı Recep köyde doğmuş büyümüş, babası Kara Halil öldükten sonra ondan kalan parayla hac vazifesini yerine getirmiş, beş vakit namazında niyazında, köyün yetişkinlerince sevilen sayılan, çocuk ve gençlerince sevilmeyen bir adamdı. Bakkalda boş kaldığı vakitler, iki sene evvel aldığı bilgisayarından kart oyunları, okey oynar; bakkala köyden biri girmeye görsün, saklamak için hemen ekranını kapardı. Köyün haytası Kerim görmüştü bilgisayarında kart oynarken onu, ama ne dediyse de büyüklerini inandıramamıştı bakkalın kumarbaz herifin

teki olduğuna. İsmet inanmıştı ama Kerim'e. İsmet hiç sevmezdi zaten Hacı Recep'i. *Zaten o da beni sevmiyor ki, Zehra'yı seviyor hep o... Ne zaman bakkala beraber geliversek, bana itmişim muamelesi ediyor, Zehra'yı bacaklarına oturtuyor, saçlarını okşuyor onun... Sarılıyor, gıdıklıyor, oyun oynuyor onunla... P... herif.*

İsmet dükkâna vardığında soluk soluğaydı. Akşam ezanı yaklaştığından, Hasan Usta dükkânı toparlamaya başlamıştı. Usta, dükkânın önünden duran beyaz plastik sandalyeyi, bisiklet tekerleklerini şişirmek için kullandığı küçük pompayı ve çay bardağını eline alıp, içeriye -tozdan, yağdan ve isten kararmaya yüz tutmuş lekeli gri duvarlarla çevrili dükkâna- götürdü. İsmet ustasına yardım etmek için kenarda duran renkli plastik keleterleri ve yağ tenekesini alıp ustasının peşinden içeri gitti. İçeri taşınacak her şeyi taşıdıktan sonra ustayla İsmet dükkânın kepengini indirdiler. Usta, arka cebinden parasını çıkardı ve İsmet'e haftalığını verdi. Sonrasında usta köy meydanındaki camiye doğru yokuş aşağı, İsmet ise anneannesinin evine doğru yokuş yukarı yürümeye başladı.

Akşam olmak üzere bile olsa, haziran ayının kavurucu sıcağı kendini hissettiriyordu ve İsmet anneannesinin avlusundan içeri girene kadar kan ter içinde kalmıştı. Kapıyı tıklatmadan içeri girdi ve hacı ninesinin elini öptü. Anneannesinin söylemesi üzerine oflaya puflaya ellerini yıkamaya gitti ve sonra gelip sofranın altına girdi. Anneanesi mercimek çorbası, cacık ve taze fasulye yapmıştı. Konuşmadan yemeklerini yediler, *çünkü hacı ninem sofrada konuşmanın günah olduğunu söyler.* Yemeklerini yedikten sonra Zehra'yla İsmet ellerini yıkayıp hacı anneannelerinin yanına

döndüler. Anneanneleri:

–Aman evladım, akşam akşam yolda hırlısı olur hırsız olur, kurdu köpeği olur, dikkatli gidin eve tamam mı? Ben de vakti geçmeden namazımı kılayım. Zehra'ya mukayyet ol, hadi Allah'a emanet olun.

Her akşam söylediği şeyleri kelimesi kelimesine tekrar ettikten sonra; İsmet, kardeşi Zehra'nın elinde tuttu ve eve doğru yola koyuldular. Aslında evleri anneannelerinin evine epey yakındı ama tek evladını kaybeden kadın, torunları için endişeleniyordu elbette. Hem eve dönmeleri için, her gün bir sürü arabanın, yük kamyonunun, traktörün hızla geçtiği asfalt yoldan da karşıya geçmeleri gerekiyordu.

Her akşam eve dönmek için avludan içeri girdiklerinde, avlunun yan tarafında kalan budanmamış asmaların o karmakarışık korkunç görüntüsü İsmet'in içini ürpertirdi. *İnsan içeri bir girerse, sanki bir daha hiç çıkamazmış gibi... içeride başka bir şeyler de yaşıyormuş gibi sanki...* Kardeşinin elinden tuttu, koşarak eve girdiler. Eve girer girmez insanın gözüne çarpan ilk şey, karşıda duvara asılı duran güzel bir kırmızı cildi olan, annelerinin Kuran'ı Kerim'iydi. *Annem tarım kooperatifinin oradaki arsada top oynarken, ezan okunup eve döndüğüm vakit, hemen bir havluyla gelir, üzerimdekileri çıkarır terimi silerdi, temiz atlet giydirdi. Annemi çok özliyorum.* İçerideki odaya geçtiklerinde babalarını yer sofrasında beyaz leblebi ve beyaz peynir yiyip rakı içerken buldular. *Aha bu gece de dayak var...* Babaları geldiklerini fark etmemiş gibiydi. Çocuklar kanepenin üzerine oturdular, adam kadehinde kalan rakıyı da büyük bir yudumla içtikten sonra:

–İsmet, gel lan buraya eşşoğlu eşşek. Sırtımı çığneyiver, belim çıktı bugün.

–Ustanın yanında çok yoruldu bugün, Zehra çığneyiverse bugün sırtını baba?

Babası kalktığı gibi İsmet'in yüzüne tokatı indirdi. İsmet inledi ve sol kulağını tuttu.

–Ulan piç, ben tüm gün sizin için çalışıyorum eşekler gibi. Çık lan sırtıma.

İsmet itiraz etmeye çalışmanın beyhude bir çaba olacağını gördü. İkisi de kanepenin üzerinden kalktılar, babaları uzandı. İsmet ellerini duvara dayayıp, babasının sırtına çıktı.

–Biraz daha aşağıya bastır... Ah anam anam, tam orası işte, bastır oraya...

Babasının sırtına çeyrek saat kadar böyle masaj yaptıktan sonra indi. Zehra öteki kanepede uyuyakalmıştı. İsmet içeri gidip dolaptan yorganları yastıkları getirdi ve odaya yer yatağını yaptı. Babası yer yatağına, kendisi de babasına masaj yaptığı kanepeye yattı. İsmet'in gözüne uyku girmiyordu. Uzanıp babasının uyanık olduğuna emin olduktan sonra sarhoş babasına:

–Baba sana bir şey soracağım.

–Sor hadi sor, yine ne soracaksın?

–Annemin öldüğü gün, sarhoş mu kullanıyordun motoru?

Soruyu sorduğu gibi babası hışımla ayağa kalktı ve İsmet'i kollarından tutup zorla kaldırıp dövmeye başladı.

Yüzüne tokatları üst üste indiriyordu, yere düştükten sonra da kollarını bacaklarını tekmelemeyi sürdürdü. İsmet durmadan inliyordu ama sırf Zehra uyanmasın diye çığlık atmıyordu, sesini çıkarmıyordu. “Baba, lütfen vurma.” bile demiyordu, diyemiyordu; çünkü dese de kâr etmeyeceğini biliyordu, hem Zehra’nın da uyanmasından korkuyordu. Kardeşinin hem korkacağını hem de kendisi için çok üzüleceğini biliyordu, Zehra küçük yaşına rağmen çok akıllıydı. Fakat babası kendisini döverken bağıra bağıra küfürleri havaya savurunca, Zehra uyanmıştı ve ağlamaya başlamıştı.

–Yeter kız, sen de kes zırlamayı, deyip Zehra’ya da bir tokat savuşturduktan sonra,

–Susun artık sabahın köründe kalkacağım ben, dedi ve az biraz zaman sonra sızdı.

İsmet kalkıp Zehra’ya sarıldı, onun başında durup uyumasını bekledikten sonra, yorganının altına girdi ve sessiz sessiz ağlamaya başladı. Acısından ağlıyordu, kardeşinin de bunları yaşamasından ötürü kendine öfkesinden ağlıyordu, her Allahın günü dükkânda it gibi çalışıp akşam eve geldiğinde it gibi dayak yemesine sebep olan kaderine ağlıyordu. Ağlaması dindikten sonra çocuk, yorgunluktan uyuyakaldı.

Sabah uyandığında babası çoktan gitmişti. Her sabah, sabah ezanıyla birlikte kalkar, bağ sahiplerinden birinin bağına ameleliğe gider, günlük yevmiye alırdı. İsmet kalkıp mutfağa gitti, Zehra için ekmekten birkaç dilim kesip biraz peynir ve domates çıkardıktan sonra kendisi bir şey yemeden dükkâna gitmek için evden çıktı. Gittiğinde ustanın dükkânı çoktan açmış olduğunu ve bir bisikletin lastikleriyle uğraştığını gördü. *Keşke Hasan*

Usta babam olsaydı... Ustabaşını kaldırdığında İsmet’in dayak yemekten morarmış yüzünü gördü. İsmet yanına geldiğindeyse açlığın küçük çocuğun nefesine kattığı o kötü kokuyu duydu. Cebinden para çıkardı ve İsmet’e dedi ki: “Hadi oğlum, git bakkaldan iki karışık tost yaptır iki de gazoz al gel. Daha kahvaltı yapmamıştım, beraber bir şeyler yiyelim, iki çift laf edelim.” Hasan Usta, İsmet gittikten sonra bir sigara yaktı. Çocuğun haline içi parçalanıyordu.

İsmet, tostları ve gazozları alıp geldikten sonra beraber kahvaltı yapmaya başladılar. İsmet ustasına, isminin dedesinin ismi olduğunu anlattı. *Keşke babamın babasının adını taşıyacağıma, annemin istediği gibi Kurandan bir isim taşısaydım...* Aslında İsmet Allah’a da sitem etmiyor değildi, kendisinin ve Zehra’nın yaşadıklarına bakarak. Sırf anneannesi istediği için cumaları ve Ramazan’da camiye gidiyordu namaz kılmaya. Ama yine de isminin annesinin istediği gibi olmasını isterdi, babasını sevmiyordu. Kahvaltıda ustasıyla muhabbet ettikten sonra İsmet’in keyfi yerine geldi, öğle ezanına kadar ustasıyla birlikte gelen bisikletleri, motosikletleri ellerinden geldiğince onardılar, gelen herkesi güler yüzle karşıladılar. Öğle ezanı yaklaşınca ustası İsmet’e, camiye gideceğini ve kendisinin de anneannesine öğle yemeğine gitmesini söyledi.

Bunun üzerine İsmet, öğle güneşinin altında başında şapkası, yüzünde ve kollarında morluklar, eve doğru yürümeye başladı. Zehra uyanmadıysa onu uyandırıp, anneannesine yemek yemeye onu da götürecekti. Anneannesini tekrar tekrar sofraya kurup toparlamakla uğraştırmak istemiyordu. Asfaltın oraya geldiğinde durup sağına soluna baktı. Sağ taraftan bir otomobil hızla geliyordu, beklemeye karar verdi.

Otomobil iyice yaklaştığında birden bir kedi yola çıkıverdi. Otomobilin şoförü hemen frene davranmış da olsa bu, kediye çarpmasına engel olmadı. Kedinin leşi sıcaktan kavrulan asfaltın ortasına öylece serilivermişti. İsmet ise haziran sıcağının ortasında donakalmıştı. Küçükken bisikletten düştüğünde annesinin koyuverdiği çığlık kafasının içinde ınılıyordu. “İsmeeet!” İsmet, yolun kenarındaki yıkık dökük duvarın dibine çömeldi. Gözlerini kedinin leşinden ayırmıyordu. Aklından annesinin morgdaki o soğuk, cansız bedeninin görüntüsü çıkmıyordu. Ağlamaya başladı. İsmet, başını ellerinin arasına almış, hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Hiç kimse onu duymuyordu.

(Bu öykü, “Vefaıda Bir Öğretmen Reşat Nuri Güntekin Öykü Yarışması”nda ikincilik ödülü almıştır.)

Alper YILDIRIM’17

HAYAT

Sabaha dair hatırladığı tek şey iki dakika sonra gelecek olan metroyu beklediğiydi. Metronun rüzęarı yan taraftaki gencin saçlarını uçuşturuyordu. Zamane gençleri kendi dönemindeki gibi değillerdi. Zaman akıyordu ne de olsa. Daha sonra metronun ışıklarını gördü tünelde ve birden puslu bir perde indi gözlerine, adeta boşlukta düşüyor gibi hissetti kendini.

Uyanmış nerede olduğunu anlamaya alışıyor. Ancak o keskin serum kokusundan nerede olduğunu tahmin etmek zor değil. Bembeyaz bir hastane odası, başında bir hemşire... şaşkın şaşkın etrafına bakarken bir yandan hemşireye sorular sorup neler olduğunu anlamaya alışıyor. Metro beklerken neler oldu da burada buldu kendini? Bir in işkencesi halini alarak beyninde yankılanan tik tak sesinin geldiği yöne uzatıyor sargılı kafasını. Ağrıyı tüm sinirlerinde, damarlarında, parmak uçlarında hissediyor. Saat dört çeyreği gösteriyor. Akşama yakın. Zaten pencereden sızan turuncu ışık huzmeleri veriyor haberi.

Hemşireden olanları dinlerken bu yaşına kadar yaşadıkları, ailesi, arkadaşları; kısacası tüm hayatı geçiyor gözlerinin önünden. Lise yılları, evlendiği gün, çok sevdiği biricik eşi ve hatta ilk yalan söylediği gün... Hayat... Ne de çabuk geçiyor. Ne demiş şair: “Yaş otuz beş, yolun yarısı.” Ee o da yetmişti, yaklaşmıştı vaktin bitişi. Hemşireden dinliyor kalbinin durduğunu ve ambulansa tekrar yaşama bağlandığını. Aslında onun için kaybedecek bir şey yok, hatta şu an hazır büyük vedaya. Çünkü hayat çoktan almış elinde avucunda ne varsa. Ailesini, dostlarını... Tek

başına kalmış şu koca dünyada. Artık iki gün fazla ya da eksik yaşaması dert değil ona, çünkü çoktan ödemiş hesabı ve fiş bekliyor masadan kalkmak için. İşte hayat, onunla işi bittiği halde hâlâ gitmesine izin vermemesi kadar saçma bir şeydi onun için.

Fatma Sultan YAĞCI'18

FISILTI

Eski bir han... Ne kadar eski olursa olsun, bilgilerin, düşüncelerin bir sel akışı... Seldeki her bir damla ise evreni keşfedecek bir kalkan... Paris'te en zor zamanda ama en iyi ortamda, bahar umuduyla, kış korkusuyla, Narkissos'un hanında... Yeni fikirlerle buluşmaya gelen bir kız... Yankı. Annesi, Yankı'yı hayata getirirken, kendi yaşamından vazgeçmiş bir güç. Babası ise kafasını içki ve kumardan kaldırmayan bir içgüdü. Bu alışkanlıklarından kızı olmasına rağmen vazgeçmeyen onu yaşam yolunda yalnız bırakan bir baba. Yankı ise babasının aksine yaşama güçlü bir şekilde tutunan, sevgisi de öfkesi de - küçükken öğrenmesine rağmen- gözünden okunan o masum ve umut dolu bakışları, sanki bir şey bekliyormuş gibi... İsteddiği ama bulamadığı bir gücü. Belki bir baba içgüdüğü belki de bir anne sevgisi. Koruduğu o güçlü düşünceleriyle hayattan her seferinde yumruk yiyip pes etmemiş, cesur bir savaşçı. En zor koşullara dayanan bir benlik, bir düşman. Öfke ateşi, sevgi suyu... Kestane rengindeki saçlarına eşlik eden mavi gözlerinde ve o masum bakışlarıyla oluşturduğu ahenkte ise inanılmaz bir derinlik... Her Perşembe bir anı, farklı bir yaşam... Hiç bitmeyecek olan Paris geceleri...

O Paris gecelerinden biriydi. İş çıkışı Yankı o ıssız sokakta Eyfel'e paralel yürüyordu. Bir yandan o loş sokak lambaları, diğer taraftan yorgun bir iş çıkışı. Yine hana gidiyordu Yankı. Cibran'ın bir nevi evi sayılan o hana "Paris Fısıltıları"na... Narkissos'un hanına okumuş okumamış, bilen bilmeyen, her şeye rağmen ortaya bir şeyler koymak isteyenler gelirdi. Yankı'nın ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu hana. İssızlığın bittiği yere, hana

girmesiyle Narkissos'un "Yeni güneşler yaratmak için, hoş geldiniz matmazel." demesi bir oldu. Zarif bir kafa hareketiyle onayladı Yankı ve ufak bir gülümsemeyle: "Her zamankinden, mösyö." dedi. Cibran Yankı'yı yukarı katta bekliyordu. Yankı'nın ayak sesleri Cibran'a onun geldiğini fısıldarcasına çıkıyordu. Yankı Cibran'ı gördüğünde ise elindeki kitap dikkatini çekmişti. Kitabın adı "Bir Aşk Büyüsü" idi. Yankı Cibran'ı bu güne kadar hiç âşık görmemişti. Kitabı kimin için yazmıştı? Daha fazla düşünmeden yaklaştı Cibran'ın yanına.

-Kahramanlar ne zamandan beri âşık oluyor? dedi samimiyetle.

-Topuklu ayakkabılarınızın çıkardığı sesler kadar açık herkesin aşkı aradığı, dedi Cibran. Cevabı sert gelmişti.

Narkissos kahvelerini getirmişti bu arada. Bir şeyler merak ediyordu, bu tavrı gözlerinden okunuyordu. Buna karşı Cibran soğukkanlılığını koruyor, gitmesini bekliyordu.

Narkissos durumu anlayınca tepsiyi alıp aşağıya indi. Yankı kitabı biraz daha inceledikten sonra bunun Cibran'ın tarzı olmadığını düşündü.

-Bu kitabı ne zaman ve nerede yazdın? dedi ciddiyetle.

Cibran bununla alay ederek "Ne yani artık kitaplarımı beğenmiyor musun?" cevabını verdi.

Yankı ciddi bir biçimde sorusunu yineledi. Bu sefer Cibran da ciddiyetini bozmadan "Bu kitap benim değil."

demmişti.

Ya kimindi öyleyse?

Kitap aynı Yankı'yı anlatıyordu. Ayak seslerini, konuşmalarını... Biraz daha sohbet ettikten sonra, Cibran kalkacağını söylemiş ve gitmişti. Yankı'ya ise kalbinin sesini bulmak kalmıştı sadece. Onu bu kadar tanıyan ve seven kimdi? Yankı kalbinin hızlı bir biçimde attığını hissediyordu. Kalbini fetheden bu sesler, âşık olduğu insanla bütünleşiyor, onun gibi hissettiriyordu adeta. O umut dolu çaresiz bakışlar, ateş püskürtüyordu şimdi. Umut ışığı yanmıştı ve çok güçlüydü. Ateş çok güçlüydü ve tüm ormanı yakıyordu. Düşündükleri yanmışçasına kaybolmuştu. Aşk ağır basıyordu. Kalbinde derin mi derin bir kuyu oluşmuştu, çok derindi. Ne kadar derin olursa olsun bu kuyu, aşk onun içine sığamıyordu. Aşk ne zaman kanatlarını açsa Yankı ona uç diyordu sanki. Tüm hanı gezmişti. Rus fizikçilerden İtalyan ressamalara kadar... Yoktu. Kitabın sahibi, kitabı Cibran'a vermiş ve kaybolmuştu sanki. Ateşe su tutulmuştu. Aşk bu kadar basit mi sönüyordu yoksa?

Büyük bir umutsuzlukla aşağıya indi Yankı. Gidiyordu. Bu Perşembe de burada bitmişti. Ne güzel perşembelerdi bunlar. Ne nazik, ne kaba, ne kadar boş perşembelerdi.

Narkissos her zamanki gibi, "Yeni güneşler yaratmak için diğer perşembeye görüşürüz Matmazel." dedi. Klasikleşmiş sözlerini daha bir hevesle söylemişti sanki. Yankı yine aynı zarafetle onayladı. Tam kapıdan çıkıp gidecekken Narkissos bir şeyler demek istedi, fısıldadı: "Matmazel, diğer Perşembe kitabım hakkında Cibran ile

değil benimle konuşur musunuz?” Yankı, Narkissos’un bu sözü ve bakışlarına şaşırmişti. İlk kez böyle bir şeyle karşılaşılıyordu. Ateş dolu bakışları sevgiyi anlatıyordu susamışçasına. Narkissos’un su saçan bakışları ise ateşle arkadaşlık kuruyordu adeta. Narkissos utançla gözlerini kaçırmıştı. Yankı da aynı durumdaydı. Bu aşkın bir büyüsü olmalıydı. Yankı kitabı alması için Narkissos’a uzattı. Narkissos ise ona, “Sizde kalabilir.” demişti. O karanlık bakışlar, Narkissos’un ateşiyle aydınlanmıştı. Paris’in fisiltısı olmalıydı bu... Umutsuzluğa kapılmışken yanan loş bir sokak lambası...

Hazal ÇİNTAŞ’21

KEDİLİ KADIN

Çok yorulmuştu. Avukatlardan bıkmıştı. Son üç aydır bundan dolayı bu kadar yorgundu ya zaten. Hayırsız adamın kendisine ettiği en büyük iyilik, evinden çarçabuk ayrılması olmuştu.

Severek evlenmişlerdi. Kadın gizemleri seven bir tipti, tanıştıkları zaman da beş seneye dökülecek güre saçlarıyla gurur duyan, esprili, yakışıklı müstakbel kocasından daha gizemli bir tip tanımıyordu. Pek çabuk etkilenmişti ondan. Kocasını peki neden onunla evlenmek istemişti? Yıllar boyunca bunun nedenlerini tatlı tatlı anlatmıştı ona adam, ama bir o kadar zamandır da tam aksini söylüyor, azarlıyordu kadını. Yarısı mutlu, yarısı mutsuz bir evlilikleri olmuş, hiç çocukları olmamıştı.

Kadın evcil bir hayvan almak istemişti ama adamın tüye ve toza alerjisi vardı. Kocasının çocukları olmadığı gerçeğini kabullenmesini, hayal kırıklığını içine gömmesini, kendisine ve evliliklerine bağlanmasını boş yere beklemişti kadın. Başına gelen her kötü şeyde suçlu bulmuştu adam kadını. Bir zaman sonra kadın da kocasına aynı huysuzlukla, aynı hoşnutsuzlukla bakmaya başlamıştı. İşler birden bu hale gelmemişti. Adım adım birbirlerini tüketmişlerdi.

Boşanmak için iki kişiye ihtiyaç vardı, dolayısıyla kendisi hiç istemese de arada görüşmek zorunda kalıyorlardı. Bir zamanlar herkesten iyi tanıdığı, her gün gördüğü ve hayatına tanık olduğu bir insanla bu kadar hızlı yabancılaşmak tuhaf bir histi. Eskiden giydiği ayakkabılardan o gün içinde kimlerle görüşeceğini

anlayabilecek kadar kocasını iyi bilen kadın, artık pek manasız buluyordu bu adamı tanımak istemiş olmasını. Yine de görüştüklerinde bakımlı olmaya özen gösterir, içini kaplayan sıkıntıyı belli etmemeye çalışırdı. Maksadı kendini beğendirmek değil, güçlü olduğunu kendine kanıtlamaktı. Bunların hepsi yakında bitecek ve kendisi tam anlamıyla özgür olacaktı.

Eskiden işten gelir gelmez evde bir hazırlık başlardı. Yemek hazırlanacak, ortalık düzenlenecek, çamaşırlar makineye atılacak... Artık evini paylaştığı kimse olmadığına göre kendi keyfinin kahyasıydı. Canının istediğini yapıyor, işten geldiğinde telaşla işlere girişmek zorunda kalmıyordu. Buna rağmen yetişecek bir şeylerinin olması hoş bir şeydi. Eskiden yapmakla yükümlü olduğu ailevi sorumluluklar kocasından ayrılmasıyla ortadan kalkmamıştı, bu sefer de yoklukları kadını boğuyordu. Yine de evden insan eksilmiş olması kadını pek etkilemiyordu, misafiri boldu. Bitmek tükenmek bilmeyen aile büyükleri ve kuzenler, üst komşular, alt komşular ve yan komşular... Ziyaretleri keyifli olabilirdi aslında, kimilerinin muhabbeti de hoştu fakat hep aynı konu ısıtılarak kadının önüne konuyordu: başarısız evlilik hayatı. “O adam sağlam ayakkabı değildi.” diyen en az beş teyze, “Kızım çocuksuz evlilikler yürümüyor, bak televizyondaki tüm uzmanlar öyle söylüyor...” şeklinde görüş bildiren haftada üç emekli komşu, “Bizim yanımızda ağlayabilirsin, bak rahatlarsın hem...” demekle kendini zorla ağlatmaya çalışan sözde anlayışlı arkadaşlar, hepsi birleşip aylarca kadının kafasını ütölemişlerdi. Bir değil iki değil. “Nedir bu bizim milletteki trajedi sevdası?” diye düşünür olmuştu kadın. Teselli edilmekten bıkmıştı, birisi de çıkarsa ve onunla özel ilgi isteyen bir hasta gibi konuşmasaydı çok güzel bir değişiklik olacaktı.

Uzun yürüyüşlere çıkmaya başlamıştı. Allah'ın olmasa bile belediyenin unuttuğu kesin olan ücra bir semtte yaşamının en büyük faydası, İstanbul'un nadir görülen yeşil alanlarından birine, bir koruya, yakın yaşamasıydı. Mevsimlerden sonbahar olduğu için doğa kendini her yürüyüşte şaşırtıyordu. Kırmızılar kahveye dönüşüyor, kahverengi yaprakları soluk sarı benekler kaphıyordu. Yağmur yağıyor ve tüm bu renkler birbirine karışarak çamurlu su yollarından akıp gidiyordu. Hava güzel ve ferah kokuyordu. Koruda hem hayattan hem kışı haber veren yoğun bir uykudan izler vardı ama kadının kendini gerçekten canlı hissettiği tek yer oluvermişti. Eve dönünce, günlük işleriyle ilgilenince vaktini boşa harcıyor gibi hissediyordu. Kendini çok farklı hissediyordu, sanki geçen zamanın farkına yeni varıyordu. Değersiz bir insanla ömrünün neredeyse yarısını harcamıştı, geri kalan yarıyı da teselli edilerek geçiremezdi. Hayatındaki insanlar bunu anlamıyorlardı, bu da kadının sinirini bozmaktaydı, bu yüzden onlardan uzaklaşmaya başladı. Huzursuz ve gergindi, bir tür dönüm noktasında olduğunu biliyordu, kendine bir yenilik gerekti. Tam da böyle günlerde son derece tahmin edilebilir bir şey oldu: eline bir kedi tutuşturuldu.

Üç aylık, pek çirkin, kısa tüylü, mat mavi gözlü, zayıflığı sinir bozan bir tekirdi bu. Yavruyu annesinin kedisi doğurmuştu. Bu yaşlı anne kedi kadının hep sinirini bozmuştu, annesi kedisiyle, kendisiyle ilgilendiğinden daha çok ilgilenirdi; nedendir bilinmez, kısırlaştırmamışlardı da hayvanı. Her sene doğurur, her sene ailede kedileri kime vereceğiz telaşı başlardı. Demek bu sefer annesi çözümü kendinde bulmuştu.

“Aman ne hoş!” diye mırıldandı kadın, annesi

elinde bir kedi kafesi ve bir torba kedi kumuyla kapısında belirdiği gün. Bizzat kendi annesinin desteğiyle evde kırk kedi besleyen yalnız, deli kadınlara dönüşecekti. Her şey bir kediyle başlardı zaten, bir bakmışsın, otuz dokuz kediye çay servisi yapıyor, öteki kediyle de tavl oynuyorsun.

Mevsim sonbahar, kısa sürdü ve sert bir kışa döndü. Yürüyüşlerinden öksürerek dönmeye başlayan kadın, evde kediyle bir başınaydı. Düşünmek, duygularını analiz etmek ve kedi kumu temizlemek için bol vakti olmuştu. Neden huzursuz olduğunu bir zaman sonra kendine daha rahat açıklamaya başladı, bunun sebebi başarısız hissetmesiydi. Her şeyden önce toplumun gözünde başarısız oluvermişti: yalnız, kedili, teselliye ihtiyacı olan bir kadın. Böyle görünmekten hiç hoşlanmıyordu ama bu doğru olabilir miydi?

O sıralar evde keyifsiz olan tek canlı o değildi. Kedi ondan da huzursuzdu. Tuvaletini nereye yapacağını bilmesi büyük şanstı, onun haricinde bir kedi ne kadar sorun çıkarabilirse o da öyle yapıyordu. Kadının özenle beslediği orkidelerin saksılarını deviriyor, kendisine verilen oyuncak fareler hariç ne bulsa pati atıyordu, buna kadının yorgan içinde bulunan ayağı da dahildi. Uyanmak için hoş bir yöntem değildi bu. Geldiğinin ilk iki haftası boyunca her yeri koklayan ve köşe bucağı gezen kedi, eve alışmaya başlamıştı, geriye sahibine alışması kalmıştı. Bir akşam yemeğini yedikten sonra, kadının kafasını okşamasına lütfetti. Ertesi sabah kadın, kedinin saçlarını çığnemesine uyandı. Bunu samimiyet göstergesi olarak kabul etti, kedi sevimlileşti gözünde.

Kendisini daha yakından tanımaya ve daha çok

sevmeye karar verdi. Ne yaparsa yapsın birilerinin gözünde kocasını elinde tutamamış, başarısız bir kadın olmaya devam edecekti. Dünyasının evlilik, çocuk ve iş gibi kavramlardan ibaret olmaması gerekirdi. Başkalarının beklentilerine göre yaşayan kimseler başarısız hissetmeye mahkumdu. Ne olurdu kırk tane kedisi olsa? Ya da yalnız başına dünyayı gezse? Dışarıdan nasıl görüldüğüne kafayı daha az takmaya karar verdi. Yalnızken düşünülen, sadece tek başınayken uygulanabilen o fikirlerden değildi bunlar, kadının karakteri bir dönüşümden geçiyordu adeta. Çöp atmaya giderken ya da apartman boşluğuna kaçan kediyi eve geri kovalarken, kapıyı açıp kendine hüznü gözlerle bakan aşırı anlayışlı teyzeler canını artık o kadar sıkılamaya başlamıştı. Gerçeği kendi bildiği sürece dışarıdan nasıl görüldüğü fark etmezdi.

Kış boyu penceresinin önünde otururken, masasında çalışırken ya da televizyon seyredirken yalnız olduğunu sanıyordu ama değildi aslında. Kedi bir şekilde sessizce süzülüp çıkardı bir delikten ve kadını bulup kucağına yatardı. Kadının oyalanmak için ördüğü yünün yumağıyla oynamak yerine patisini kadının şişi tutan ellerinin üstüne koymayı tercih ediyordu kedi. Yemek veya su istediği anlar haricinde bu bariz bir şefkat göstergesiydi ve kadın bunun için kediyi sevmeye başladı. Üzgün olduğu zamanlarda ayağının dibinden ayrılmazdı kedi. Geceleri boynunun yanında mırılarak uyurdu böyle günlerde.

Zaman geçtikçe yavru tekir güzelleşti. Gözleri parlaklaşmış, tüyleri uzamış, zayıf vücudu gelişmeye başlamıştı. Uzun bir süre için kadının tek gerçek arkadaşıydı, anlayışlıydı, hatta eğlenceliydi. Kadının emin olduğu bir şey vardı ki, kim ne düşünürse düşünsün, tüy

ve toz alerjili bir adamla mutsuz bir evliliğense tüylü ve tatlı bir kediyle yaşamayı yeğlerdi.

Baharın gelişiyle kadın çok daha iyi hissetmeye, kedi ise biraz fazla semirmeye başlamıştı. Hallerinden memnunlardı. Kadının iyileşmesini sağlayan şey düşünceli zamanlarında dostluğuyla kendini mutlu eden çelimsiz bir kedi yavrusu olmuştu. Ne de olsa kedi, mutluluktur.

Zeynep CAMGÖZ'18

YA SONRA?

Mayıs 1915- Çanakkale

O sesler nasıl susuverdi birden, bıçakla kesilmişesine?

Yüreğimin gümbürtüsü nasıl da uğuldadı kulaklarımda?

O mermi ne zaman vızıldayıp geçti, vurdu kardeşimi, yanı başımdaki can yoldaşımı, anlayamadım ki.

şimdi benim gvdemden süzülüyor tozla bulamaç gibi olmuş kanım. Kardeşime doğru attığım ilk adımda sonsuzluktan gelmişçesine anlaşılmaz bir mermi deşivermişti ya yüreğimi, orayı anlatmaya daha gelmedim. Bir silsile var şimdi gözümün önünde merasim yapan nazlı nazlı bana. Kararmadan görüntüler, göreceğim son anın savaştan gayrı olmasını dileyerek kapıyorum gözlerimi çaresizce, sonra kocaman açıp gökyüzüne dikiyorum ısrarlı bakışlarımı. Hiç olmazsa gökyüzü oyle zalim değil, savaş gibi. Sonra da bırakıyorum kendimi vefasız anıların neşeli merasimine, gözlerim hâlâ gök kubbede.

Son soluklarını zorlanarak alıyordu bu millet, farkındaydık biz de doğal olarak. Can çekişmeleri gözler önündeydi bu yurdun, havada kan kokusu vardı, biz ayırdındaydık. Biliyorduk ki, biz eli kalem tutan mektepliler, duyarsız kalamazdık. Eh, kalmadık da zaten. leceğimizi bile bile çıktık her birimiz yola. Ölüm

yolculuğuydu bu, Azrail'in tırpanına kim daha çabuk yakalanacak diye bir amansız, belki siz akılsız dersiniz, işte öyle bir koşuşturmaca.

Yoldayken, yapay bir neşeyle avuttuk birbirimizi. Ne kadar amatörmüşüz, Tanrım! En kuytu köşelerimizde filizlenen korkuları, kaygıları, üzüntüleri, buruklukları bir kenara bırakmaya çalıştık. Başaramadık tabii. Her konuşmamızda seziliyordu hislerimiz, üstelik arsız seslerimiz bizim sahte gülücüklerimize karşı titreşiyordu alay edercesine.

Yol bittiğinde bir şeyler kopup gitmişti sanki. Uçucu bir mürekkeple yazmıştık yol boyunca yaşanmışlıkları sanki, mizahtan eser yoktu artık. Diğer askerlerle tanıştık, dertleştik, hayaller kurduk, gizlice ağladık, ama hiç gülemedik, "içten" gülemedik. Hem ne bekliyordum ki ben şapşal iyimser, o ağır "ölüm havası" bizi es mi geçecekti sanki?

Gün bittiğinde bir ben kalmıştım geriye bakan, o tepenin üstünde oturan. Ruhum daralmıştı, belki açık hava iyi gelir diye izole etmişim kendimi ölüm oyunumuzun diğer fertlerinden.

Birden bir ses işittim:
"Neden buradasın?"

Kendi kendime konuştuğumu sandığım için ki bu noktada korktum artık kafayı yiyorum diye, arkama dönmeden yüksek sesle cevap verdim:

"Burada olmamam için hiçbir sebep yok artık. Olmam içinse çok."

"Size milletin farklı zamanlarda ihtiyacı olacaktı.

Savaşmayı bilir misin ki?" istihza yüklüydü bu sefer ses. Birden sinirlendim, içimdeki iblise haddini bildirmenin vakti gelmişti belli ki.

"Savaşmayı belki bilmem. Ama ölmeyi öğrenmeye geldim. Ki biz öğrenirken ölümü, diğerlerinin yaşayacak vakti olsun. Yani fark etmez." Umursamıyormuş havasıyla kendimi kandırıyordum belki de, ama hissettirmemeye gayret etsem de bal gibi korkuyordum işte.

"Asker?" yumuşacıktı şimdi duyulan ses. Allah beni kahretsin, düşünce silsilem iyice bozuldu, komutanı iç sesim zannediyordum artık; birden ayağa fırladım.

"Komutanım!"

"Ölmeye kimse hazır değildir asker. Kimse. Ama bazıları vardır, yaşama dürtüsünü bir kenara bırakmak gibi muazzam bir fedakârlıkla hazırlıksız da olsa karşılarlar ölümü. Çünkü bilirler ki, değer. Değer, asker, kanla sulamaya bu toprağı, kefen diye sarmaya bayrağı ve engellemeye başka nefeslerin solmasını, değer. Burada katil biz değiliz asker, biz sadece üzerimize düşeni yapıyoruz, başka çaremiz yok çünkü. Sen hele içini ferah tutmaya bak. Şimdiden sonra geri dönüş yok artık, ilk taşı biz atmadık." Hayret, komutanımızı hayli genç olduğundan toy sanmıştım, babacan bir adam vardı oysa karşımda. Daha fazla bu konuda konuşsam sesim titrer diye korkarak konuyu değiştirdim.

"Bu gece yarısı mı?"

Bir solukla bıraktı cevabını komutan: "Evet..."

Garip gelmişti. Ölmeden önceki son gecemi yaşıyordum muhtemelen, ayırdındaydım da bunun, ama şu anda korkuyu düşünmek istemediğimden midir nedir, aklımda tek bir soru vardı: Cidden değiştiğini görebilecekler mi ardımızdan gelenler? Ya sonra? Adam sen de dedim o an, sen üzerine düşeni yap, senden sonraki

nesillerden daha iyi kim anlar ki bunu zaten? Öyle ya...

O sesler nasıl susuverdi birden, bıçakla kesilmiş-
çesine?

Yüreğimin gümbürtüsü nasıl da uğuldadı kulak-
larımda?

O mermi ne zaman vızıldayıp geçti, vurdu kardeşimi,
yanı başımdaki can yoldaşımı, anlayamadım ki.

Sonra bir patlama duyuldu, kulakları sağır eden
bir patlama. Şaşırdım mı, korktum mu, meraklandım
mı, çözemedim. Hemen koştum arkadaşımın yanına.
Ve bir merminin ağırlığının yüreğe nasıl çökebileceğini
tam da o anda kavradım. Geri kalmıştık, ön saflarda
ilerlemekteydi diğerleri. Hayır, yoksa? Patlama ön saflarda
mıydı gerçekten de?

Cesaret edemedim arkama bakmaya ve can
yoldaşımın yanına kadar ilerlemeyi başardım. Bir
şeyler fısıldıyordu ama anlayamadım, ağlamamak için
gözlerimi açmamın ya da farkında olmadan dudaklarımı
kemirmemin bir faydası yoktu. Gözyaşlarımın yüzünü
yıkadığının farkında, kulağımı yaklaştırdım onun
dudaklarına. O anda acıyla fark ettim gövdesinin sadece
tek bir mermiyle buluşmadığını.

“Kar... Kardeşim...” Tanrım, nasıl çırpınıyordu,
bana son sözlerini söyleyebilmek için!

“Söyle kardeşim! Ben buradayım, hele söyle sen!”

“Beni... Beni... Onlar yaraladı ama... Onlar

öldürmeyecek... Öldürmeyecekler... Tüm birlik... Öldü
kardeşim... Onların buraya... Buraya gelmesini bekle...
Bekleyemem artık...”

Donup kalmıştım. Ne diyordu böyle?

“Sen... Yapar... Yapar mısın?”

Kanın vücudumdan çekildiğini duyumsuyordum.
Muhtemelen bembeyaz kesilmişti yüzüm o kirin toprağın
içinde bile olsa.

“Bir... Bir an önce! Acı çekme... Çekmeme izin...
Verme... Canım... Canım yanıyor kardeş!” sesi gittikçe
sönüyordu. İçimden yükselen isyan güdüsünü bastırırken
bir yandan da ona yardım etmeye çalışmak ne kadar
zordu, anlatamam.

“Tedavi olsan...” diye ağzımı açacak oldum, sözümü
derhal kesti:

“Boş hayaller... Kurma be kardeş... Ölecek bir
asker... Askere kısıtlı... Milletın malının harcanması...
Hem sen de... Biliyorsun... Biz buraya... Ölmeye...
Geldik ya kardeşim? Hayır... Sen... Lüt... Lütfen...
Sen...”

Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Elime süngüyü aldım.
Son kez o içten minnet duyan gözlerine baktım. Hayır,
aslında bakamadım. Baksaydım yapamazdım zaten,
sadece gözümün önüne getirdim yüzünü bir anlığına.
Süngü indi, arkamı döndüm.

“Ahhh...” Hatırladığım bu son ses hayatımın en acı
veren hatırası olmasaydı keşke.

Ayağa kalktım, düşmanın belli belirsiz gördüğüm

saflarına koşmaya başladım. Sadece süzölen gözyaşlarımı hissedebiliyordum yüzümde, göremesem de kan ve toprakla kaplanmış olduğunu hissedebiliyordum. Az önce beyaza kesmişti, şimdi muhtemelen keder ve öfkeden kapkaradır. Süngümü kaldırıp boşuna bir koşu tutturdum. Nefesimin yetmediğini fark ettiğim an, o an anladım. Göğsümde artık güzel bir misafir vardı. Beni kardeşlerimin yanına götürecekle sevimli bir kurşuncuk...

Bilincimi tamamen kaybetmeden önce son bir soru vardı aklımda:

“Cidden değdiğini görebilecek mi bu milletin torunları? Ya sonra?..”

Aleyna KARAASLAN'18

SİYAH ARABA

Kara dalgalar ıssız sahilin taşlarına vururken küçük çocuk, oturduğu kumun üstüne büyük bir ev çizmekle meşguldü. Evin bacası tütüyordu ve bahçesinde ulu ağaçlar vardı. Ayaklarının dibine ulaşan suyu fark etti. Başını kaldırıp bakınca gördüğü şeyle beraber kocaman açıldı gözleri. Boyunu kat kat aşan bir dalga üzerine doğru geliyordu. Hemen ayağa kalktı, ormana doğru koşmaya başladı. O anda bir denizyıldızına takıldı, sendeledi küçük çocuk. Dalga fırsat bildi bunu; ufacık bedeni, yaptığı evle beraber kaptı götürdü.

Boğuluyordu küçük çocuk. Ağzına ve burnuna oluk oluk su doluyordu. Bir yosun dolandı boynuna. İki eliyle tutup çekerek koparmaya çalıştı ama tek yapabildiği boğazında bir kesik açmaktı. Bir ses duydu. Boğuk bir ses.

“Ali. Uyan!”

Sular çekildi bir anda. Nefes alabilmeye başladı yeniden. Kuru hissetti tekrar. Gözlerini açtığında ağabeyinin endişeli suratını gördü. Boynuna sarılıp boğazında sıralanmış hıçkırıkları serbest bıraktı. “Çok korktum! Dalgalar! Su! Ağabey, su her yerdeydi!” Ama artık sarıldığı şey ağabeyi değildi, kum olup dağılmıştı kollarının arasındaki beden. Küçük çocuk kendini geri attı ve telaşla etrafına baktı. Sahildeydi yine; ancak hızla yükseliyordu gökyüzüne. Başı tumbul bulutlardan geçtiğinde bir ıslaklık hissetti. Baştan ayağa sıırıslıklam olmuştu! Annesi bunu görseydi çok kızardı hasta olacak diye. Çabucak kurulanması gerekiyordu. Ne diye tasalanıyordu? O uçuyordu! Ali, uçuyordu. Kollarını iki

yana açıp ıslak yüzünü yalayan rüzgâra teslim etti kendini. Her şey güzeldi ama birden kafasını dünyanın sert kabuğuna çarptı ve aşağı düşmeye başladı. Çıktığından bile çabuk geçti bulutları. Yer her salise daha çok yaklaşıyordu. Korkuyla yumdu gözlerini, iç ürpertecek bir feryat kopardı.

Çılgığı meyve ağaçlarının arasında kayboldu. Biraz önce sıırıslıklam olduğuna emin olduğu yüzünü yokladı. Tek bir damla bile yoktu. Hava çok sıcak gelmeye başladığından üzerindeki kalın ceketini çıkarırken yerdeki, kendine doğru sürünen yılanları gördü. Yirmi tane kadar vardı! Yılanlar Ali'nin çevresini kuşatırken uzun dillerini göstermeyi ve korkutucu seslerini çıkarmayı unutmuyordu. Kaçacak yeri yoktu, küçük bir daire içine almışlardı onu.

Bir araba horultusu duyuldu aniden. Farların yüzünü aydınlattığı küçük çocuk umutla kaldırdı başını. Ağabeyi; o gazetede gördüğü siyah, parlak arabanın şoför koltuğunda oturuyor, Ali'ye gülümsüyordu. Yılanlar kaçışmıştı. Dudaklarını geren sevinç dolu sevimli gülümsemesiyle beraber arabaya koştu, ağabeyinin yanına bindi küçük çocuk. Kendisinden beş yaş büyük olan; kafasını ona çevirdi, yüzüne yapışmış gibi duran bir gülümsemeyle konuştu: "Ali. Neden uykusunda gülümsüyor bu çocuk? Ali, Ali. Uyansana! Sıra bizde."

Açtı ela gözlerini sonunda küçük çocuk gerçekliğe. Dalgın dalgın kirli yanağını kaşırken çevresine bakındı. Sarı çadırlarının dibinde babası oturuyordu. Güzel annesinin, ağabeyinin tabiriyle "altmış-yetmiş yıl sonra kendilerinin de gidebilecekleri yer"e gitmesinden sonra adet edindiği üzere boşluğa bakıyordu yaşlanmış adam.

Hâlâ çok insan vardı geride. Kimi kayalıklara tünemişti. Denize bakınca, karanlık sulara açılmış pek çok bot gördü küçük çocuk. Bir sonrakine o ve minik ailesi bineceklerdi. Siyah arabayı görebilmek için biraz daha süzdü etrafı. Yoktu...

Ağabeyine döndü. "Çok garip şeyler gördüm rüyamda." Ağabeyi kaşlarını çatıp parmağını küçük çocuğun dudaklarının üstüne koydu. "Şşt. Sessiz ol." Ali, kafasını salladı ama gözleriyle aramaya devam etti. O araba bir yerlerde olmalıydı.

Roşna AKSAL'18

ÇIKMAZ

Sofradan kalkmak üzere doğrulur gibi oldu, hemen vazgeçti. Kalkıp da ne yapacaktı? Önceden yaparım diye planladığı onca şey duruyordu, fakat bunları yapmak için ne bir çaba, ne de bir telaş gösteriyordu. Zaten tek yapabildiği de kendine planlar oluşturmaktı, üzerine düşünmekten asla gerçekleştirmeye fırsat bulamadığı planlar. Kitap okuyacak, yanına da şöyle bol şekerli bir kahve alacaktı, sonra değmeyin keyfine! Fakat daha kahvaltı sofrasından kalkacak kuvveti kendinde bulamıyordu, kahveyi de ancak kafasındaki planlarda içerdi. Zaten kahvaltı sofrasında da yiyecek bir şey yoktu. Hayalindeki, o “Şöyle bir sofrada...”yı kuramadığı – veya zaten kurma niyetinde de olmadığı – için kendine sessizce kızmış, ceza olarak da hiçbir şey yememeyi kendine uygun görmüştü.

Sofradan doğrulmayı başardı, derin bir of çekti. Neden of çektiğini kendi de bilmiyordu; ne bir derdi ne de bir tasası vardı. Sadece iç sesine sunduğu, kısa ama çok şeyler anlatmak isteyen bir gösteriydi. Sanki anlatacak bir şeyi varmış gibi. Biraz dolandı, biraz detaylarda kayboldu ve masanın biraz ötesinde, duvara yaslı duran koltuğa oturdu. “Bir şeyler yapabilirsem ne hoş olurdu...” diye düşündü. Sadece düşündü, her zamanki gibi. İçini bir sıkıntı basar gibi oldu veya kendisi öyle düşünmek istedi. İçinden aniden yükselen bir dışarı çıkma, sadece kendini evden atma isteği geldi. Gidip insanlara karışıp önemli bir görevi varmışçasına belli bir noktaya kenetlenerek yürüyecekti.

Yine düşüncelerinde kaybolmadan önce hızlıca

odasına doğru atıldı, pantolonunu, kazağını giydi. Üstünü başını şöyle bir düzelttikten sonra anahtarını ve cüzdanını cebine atıp kendini dışarı attı.

Evden çıkmak üzere kapıyı açtığı ilk karşılaştığı şey, yüzünü yalayan kuru ama soğuk rüzgâr oldu. Tek tük insanlar vardı, sayıları yeterli gelmedi. Karaköy tarafına doğru yürümeye koyuldu. İnsanlara karışmalıydı, zira sadece kalabalığa karışıp iç sesini evinde bıraktığı böyle zamanlarda kafası boş oluyordu. Düşüncelere ve varsayımlara boğulmamış kafasında, yine bu anlarda tek bir düşünce oluşuyordu, varmak. Bir yere, bir şeye varmak. Ne olduğu, kim olduğu, hatta var olup olmadığı bile önemli değil. Hedefe kenetlen ve sadece yürü. Nefes nefese kalıncaya dek, sık ve hızlı adımlarla yürü, yavaşla, soluklan ve tekrar adımlarını hızlandır. Vakit geçsin, çeyrek, yarım, koca saatler. Ve eve geri dön, günün geri kalanında ne yapacağın çıkmazına düşemeyeceğin kadar geç bir saatte. Belki tekrar düşün, belki uyu.

Tramvaya gelmişti, ama yürümek, bu sıkıcı ve sabırsız bir bekleyişten başka sunacak bir şeyi olmayan, kırmızı gri demir yığınınından daha cazipti. Hırslandı, kendinden utanmadan hızlı yürüyen tramvaya kızgındı, biraz da kırgındı. Ona eşlik etmeden kalkıp gitmişti bile. Arkasından takip etti, köprü boyunca. Sonra tramvay sola döndü, kayboldu. Veda bile etmeden, terbiyesiz.

O da kafasını denize çevirdi, sola. Hava zaten şahaneydi, gördüğü sahnede üst kısımdan yana sıkıntı yoktu. Üstelik yukarıdaki güzel renkle yetinmemiş, koca denizi de göz alacak kadar parlatmıştı güneş. Sis de yoktu, iyi ki de yoktu. Gözünün önündeki güzelliği görmene engel olma cüretini gösteren sisten beter ne olabilirdi?

Uzaktan yakından gemiler, vapurlar geçiyorlardı, hepsi, hepsi de bir yere varmaya çalışıyorlardı. Hedeflerine kenetlenmiş, suda ilerliyorlar, asla sapmadan. Onlara özendi, kendine itiraf edememişti inatçılığından ama biraz da kıskanmıştı. Ne kadar da kararlı ve kesindiler, ah!

Eminönü'ne vardı. Biraz daha devam etti, Kapalıçarşı'nın önünden geçti ama giresi gelmedi. İçeride her yer aynıydı, nereye varabilirdi? Dükkânlar birbirlerini tekrar ediyorlar. Hepsi aynı şeyleri satıyorlar, fakat satanlar farklı. Biraz renkler, belki biraz da fiyatlar farklı. Sonuç aynı, sonuç var, sonuç yok. Pazarlık da olur mu? Nakit varsa olur. Yan dükkânda aynısı, belki biraz ucuza. Orada da bir turist, kartla ödüyor, pazarlık yok. Pazarlık olur mu hiç? Taksit olur ama. Bir yan dükkânda yine aynısı. Dün aynısıydı, yarın aynısı. Ertesi gün aynısı olacak. Babasınınmış önceden dükkân, o zamanlar da aynıydı. Giren çıkan aynı, satılan aynı, ilerde solda aynı, akşam gel yine aynı.

Bir çıkmazdı Kapalıçarşı. Girmedi. Çıkmazın büyüğünü zaten kafasının içinde taşıyordu. Aslında ne çıkmazı diye soracak olsa kendine o da bilemezdi. Sadece vardı işte. Belki de düşüncesi hoştu.

Geldiği yoldan döndü, evine girdi ve soyunup yatağına girdi. Bu işin içinden çıkmak üzere önce düşüncelerine, ardında uykuya daldı. Hangi işin içinden çıkacaktı, içinden çıkılacak iş mi vardı? Zaten çıkıp da ne yapacaktı? Uyudu.

Baki Berkay UZEL'20

HUZUR

Saat sabahın beşine geliyor. Uyuyamıyorum. İki gündür yan daireden gelen inilti şimdi daha da arttı. İçimden bir ses uyu diyor. Oysa kalkıyorum, üzerime bir hırka alıp yan dairenin kapısını çalıyorum. Kapıyı yaşlı, omuzları çökmüş bir kadın açıyor. Sanki neden geldiğimi biliyormuş gibi, hiçbir şey söylemeden içeri doğru yürüyor, karşı odadaki bir koltuğa oturuyor. Hafif bir tereddütle ben de içeri girip karşısına oturuyorum. Faturalardan, zarflardan adını hatırlamaya çalışsam da bir türlü bulamıyorum. O ise beni çoktan unutmuş gibi, elini kırışmış saçlarına dayamış, öylece oturuyor. İçeriden sesler gelmeye devam ediyor. Yaşlı bir adam sesine benziyor. Her iniltiyle beraber kadının yüzündeki kırışıklıklar da derinleşiyor sanki. Daha dikkatli dinleyince, inilti cümlelere dönüşüyor. Bir ara:

-Allahım, çoktan ölmem gerekirken, niye hâlâ yaşıyorum? diye bağıyor adam. Bu laftan sonrasını dinlemiyorum. Yaşlı kadının yüzü pencereden yana, uzaklara dalmış, yavaşça kafasını iki yana sallıyor. Pencerenin yanında eski, tozlu bir televizyon var. Uzun süredir açılmadığı belli. Üstündeki raflarda dantellerin üzerine süslü yemek takımları dizilmiş. Etrafı incelerken gözüm bir fotoğrafa takılıyor. Ahşap bir büfenin üstünde, eski bir çerçevenin içindeki fotoğrafta üç kişi var. Biri dimdik, genç bir kadın. Kameraya zarif bir şekilde gülümsemiş. Yüzünde hafiften çizgiler var. Fotoğraftaki kadın acaba karşımda oturan kadın mı? İncecik eliyle yanındaki adamın elini tutmuş. Adam dışarıdan bakılınca çok ciddi biri gibi, ama gözleri, içindeki sevgiyi ele veriyor. Bu adam içeriden gelen seslerin sahibi olabilir mi? Peki

ama bu kucağında topla yere oturmuş gülümseyen çocuk da kim? Bu adamla kadın karı kocaysa, bu parlak gözlü oğlan onların çocuğu mu? Eğer öyleyse, niye babası bu haldeyken burada değil? Kafamdan bu sorular geçerken, iki yıllık komşularımı hiç tanımadığımı fark ediyorum. Aynı anda yaşlı kadının titrek sesiyle irkiliyorum.

-Kocam haftalardır yatakta. Nice zamandır eceli bekliyor. Son zamanlarda iyice kötüleşti. Ne bir şey yiyor ne de içiyor. Sadece onu düşünüyor.

Adam nice zamandır neden ölümü bekliyordu ki? Çok mu canı yanıyordu? Peki, kimi düşünüyordu? Kadın merakımı anlamış olacak, konuşmaya devam ediyor:

-Bizim bir oğlumuz vardı. Semih'im. Tek çocuğumuz olduğundan babası onu bir başka seviyordu. Onun için her şeyi yaptı. En iyi eğitimi alması için çalıştı. Çocuğuna zarar gelmesin diye uğraştı. Ama bir gün okuldan dönerken, sarhoşun biri gelip arabasıyla Semih'imize çarptı. Yavrumuz o adam yüzünden öldü ama babası o gün bu gündür vicdan azabıyla yanıyor. Nasıl olur da oğlumu koruyamadım diye kendini yiyip bitirdi. Oğlu ölmüşken kendisinin yaşamasının anlamsız olduğunu düşünüyor.

Duyduklarımı düşünüyorum. Yaşam. Yaşam adil miydi? Bir şişe içkiye karşılık bir can. O şişe olmasaydı bu televizyon yine böyle bir köşede kapalı durur muydu? Bu kadın uzaklara bakarak mı dalardı yoksa oğlunun yüzüne bakarak mı? Kim bilir belki bu inlemelerin yerini kahkahalar alırdı.

Saat sabahın beşi oldu, şafak söküyor. Şimdi yaşlı

adamın sesi kesildi, onun yerini uzaktan gelen ezan sesi aldı.

Elif GÜNENÇ'21

GÖK MAVİ ELBİSESİ

Bir ilkbahar sabahıydı diğerlerinden farklı. Kuş ötüşlerini arı vızıldamaları örtüyor, çiçek kokuları aşka karışıyordu. Sıkın ama insanı yormayan bir hava hüküm sürüyordu. Küçük bir ev vardı güneşi engelleyen ağaçların arasında. Küçük ve ıssız. Bir adayı andıran ev... Oradan geçen bir atlı durdu. Eve baktı. Burada yaşayan her kimse ne yapıyordur bu küçücük evde diye düşündü. Kendisi çok büyük bir eve sahip olmasa da, bu evden büyüktü yaşadığı yer. Kendisi de evde bir şey yapmıyordu ama nedense çok şey yaptığını düşünüyordu. Ne beklenirdi ki âşık Narkissos'tan. Uzaktan seyrediyordu evi. Bir kız çıktı balkona çamaşır asmaya az da olsa nefes almaya. Üzerinde gök mavisi saten bir elbise, ne güzeldi öyle. Gözünde canlandırdı bir an onu gelinlikle... Mavi elbiseden daha çok yakışmıştı gelinlik Yankı'ya.

Yankı'nın gözleri Narkissos'a takıldı, cilveli bakışlarıyla susarcasına. Ama Narkissos biliyordu, o ve susmak arasındaki bağı sıcak ve soğuktan farkı olmadığını. Susarken sevgi sözcüklerini söylüyordu yağmur yağdırırcasına. Narkissos buna karşılık gülümsüyordu sadece. O gülümseyişi neye değiştirdi ki sevdiği... Düşündü kendi kendine Yankı. Hep uzakta mı kalacaktı öyle? Narkissos bunu duymuş gibi ilerliyordu eve doğru. "Açmayacak mısın kapıyı?" dedi. Yankı gülümseyerek açtı kapıyı. Narkissos meraklıydı. Her şeye karşı bir merak bir heyecan saklıyordu içinde. Evde neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu içten içe. İçeri girdiğinde aniden şaşırdı. Savunmasız yüz ifadesine yansıtmişti bu duygusunu. Kapıdan adımını attığı an başlıyordu Yankı imzalı yağlı boya çalışmaları. O kadar

farklı bir cazibeleri vardı ki Picasso görse kıskanırdı, Dali resimlerini satmaya kalkışırdı. Bu kız neden ressam değil de yazar olmayı seçmişti? Aslında handa da gözlemlediği gibi Yankı'nın ressam dostları da yok değildi. Bekletmeden sordu:

-Neden yazar dostlarını ressam dostlarına tercih ediyorsun?

-Ben mi, ben, ben... O resimler...

İki dakikalık sessizlikten sonra yine Narkissos bozdu sessizliği:

-Resimlerde senin imzan var. İnan yazdıklarından daha güzel resimler bunlar.

-Öylelerdir, öyle olmaları gerekir. Hislerimin ürünü onlar, ikinci hislerimin...

-“Yazdıkların da hislerinin ürünü değil mi?” diye sordu Narkissos kafası karışık.

-Evet, yazdıklarım hislerimin ürünü, resimlerim ikinci hislerimin...

“İkinci his mi? Oda ne öyle?” diye sordu Narkissos. Yankı'dan cevap yok. Narkissos üstelememek istercesine konuyu değiştirdi. “Ne güzel çiçekler bunlar.” dedi. “Öyleler benimle büyüdüler.” diye bir cevap aldı. “Günde kaç kere suluyorsun bu çiçekleri?” “Çok su istiyorlardır elbet.” dedi bekletmeden Narkissos. Yankı düşündü, en azından düşünmüş gibi yaptı.

-İki, dedi. İki kere suluyorum. Sabah pek keyifsiz oluyorlar ama ikinci sulayışından sonra açılıyorlar az da olsa.

-Sabahtan akşama kadar ne yapıyorsun burada?

-Sabah yazıyorum, akşam resim yapıyorum. Ne kadar ıssız ve güzel geçiyor zaman bir bilsen.

Narkissos gülümseyip kafasını salladı. Yine bir

sessizlik uzun mu uzun...

-İkinci his nedir Yankı? Söylesene nedir bu?

Kız kafasını kaldırdı ve bir soluk aldı.

-His... His Narkissos. İkiye ayrılır. Aldatılmış hisler ve aldatılmamış olmak üzere. İkisi de vardır içimizde dışarı vurduğumuz ve vurmadığımız. Dışarıya hissettirdiğimiz hisler aldatılmamış hislerimizdir. Dışarı çıktıklarında aldatılırlar. Aldatılmışlar ise dışarıdan bize dönenlerdir. Bir şeftali düşün... Evde tabakta bekleyen ve sokakta yarısı kum yarısı çakıl taşlı iki farklı şeftali... İkisinin de üzerine çullanan karıncalar. Yuvalarında aç bekleyen çocuklarına yemek götürmek için gelen anne, baba karıncalar. Şeftalinin üzerini ağ gibi ördüklerinde insanlar tarafından katlediliyorlar. Dışarıda ise daha pis bir şeftali. Bir tarafı ısırılmış diğer tarafı kum. Yuvada bekleyen hasta yavru karıncalar. Onları pis yiyeceklerle doyurmak isteyen anne, baba karıncalar. İnsanların dokunamadığı hayvanlar... Sence hangisi aldatılmıştır Narkissos? Hangi karınca aldatılmış hislerini aldatılmamışlardan ayıran gerçeğe ulaşmıştır?

Narkissos uzun bir zaman düşündü. Karşılık verdi: "İkisi de." Yankı açıklamasını ister gibi kafasını salladı. Bunu üzerine Narkissos yutkundu ve başladı:

-İlk karınca yaşamak ve ölmek arasında gidip geliyor. İkinci karınca ise yaşamlarına kötü de olsa bir şeyler eklemeye çalışıyor. Bu şeyler ne kadar sağlıklı, pis ve gereksiz olsa o karıncanın görevi evine yemek götürmek oluyor. İlk karınca insanları göz ardı ediyor. Yavruları aç çünkü. O yapması gerekeni yapıyor, yiyecek alıyor ve

yakalanıp idam ettiriliyor. İkinci karınca yemeği mikrop dolu yerden alıyor ve kendinden emin dönüyor evine. İlk karınca çalışıyor, ikincisi alıyor. Biri korkarak diğeri cesurca dönüyor, dönmeye çalışıyor. Biri aç yavruları için yapıyor diğeri hasta yavruları için...

Narkissos gitgide farklı şeylere bağlıyordu bu olanları. Yankı susmasını işaret etti ve kendisi başladı:

-İkisi de alıyor bu şeftaliyi. Biri aç, diğeri hastaya. Biri aldatılmış hislerini vuruyor dışarıya ve evine şeftaliyi pis de olsa getiriyor cesurca. Diğeri aldatılmamış hislerini vuruyor evinin yolunu bulamıyor, bulmasına izin verilmiyor. Biri hissediyor neler olduğunu, diğeri hissetmiyor, hissedemiyor aç yavrularını düşünmekten. Biri alıyor kötü getiriyor, diğeri iyiyi almak istiyor getiremiyor. Suç Narkissos... Suç, almak ve vermek arasındaki kavga değildir. Suç, almak ve vermek arasındaki sataşmadır. Narkissos etkilenmişti. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Büyülü bakışlarla ilerledi kapıya doğru. Yavaş adımlarla gitmek istemediğini söylüyordu. Gitmeyeyim diyordu sanki... Yankı ile biraz daha zaman geçirmek için neler yapmazdı ki...

-Peki, Yankı ikinci his neydi? Ne bu resim ve yazı arasındaki sataşma?

-O mu? Resim pis şeftaliyi götüren karınca, yazılarım ise temiz şeftaliyi götürmeye çalışan... Resimlerim aldatılmış hislerim, yazılarım aldatılmamış, saf. Resimlerim bir şeylerin farkında olan, yazılarım savunmasız. Ve dedi. Neden mi iki kere suluyorum çiçeklerimi? Sabah aldatılmamış hislerimle suluyorum; mutsuz, keyifsiz oluyorlar. Akşam aldatılmış, farkına varmış hislerimle suluyorum, keyifleri yerine geliyor.

Narkissos bir kez daha anlamıştı neden Yankı ile vakit geçirdiğinde içini boğuk bir sevincin kapladığını. Çıkıyordu. Evden gitgide uzaklaştı. Kapı açıktı, Yankı gözden kaybolmasını bekliyordu Narkissos'un. Giderken uzaktan bir kez daha döndü arkasını Narkissos. Ah, dedi. Ne kadar da yakışıyor gök mavi elbisesi...

Hazal ÇİNTAŞ'21

NE GÜZELDİ O TERAS SOHBETLERİ

Hava çok soğuk. Etrafı doğru düzgün göremiyorum, bir bulanıklık var. Gözyaşlarımdan mı oldu yoksa bu genç yaşta gözlerim mi bozuldu, bilmiyorum. Yıllar önce bu kadar büyük bir iç savaşın gerçekleşeceğini tahmin edemeyecek kadar küçüktüm. Şu anda etrafımda gördüğüm kanlı ve ölü bedenleri o çok sevdiğim ve hiç yanımdan ayırmadığım bilgisayarım da bile görmemiştim. Çok üşüyorum, çığlık sesleri duyuyorum. Güzel ülkemi inanamasam da bu halde görüyorum. Gürültünün, soğğun, yalnızlığın ortasında canımı vermek üzere olduğumu biliyorum. Bu yüzden kendi hikâyemi anlatmaya karar verdim.

Terör birkaç sene önce aklımızı kaybetmemize yetecek kadar arttı. Biraz geç doğmuş olsam da vatan, millet sevgisinin aşılabilmediği son kalan nesilde doğmuştum ben. Okullarda hâlâ Türkiye Cumhuriyeti'nin inanılmaz umutlarla kurulan, Ortadoğu ve Avrupa'nın ortasında parlayan yepyeni, güneş gibi bir ülke olduğu ve bu güzel ülkenin halkının canından can katarak bu ülkeyi yarattığı anlatılıyordu o zamanlar. İçimizde burukluklar vardı tabii fakat hâlâ dünyanın en duygulu, en umutlu ülkesinde yaşıyorduk.

Ailem ortalamaya bakılırsa zengin bir aileydi. Bir yaz gecesiydi. Ailem terasta oturmuş, o her zaman çok sevdiğim sohbetlerden birini yapıyorlardı. Babamla annemin yıllar geçmesine rağmen eskimeyen aşklarını gördükçe içim heyecanla doluyordu her yaz gecesinde. Asla bitmeyecek bir rüyanın içindeyimdir umarım, diye düşünüyordum. Hafta sonları geceleri lüks bir restoranda

piyano çalardım. Sohbetlerin ardından butunlar hakikaten çok keyifli geliyordu bana. Yaz gecelerim hayatımın en güzel zamanları oldu hep. Hafta sonu geceleri yeni ve eski âşıkların pistede çıkıp yaptığı o tutku dolu danslara piyanomla dahil olmak, kadının ve adamın adımlarını oluşturan müziğimi çalmak inanılmaz bir keyif veriyordu bana. O gece de her zamanki gibi keyifle piyanomu çalıyordum. İyi ki bu dünyada bulunuyorum dedim. Bu dünyada aşk da olmasa ne piyanomu, ne de o yaz günlerini bu kadar sevebilecektim. Bu düşünceler içinde çalmaya devam ettim. Sonraki birkaç saniye içerisinde hayatımın hem en güzel, hem de en kötü gecesini yaşamamı sağlayacak bir şey oldu. Kulak zarlarımızı patlatabilecek korkunç bir ses ve ışık ama sonrası yok. Sonrası aklımda yok. Tek hatırladığım, gözlerimi açtığımda gördüğüm yüzdü. Dünyada gördüğüm en güzel yüz. Ayrıntılarını ezberlemekten asla sıkılmayacağım bir yüz. Elimde, kolumda, her yerimde alçılar vardı. Varsın sakat kalayım, yeter ki bu yüzü her zaman görebileyim diyordum içimden. İşte o lanetli gecede tanışacaktım hayatımın kadınıyla, bunu hissedebiliyordum.

Birkaç dakika sonra bir hastanede olduğumdan emin oldum. Her tarafta bir telaş. İnsanların yakınları hastaneye akın ediyordu. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sonradan aklıma geldi, güzel ülkemizin güzel insanları, güzel ülkemın masum âşıkları bu gece sırf politik, etnik, dini sebeplerin birinden dolayı saldırıya maruz kalmışlardı. O ışık ve sesi duyduğum ânı hatırladım. Acıların en büyüğünün başladığından haberim yoktu. Ama içimde nasıl oluyorsa garip bir hoşnutluk vardı. Ölüler olduğunu tahmin ediyordum. Bu durumda hoşnut olabilmek beni daha da rahatsız etmişti. Ama kazazedelerden olduğum için kendimi teselli edebiliyordum böylece. Zaten

ne olacaktı, bu akşam haberlere çıkacaktık. İnsanlar sosyal medya görüntülerinde saldırıyı unutmayacağız yazacaklardı ve birkaç gün içinde olay bütün etkisini yitirecekti. Ülkemin masum vatandaşı zarar gördüğüyle kalacaktı. Aşkla dans eden çiftlerin sonsuza kadar kâbus gecesi olacaktı ama bunu beş sene sonra da hatırlayanlar yine sadece onlar olacaktı. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

O yüzü bir anda tekrar gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Her işte bir hayır vardır, diye düşündüm. Birkaç dakika boyunca gözlerimi kapatıp sadece o yüze odaklamaya çalıştım kendimi. Gözümü açtığımda karşımdaydı. “Nasılsın?” diye sordu bana. Meğer doktormuş benimki. Müzikten hoşlanır mı acaba bu kadın? Neler dinler, neler okur, neler düşünür? Verebileceğim olası cevapları düşünürken “İyiyim.” dedim. “Gereken bütün müdahaleleri yaptık, kısa bir süreliğine hastanemizde yatacaksınız, geçmiş olsun.” dedikten sonra kapıdan çıkıp gitti. Üzerime büyük bir rahatlama hissi konuvermişti.

Etraftaki telaş bitmemişti. Hemşireden yanımdaki radyoyu açmasını rica ettim. Bütün kanallarda saldırı hakkında bilgi veriliyordu. Bu haberleri daha önce sadece bir dinleyici olarak duyduğumda neler hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. O zamanlar kollarımı hissedebiliyordum. Haberi duyduktan birkaç dakika sonra piyanomu çalabiliyordum. Piyano demişken, galiba birkaç saat önce keyiften çatlayıp çaldığım piyanoyu ve anneleri hatırladım. “Eyvah!” dedim. Ömürlerinden ömür gitmiştir öğrenince. Benim onlarsız yapamadığım gibi onlar da bensiz yapamazdı asla. Tam bunları düşünürken sevgili annem kapıdan içeri telaşlı ve gözü

yaşlı bir şekilde girdi, ardından da alışılmadık bir şekilde karısıyla olduğu halde gülümsemeyen babam. Sevgiyle baktılar bana. İşte bizi bu hale getirdiler dedim içimden. Bunların hepsinin bir sorumlusu var.

Olayın üzerinden bir ay geçti. Adını öğrendim güzel doktorumun, Arya'ydı. Kalp çarpıntım dayanılmaz bir duruma gelmişti. Geçen günlerde ona cesaretimi toplayıp buluşmak isteyip istemediğini sordum. Prensiplerim var demişti, kariyerim var demişti. Daha yepyeni, tazecik doktoruma ısrar etmedim. Ama çok da güzel bakıyordu, o gece aklımdan silinmemişi. Hakkında biraz araştırma yaptım ve birkaç arkadaştan bir mekâna düzenli olarak gittiğini öğrendim. Hemen o mekânlara başvurumu yaptım. Aklımda tek bir sorun vardı, o da çatlak elimle nasıl piyano çalıp onu etkileyebileceğimdi.

En yakın bu pazar tekrar oraya arkadaşlarıyla eğlenmeye gidecekti. Ülkemizde eğlenceler de bitmiyor, diye geçirdim içimden. Yapmam gereken tek şey çalışmak, duyguyla çalmasam da elimi alıştıracığım dedim kendi kendime. Orada bu kızı etkilemezsem, ne bana ne de ona bu hayatta mutlu olmak için başka yol olamaz diye ikna etmişim kendimi. Hatırlıyorum, her gün saatlerce çalışmışım. Piyanonun başından sadece yemek yemek ve uyumak için kalkıyordum. Onun dışında fizik tedavi gibi oluyordu bu piyano çalma girişimleri. Sadece bir hafta var önümde, ne kadar yapabilirsem kârdır, diye düşündüm.

Hafta sonu gelip çatmıştı. İşi de kapmışım. Buralarda tanınan bir piyanist sayılırdım, hem de artık saldırı kazazedesi olduğum için insanlar bana iş vermek istiyordu. O akşam için en güzel kıyafetlerimi giyip en güzel şekilde hazırlandım. Gece oldu, doktorum içeri

girdi. Chopin'in 27. Noktürn'ünü çalmaya başladım. Heyecandan mıdır nedir, pek de güzel çalmışım. Beni fark etmemişti ama etkilendiğini biliyordum. Chopin'den herkes etkilenir. Chopin'in dünyadaki tüm güzel duyguları titrek biçimli notalarda birleştirmesini duyan hangi insanın ruhu tazelenmemiştir ki? O gece restoran terasına çıktığında hayatımda yaptığım en güzel konuşmayı yaptım onunla. Bu kadar cesaret de nereden geldi diye düşündüm. Annemle babamın teras sohbetleri geldi aklıma. Etkilendiğini söylemişti, ne de güzel demişti. İki saatlik hüznü, sevinçli bir sohbetin ardından ailesini anlattı bana. Zamanında o da bir patlamada kaybetmiş sevdiği herkesi. Yavaşça sarıldım ona. Hissettim yüreğinde yanan ateşi.

Birkaç ay içinde gelişti her şey. Dünya toz pembe dönüyordu etrafımda. Her şey o kadar güzeldi ki, restoran gecelerini bile özlemez olmuştum. Evimizde oynadığımız oyunlar, birbirimize yaptığımız şakalar, onun gülümsemesi ve bana anlattıkları hayatımı şekillendiren şeylerdi. Ama lanet olsun diyordum içimden. Çünkü koskoca İstanbul'da, güzel insanların en hak etmediği acılar yaşanıyor. Sokağa çıkma yasağı gelmek üzereydi. Biz evlenme planları yaparken yan yana gelememekten de korkuyorduk artık. Çocuklarımızın isimlerini konuşurken böyle bir dünyaya çocuk getirmenin doğru olup olmadığının tereddüdünü yaşıyorduk.

Dün akşam, çok büyük bir karışıklık oldu. Direnişçiler sokağa indi. Artık dayanamadığımı fark ettim. Bu ülkeyi kuran o güzel annelerin ve Ata'mın sözlerini hatırlıyordum, gözlerim yaşıyordu. Sokağa çıkma yasağına rağmen ben de çıkmaya karar vermişim. Yıllar önce yaptığımız gibi bu işi yine halk olarak kendimiz

bitirecektik. Terörü de hiçbir kurumun yapamaması yüzünden kendimiz ortadan kaldırmaya karar vermiştik. Dışarı çıktım. Bir grupla birlikte yürüyordum. Etraf çok sessizdi. Bunu yapabiliydik. Ana cadde boyunca grup olarak yürümeye devam ettik. Birkaç dakika sonra birden o korkunç sesin farklı bir versiyonunu yine duydum, ama bu sefer kulağımın dibinden geçmişti.

Kulağımdan göğsüme doğru akan kanın sıcaklığını hissettim. Kulağımın içinden geçmiş demek. Noktürn 27 çalmaya başladı beynimin derinliklerinde. Ah Chopin dedim, senin bestelerin de beynimin derinliklerine kazınmış olmasa bir daha onları duyma şansım olmayacaktı. İkinci kurşun geldi. Bu sefer göğsümde sol tarafıma. Arya'yı ilk öptüğümde bile kalbimi bu kadar derin hissetmemiştim, demek vatan sevgisi bir başka oluyor, dedim içimden. Yavaş yavaş yere düşmeye başladım. Yere düştüm ve orada kaldım. Etrafımdaki grup çılgınlar gibi bir şeyler yapmaya çalışıyordu. "Koşsunlar, ölsünler, yeter ki onlar kendi başlarına gelecek nesillerdeki küçük insanlarımıza yaşanabilir bir yer bırakabilsinler." dedim.

İşte şimdi buradayım. Tam beş saattir bu şekilde bekliyorum. Göğüs kafesimin bazı kemiklerinin kırıldığını hissediyorum. Kalbime gelmemiş, kalbime gelseydi ölmüş olurdu, diye düşünüyorum. Saatlerdir kan kaybediyorum. Başka bir organa gelmiş olmalı. Beynimin derinliklerinde Noktürn 27 çalıyor ve ben yalnız başıma düşünüyorum. Dedelerimin canlarını vererek, aşlarını vererek kurduğu bu cânım ülkenin bu hale gelmesinden sorumlu olan ben miydim? Doktorumun hayatının sonuna kadar acı çekmesine sebep olacak bu olayın gerçekleşmesine sebep olan ben miydim? Masum

insanların ölmesine sebep olanlar yine biz miydik? Neyi yanlış yaptık diye saatlerdir düşünüyorum. Verebilecek bir cevabım yok. Bu vatan için ölüp gidecek, belki de hiçbir zaman hatırlanmayacak olan fedailerden birisiyim ben de. Gece boyunca bu toprağın üzerinde yattım. O çok sevdiğim vatan toprağı beni içine çekmek için sabırsızlanıyordu. Yüzümü toprağa dönüp özür diledim. O toprağa kanımı karıştırmış olan bütün atalarımdan özür diledim. Bize bıraktığınız mirası koruyamadık. Bizim yüzümüzden ya da başka devletler yüzünden, ne olursa olsun koruyamadık onu. Bize güvenmiş olduğunuzu biliyorum. Ama artık işler eskisi gibi değil. Toprağa karışmayı göze alan birkaç tane insan kalmıştı etrafımda. Onlar da bu gece ya öldüler ya da esir alındılar. Herkes evlerinde öldürülmeyi beklemenin daha kolay olduğunu düşündü. Tahir'i, Levent'i, Yavuz'u, İbrahim'i düşündüm. Çocukluk arkadaşlarım. Hepsi yurtdışına kaçmıştı birkaç ay önce. Bu sefer başaramadık, affedin bizi deyip öptüm toprağı. İçimde bir damla kan kalmıştı.

Güneş tamamen doğmak üzereydi. Kimse gelmemişti. Can verirken de yanımdaydı Chopin. Bütün gece tek bir parçasını beynimde oynatmışım. Yağmur başladı. Üzerimdeki kan lekeleri temizleniyordu. Gözlerim kapalıydı. Zarar görmemiş olan kulağımla ayak sesleri işitebiliyordum. Tek bir hayalim vardı. Ayak sesleri bana doğru yaklaştı ve en sonunda durdu. Gözlerimi açtım. Bulanıktı her şey ama kim olduğunu görebiliyordum. Hayatımda her ayrıntısını ezbere bildiğim tek yüz. Benim doktorum, benim güzel Arya'm vardı karşımda. Son dileğim gerçekleşmişti. Altımda vatan toprağı beni taşıyor, karşımda Arya duruyor ve Chopin de ona eşlik ediyor. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi. Bir gülümseme yerleşti gözüme. Doktorum ağlıyordu. Bu kısa sürede

onu ağlarken gördüğümde hep ona sarılmıştım. Bu sefer yapamadım. Beni de kaybedecekti. Hainler, devlet insanları, politika, etnik köken, din ve diğer aşkı öldüren her şey yüzünden beni de kaybetmek üzereydi. “Sen olmaz, sen gitmeyeceksin.” dedi ağlamaktan tınısı kalınlaşmış sesiyle. Yaramı sarmak için üstündeki hırkayı kullandı. Konuşabilmek için bütün vücudumu kastım. “Eve git.” diyebildim. Bana yine güzel gözleriyle baktı. “Ağlama, senin yanında olacağım.” dedim. Buna inanmak istiyordum, son nefesimden sonra da onu görebilmeyi, onu gittiği her yerde takip edebilmeyi, güzel bir yaşam sürdüğünden emin olmayı istiyordum. Ağlıyordu. Bana ailesini nasıl kaybettiğini anlatırkenkinin aynısıydı gözleri. “Seni kaybetmek istemiyorum.” dedi. “Ben de.” dedim. Yine sarılıyordu bana. İki insan bu kadar sürede nasıl birbirine böyle bağlanır, diye geçirdim içimden. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Sessizken bana öyle çok şey anlatıyordu ki. Sonra birden ağzını açtı. “Her şeyden çok sevdim seni. Her şeyden çok.” dedi. Böyle ölüm herkese nasip olsun diye geçirdim içimden. “Seni seviyorum.” dedim. Gözlerimi yumdum. Sonsuz karanlığa doğru gözlerimi tekrar açtım. Kısa süren hikâyemizi düşünebileceğim, sonsuz bir karanlık ve sonsuz bir zamansızlık.

Çocuklar öldü, vatanseverler öldü, Aryalar öldü.
Ben öldüm.

Kadir Kağan DURAN'19

ULAŞILMAZ DİYARLARA KÖPRÜDÜR UYKU

Çok sıradan bir gündü. Her sabah olduğu gibi kulaklarını adeta sağır eden sinir bozucu alarmin çalmasıyla uyandı ve uykusuzluktan kan oturmuş, şişik gözlerini ovaladı. On beş dakika içinde dişlerini fırçalamış, üstünü giyinmiş, yapması gereken her önemli işi yapmış, hazırlanmıştı. Ayakkabısının bağcıklarını bağlarken düşünebildiği tek şey bu bilmediği koca mutluluğun kaynağının ne olduğuydu. “Başka bir monoton gün daha, uykumu alamadığım başka bir sabah daha. Bu şaşkın mutluluğumun sebebi onlar mı acaba? diye sesli düşündü alaycı bir tavırla, “Belki de dün gece aralık vermeden içtiğin beş fincan kahvedir sebebi!” diyerek gülümsedi kızın kendi kendine konuşmasını duyan yaşlı annesi. Aldırış etmeden kapıyı kapattı ve okul yoluna düştü kız. Ne yapsaydı yani, üç tane sınavı vardı bugün. Değerli uykusundan fedakârlık etmek zorundaydı. Uykusunu tam alamaması ve bugün gireceği üç sınava rağmen kendini çok mutlu ve zinde hisseden bu kız, sonunda otobüs durağına varmış, boş banklardan birine oturmuştu.

Kuşların civıltılarından başka bir şey duymuyor, durakta bekleyen bir kadın dışında başka bir canlı da görmüyordu. Tam o sessizlik içinde gözüne bir şey ilişti; yeşil, çok yeşil bir yaprak. O gün gireceği matematik sınavından mıdır bilinmez, beşgene benzettiği bu yaprağı, siz ve benim gibi sıradan insanlar asla göremezdi. Aslında o ana kadar o da gördüğünden habersizdi. Eline aldığı yaprak “uykusunda” kendisini tam ortasında bulduğu serüvenleri hatırlattı ona. Yemyeşil ormanın ortasında söylediği şarkıları, goblenlere karşı yaptığı kahramanca

savaşları hatırladı kız. Göklere kadar uzanan, yakışıklı prensle yaşadığı meşe ağaçlarından yapılmış, uzun merdivenli, görkemli evini hatırladı. Beyaz mücevherlerin kapladığı odaları, birbirinden güzel ipek elbiseleri, başına taktığı gümüş tacı hatırladı. Yakışıklı prensle yaşayan bir prens miydi yoksa savaş meydanlarında boy gösteren bir savaşçı mıydı karar veremedi. “İkisi birden!” diye bağırıverdi. Sesinin çok yüksek olduğunu ancak yanındaki kadın ona tuhaf tuhaf bakınca fark etti. Küçük bir gülümseme oluştu yüzünde. Gerçekten bunların hepsi yaşanmış mıydı? Uykusunda rüya gördüğünü biliyordu. Fakat böyle rüyalar gördüğünü hiç mi hiç hatırlamıyordu. “Bu rüyaları gördüğünü bilseydim kahve falan içmem daha çok uyurdum!” diye kızdı kendine. Dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatmış halde kendine kızarken bile kim bilir uykusunda keşfettiği fakat hatırlayamadığı daha neler vardı. Bunu düşünmek onu daha da meraklandırıyor, durağın kenarına yatıp uyumak, tekrar kimsenin bilmediği uzak diyarlara gitmek istiyordu. Tam da bunu yapmaya niyetlenmişken otobüs geldi. Otobüse bindi binmesine, ama hâlâ içi içini kemiriyordu. Güneşe rağmen erimeyen buzlar ülkesinden tutun, ay ışığının güneş ışığından daha parlak olduğu, ne sizin ne benim hayal edemeyeceğimiz yerlerde içinde bulunduğu tehlikeleri, beklenmedik maceralarını hatırladı. Aslında uyku yalnızca vücudunu dinlendirmiyor, zihnini adeta kitaplardan fırlamış diyarlarda dolaştırıyordu. Kafasını otobüsün camına yaslamış, kısacık uykularına sığdırdığı bu uzun maceraları aklından geçirirken yolun kenarında sevimli bir kedi gördü. Bu sevimli beyaz kedi ona uykusunda en çok vakit geçirdiği en yakın arkadaşını hatırlattı. Adını bir türlü hatırlayamadığı sevimli mi sevimli beyaz bir mahlûkattı bu. Onu hatırladığına çok sevinirken onunla fiçilerin içinde sonu olmayan bir

gölde yüzdüğü geldi aklına. Ne kadar da eğlenmişlerdi! İç geçirdi uzunca yahut esnedi. Birden bu gölün ortasında buluverdi kendisini. Arkadaşı tam karşısında duruyor, etrafına kocaman gülücükler saçıyordu. Bu tahta fiçinin içinde olmasına rağmen üzerinde mavi, beyaz mücevherlerle süslenmiş muhtemelen sizin de hep hayalinizi süslemiş bir elbise vardı. Gölün kenarına geldi, fiçiden çıktı ve arkadaşının elinden tutarken önünde beliren uzun merdivenleri evine gitme umuduyla çıkmaya başladı. Öyle büyük bir mutluluktan ki hissettiği, “Gerçek olmaması imkânsız, bunun yalnızca uyurken zihnimde canlanan bir film olduğuna kimse inandırmaz beni!” dedi sakince. Sonra birden savaş meydanında buldu kendini. Elinde tıpkı gerçek bir savaşçı gibi keskin mi keskin bir kılıç vardı. Tam düşmanın komutanı kızı öldürecekken en yakın arkadaşı gelip kızı kurtardı. Şimdi aynı anda iki yerde olabiliyordu kız. “Keşke hep uyusam da burada kalabilsem!” diye geçirdi aklından. Daha mutlu olunmaz diye iç geçiriyor, prensin yanında bütün asaletiyle otururken aynı anda arkadaşıyla savaş alanındaki zaferi çığlıklarla kutluyorlardı birbirlerinin isimlerini bağırarak. Tam adını söyleyecekti ki otobüsün freniyle sarsıldı arkadaşının kafası. “Son durak!” diye bağırarak otobüs şoförünün sesi her sabah evinde çalan alarmın sesiyle aynı sinir bozuculuğa sahipti. İkisi de en güzel diyarlara giden köprüleri yerle bir ediyor, bu küçük prenses, savaşçı kızı gerçek hayata sürüklüyordu. Uykusundan uyanmanın neden bu kadar zor olduğunu şimdi çok iyi anlamıştı. Hatırlayabildiği rüyaların ihtişamıyla sevinçten ayakları adeta yerden kesilirken fısıldadı kendine, “Meril’di adı, Meril!”

Rümeysa GÜRSOY’18

YÜZÜK

Mihraciye, pencerenin önünde durmuş günbatımını hayranlıkla izliyordu. Gökyüzünün büründüğü renklerin anlık değişimlerini kaçırmamak uğruna gözlerini kırpmaktan sakınsa dahi zihni küçüklüğünden kalma bir alışkanlık olan bulutları dünyevi varlıklara benzetmekten geri kalmıyordu. Müezzinin sesinin yankılanması ile karşı evin çatısındaki kargalar birden kanatlandılar. Onlarca belki de yüzlerce karganın birden havalanması ve Mihraciye'nin gözünün önünden geçmesi, ona hâlâ güneşin parlaklığında yıkanan gökyüzü ile yeryüzü arasına çekilmiş kara bir örtüyü anımsattı. Bu kara örtü kısa bir süre sonra Mihraciye'nin hayal dünyasından sıyrıldı ve kendisinin arkasında dikildiği pencerenin önüne asılmış bir perdeye büründü. O sırada gözü elinde tuttuğu ince belli çay bardağına ardından da ince parmaklarının arasına iştirilmiş elmas yüzüğe kaydı. Kuşlar, gösterilerini yapmak üzere sağ tarafa yöneldi. Camın önündeki kara perdenin kalkmasıyla beraber Mihraciye'nin camdaki yansıması kaybolsa da zihni hâlâ elindeki elmas yüzükle meşguliyetini sürdürdü. Annesinin parmağına yaklaşık bir hafta önce geçirdiği elmas yüzüğe hâlâ yabancılık çekiyordu. Bu yüzük, nesilden nesile beş farklı kadına yarenlik etmiş ve kim bilir daha nicelerine yarenlik edecekti. Bu yüzdendir ki bu yüzük, Mihraciye'ye yakınlaşmakta olan vuslatından çok ailesinin köklü geçmişini hatırlatıyordu. Ne de olsa onca yıl bu yüzüğü annesinin elinde gördükten sonra kendisine aitmişçesine kabullenmek zordu. Mihraciye, bir anlığına yüzüğün ona karşı da yabancılık çekip çekmediğini sorgulayarak çocukça bir merakla kapıldı. Tabii yabancılık çekecekti. Aksi mümkün müydü? Bunca yıl köklerini

elit ailelerin beyefendileriyle birleştirmiş olan ailesinin kızları içerisinde o bir kardelendi. Sevdiği adamdan vazgeçmeyi aklının ucundan dahi geçirmese de ailesine karşı gelmişliğin azabını üzerinden atıp atamayacağı konusunda endişelenmekten de kurtulamıyordu. Asıl endişelenmesi gereken şeyin bir aile yadigârı olan bu elmas yüzüğün başına gelecekler olması gerektiğini bilmeksizin...

Necla, afyonunu patlatamamış bir vaziyette hem kahvesini yudumluyor hem de ağaçların dallarından damlayan su damlacıklarının asfalt üzerinde birikmiş su birikintilerinin yüzeyini nasıl hareketlendirdiğini göz ucuyla izliyordu. Ağarmamış bir pazar sabahında onu uykusundan ani bir telefonla ayırdığı için Seda'ya ilkin sitem etmiş hatta bağırması da olabilirdi. Ne de olsa geçimini tek başına sağlamaya çalışan biri olarak yalnızca pazar sabahları dilediği zaman yataktan çıkma ayrıcalığına sahipti.

Kirpiklerine değen kâkülünü gözünün önünden çekmeye çalışırken boş duran yüzük parmağının camdaki yansıması dikkatini çekti. Yaklaşık iki hafta önce yaratılışından itibaren gördüğü ve görebileceği en değerli şeyi fark etmeksizin parmaklarının arasına takmıştı bu bilmiş kız. Bu yüzük, Necla'ya söylentilere göre kökleri çok eskiye dayanan zengin bir ailenin torunu olan Ali tarafından takılmıştı. Böylesine zengin bir aileden gelmesine rağmen bir kenar mahallede doğmuş ve büyümüş Ali'nin atalarının yaşadığı refah dolu hayattan mahrum olmasının nedeni ise annesinin eş olarak ailesi tarafından uygun görülmeyen fakir bir gençle yuva kurmayı seçmiş olmasıydı.

Ali küçüklüğünde öyle tatlı bir çocuktaki ki mahalleli onu nerede, ne zaman görse bir kerecik de olsa onu öpüp koklamadan yanından ayrılamazdı. Necla ile Ali'nin ilk tanışması ise okulun ilk gününe denk geliyordu. Evleri birbirine çok yakın olan Ali ve Necla aynı sınıfa düşmüşlerdi. Okul öncesi markette vuku bulan karşılaşmalar okulun başlaması ile yerini Necla'nın evine gidip ödev sormaya ardındansa yazın beraber bisiklet sürme tekliflerine bırakmıştı. Gel zaman git zaman yakınlaşan bu iki arkadaş ikinci sınıfta okula beraber gidip gelmeye başlamışlar ve kısa bir süre sonra kendilerini Ramazan ayındaki uzun pide kuyruğunun sonunu gözlerken geceleyin nereye gideceklerini planlarken bulmuşlardı.

İlk uzun ayrılıkları Necla üçüncü sınıfa başlayınca olmuştu. Alilerin maddi durumu her geçen gün daha kötüye giderken babası eşinin kendi ailesinden yardım alma konusundaki tekliflerini her seferinde geri çevirmiş ve çözümü Almanya'ya işçi olarak gitmekte bulmuştu. Eşi Almanya'da işçi olan Ali'nin annesi yalnızlığa ancak üç ay dayanabilmiş ve üçüncü ayın sonunda biricik oğlu Ali'sini de alıp Almanya'ya kocasının yanına gitmişti. İki yıl boyunca memlekete geri dönmeyen Aliler geri döndüklerinde Necla'yı bambaşka bir Ali beklemekteydi: Eskiden dinlemeyi yeğleyen bu sakin çocuk nasıl oldu bilinmez fakat konuşmalar sırasında susmaz olmuştu. Hadi konuşması neyse fakat konuşma şekli de insanı çileden çıkarıyordu. Necla'yı diğer bir sinir eden unsur ise Ali'nin hep Necla'nın aşına olmadığı şeylerden bahsediyor oluşuydu. İşin kötü tarafı ise Ali Almanya'dan dönünce okula uyum sağlamakta zorluk çekmiş ve gün geçtikçe okuldaki arkadaş çevresinden uzaklaşmaya başlamıştı. Kısacası Ali'nin Almanya macerası onun hem okuldaki

başarısızlığına hem de Necla'nın ondan soğumasına neden olmuştu. Altıncı sınıfın sonunda Necla ile Ali'nin arasındaki tek bağ mahalledeki karşılaşmalarının ardından Ali'nin Necla'ya duygu dolu gözlerle bakması olmuştu.

Yıllar sonra herkesin önünde, mahallenin orta yerinde Necla'ya evlilik teklifi etme cüretini Ali nereden bulmuştu bilinmez ama Ali'nin Necla'nın ve o yüzüğün yüzünü bir daha asla göremeyeceği kesindi. Necla, Ali'den ne karşılıksız sevgisini ne de o gözden düşmüş sahte elmas yüzüğünü istemişti. Zaten Necla'ya kalsa sokağın ortasına fırlattığı o sahte elmas yüzük atıldığı yerde kalmaya layıktı; fakat Seda onu akşam eve getirince Necla yüzüğü tekrardan atma kuvvetini kendinde bulamamıştı. İnsan bari biraz gerçekçi olmaya çalışır, diye düşünmüştü Necla. Üzerine tırnağı kadar büyüklükteki bir taşın kondurulduğu bu yüzüğü kim görse öyle düşünürdü ne de olsa; fakat işler Seda'nın Necla'yı zorla kuyumcuya götürmesi ve yüzüğün değerini sordurmasıyla yön değiştirmişti. Evet, belki yüzük mahallelinin dilinde dolaştığı üzere çok değerli değildi; fakat öylesine bir yüzük olmadığı da kesindi.

Karşıda aniden bir silüet dikkatini çekti Necla'nın. Az sonra nasıl bir şey deneyimleyeceğini bilmeksizin pencerenin arkasından karşı kaldırımda ona doğru hızla yaklaşan arkadaşını izledi. Pencerenin önünden bir müddet sonra ayrıldı ve otomatı açmak için hole yöneldi.

Üç dakika sonra Seda ve Necla yan yana oturuyor ve Necla, Seda'nın ağzındaki baklayı ne zaman çıkaracağını yarı sinirli yarı tahammülsüz bekliyordu. Sonunda Seda, sessizliği bozdu ve çantasından çıkardığı bir katalogun sayfalarını çevirirken şunları söyledi:

-Hatırlıyor musun Necloş, geçenlerde Sıddık ağabey diye bir adama gidip senin şu yüzüğü elden çıkarmıştık?

Necla, konuşmayı yavaşlatmamak adına soruyu “hıhı” diyerek ve göz kapaklarını yavaşça kapatarak geçiştirdi. Unutmak ne demek, bilinçaltının en derin köşelerine kadar sinmişti bu yüzük. Necla, bir saniyeliğine bu düşüncelere dalmışken, iç sesini Seda'nın cırtlak sesi bastırdı ve katalogdan o yüzüğü işaret ederek Seda şu acı sözleri sarf etti:

-Kıız, biz ne büyük aptallık edip de o yüzüğü göz ardı etmişiz! Bugün İstiklâl'de yürürken bir genç broşür dağıtıyordu. Âdetim değildir ama bu sefer alacağım tuttu. Broşür bir müzayedeye ilgiliydi. Arka sayfasında da bizim yüzüğün fotoğrafı “Osmanlıdan kalma eşsiz elmas yüzük” sıfatıyla basılmıştı. İlk gözlerime inanmadım... Sonra eğrisini doğrusunu öğrenmek hevesiyle müzayedeye gittim ve sanki müşteriymiş gibi müzayedede sorumlusundan yüzük hakkında bilgi aldım ve meğerse bizim mahallede dolaşan dedikodular asılsız değilmiş, Necloş. Bu yüzük gerçekten çok değerliymiş!

O anda Seda, Necla'nın soluk benzini ve moraran dudaklarını fark etmiş olacak ki bir saniyeliğine duraksadı ve ardından ağzından kısık sesle şu sözler döküldü:

-Kısacası biz milyonluk yüzüğün külünü göğe savurup Sıddık Efendi'ye hayat güvencesi diye vermişiz. Kulağımıza küpe olacak değil bu vakitten sonra; ama ben yine de arkadaşlık görevimi yerine getiriyim diye düşündüm. Bunun üzerine de bize bir bardak soğuk su içmek kalıyor. Ne diyeyim?

Necla, bu sırada Seda'nın söyledikleri üzerine şaşkınlığını nasıl ifade edeceğini bilemeyerek gözlerini biraz daha açıyor, bilincini açık tutmakla meşguliyetini devam ettiriyordu.

Lara KILIÇ'19

GULAN

Çayları tazelerken bir kulağı Hediye teyzedeydi Gulan'ın. Görmüş geçirmiş kadındı Hediye teyze. O da buralıydı buralı olmasına; ama öğretmen kocasıyla çok yer gezmişti zamanında. Beraber yerleştikleri deniz kenarındaki sakin ilçeden akrabaları ziyaret maksadıyla gelmişti kızlarıyla bir aylığına. Pişman da olmuştu ama. Hafta geçmiyordu ki yukarılardan gelen silah seslerine kulak tıkayarak uyumaya çalışmasın. Diğerleri dalga geçiyordu onun bu haliyle, onlar çoktan alışmışlardı, süt dişleri yeni yeni dökülen bebeler bile. Allah'ın yarattığına acımanın günah olduğunu her defasında dile getirirdi; fakat acıyordu onlara içten içe, yıllar yılı konuşması dahi değişmiş Hediye teyze.

“Çocuğun adını ne koyacaksınız?” diye sordu iki kızını yanına alan Hediye teyze. Her zaman kendilerinden yaşça küçük kadını ilgiyle dinleyip cevap veren evin kadınları, bu sefer yüzlerini düşürdüler.

Hepsinin başı sedirin önüne, büyük ninenin ayaklarının dibine sığınmış Gulan'a döndü. Genç kızın suratu kızardı birdenbire. Doğuştan sürmeli gözlerini kucağına indirdi, çiçekli eteğindeki küçük deliği parmağıyla dürtmeye başladı. Herkesin ondan cevap beklediğini bilmiyormuş, umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Ancak kemirdiği dudakları onu ele verdi.

Hediye teyzenin bakışları da Gulan'ın üzerinde durdu. Sol elinin parmaklarıyla bir kızının omzunda ritim tutarken sevecen olduğunu sandığı bir sesle

konuştu: “Benim son zamanlarda duyduğum en güzel isim ‘Nefes’. Eğer bir kızım daha olabilseydi adını ‘Nefes’ koyardım.” Diğer kadınlardan onaylar bir ses yükseldi. Dudaklarındaki memnun gülümsemeye başlarını aşağı yukarı salladılar.

Tüm bunları asık suratıyla izleyen nine, Gulan'ın omzuna dokundu. “Git bebene bak, kızım.” Genç kız odadan çıkınca kadınlar rahat rahat onun askerde ölen kocası ve ismi bile konmamış kızı hakkında konuştular. Hediye teyze Gulan'ı babasına geri gönderip gönderemeyeceklerini sorduğunda Cevriye teyzenin -Gulan, Hediye teyzenin ablasına yani üvey annesine böyle seslenirdi.- yüzü ekşidi. “O adam geri alır mı hiç? Küçüğü daha on dördünde, onu vermeye çalışıyormuş diye duydum. Tabii, kızları verecek sonra şehirdeki aşığına kaçacak. Ah!” Cevriye teyze ateş saçan gözlerini en küçük kardeş Fahriye'ye yöneltti. Ama Fahriye'nin bu küçük engellemesi etkili olamadı. Cevriye onu bir tür açıklıkla dinleyen diğer kadınlara döndü tekrar, hırsından azıcık kaybetmemiş bir şekilde. “Zaten yavrumun adını yaşatacak bir erkek çocuk da veremedi. Anası kılıklı.” Bunca zamandır içinde biriktirdiği kını kuskun için geç bile kalmıştı Cevriye. Akli sıra ölen oğlunun intikamını alıyordu böyle konuşarak. Ya da evdeki tek erkek olan kocasının da iş için şehre gitmesinden sonra iyice sahipsiz kalmış gelinine sürekli yüklenerek. Geri getirecekti sanki bunun gibi lakırdılar evladını. Nereye saldıracığını şaşırılmış insanlardan biriydi işte Cevriye de. Cehaletinden doğan insafsızlığının cezasını, Gulan gerek ağır laflarla gerekse ağır işlerle çekiyordu. Hele torununun ilk sözü “anne” olunca çıldırmıştı kadın. O gün Gulan tüm odunları tek başına ahıra dizmek zorunda kalmıştı.

Gulan akşam olup da herkes yatıncaya kadar çıkmadı odasından. Bir şey de yapmadı. Sadece yatağında oturdu ve duvarı izledi. Aklında türlü düşünceler dolaşıyordu. Ne yapacaktı? Sesi kendi odasına ulaşan Cevriye teyzenin de dediği gibi babası geri almazdı onu. Kaçamazdı da. Elinde çocuk, yalnız başına nereye? Burada kalması ise imkânsızdı. Ya delirirdi ya da uyurken Cevriye teyze onu bir yastıkla boğardı. Ama Gulan uyuyamıyordu ki. Sadece birkaç günde bir, bir yerlerde bayılıp kalıyordu. Cevriye teyze onu o bayıldığı zamanlarda öldürürse daha iyi olurdu.

Sandığın üzerinde evlendiği güne ait bir fotoğraf vardı. Bembeyaz gelinliği içinde bir peri kızı gibi görünüyordu Gulan. On altı yaşındaki bir kızın olması gerektiği gibi mutlu; ama olması gerektiği kıyafette değil, elinde olması gerektiği gibi kitap yok. Yüzü boyalı, saçları yapılı... Yanında esmer kocası... Çarpık yüz hatlarında neşeden eser yok, koluna girmiş kız sanki bir hayalet. Adam onun varlığını ne görüyor ne duyuyor ne hissediyor. Gönlü komşu kızında kalmış belki. Belki de durum o kadar vahim değil. Daha genç olduğunu düşünüyor; gezmek tozmak istiyor.

Gulan gözlerini altın çerçeveden aldı, bebesinin beşiğine yürüdü. Bu beşiği büyükşehirden gelen eski matematik öğretmeni vermişti. Kızınınmış eskiden, böyle demişti Gulan'a gözlerindeki acıma duygusunu gizlemeye gerek duymadan.

Kızı mışıl mışıl uyuyordu. Küçük yumruklarını sıkıyordu. Tombul yanakları arada ağzının minik hareketiyle titriyordu. "Nefes'im..." Onu dikkatle aldı kucağına, uyanmaması lazımdı, uyanmadı da.

Gulan fazla zamanı olmadığını bildiği için bohçasını koluna taktı, parmaklarının ucuna basa basa odadan çıktı. Hediye teyze salonda uyuyordu. Başörtüsü kaymıştı, ağzı bir hamam böceğinin girebileceği kadar açılmıştı, horluyordu. Yaşlı kadının çıkardığı gürültü Gulan'ın işine yaradı. Daha rahat geçti kapıya kadar olan mesafeyi. Ama tam demir kapının kilidini açacağı sırada kızı uyandı ve Hediye teyzenin horultusunu bastırarak ağlamaya başladı. Genç kızın gözleri korkuyla büyüdü. Kapıyı ardına kadar açtı, arkasına bakmadan koştu da koştu. Bebek susmuştu durumun vahametini anlamış gibi. Küçük elleriyle anasının yemenisine tutunmuştu. Gulan'sa kızı göğsüne bastırmıştı, nefes nefese kalmıştı, ama durmuyordu. Hayatı buna bağılıymış gibi koşuyordu, ciğerleri patlayana kadar durmayacakmış gibi koşuyordu.

Dili damağı kuruyup nefes alması acı verici olmaya başladığında bir ağacın arkasına attı kendini. Soluklanmaya çalışırken kızı bu anı bekliyormuşçasına ağlamaya başladı. Gulan onu susturmak için bir şey yapmadı. Minik bebek bağıra çağıra ağlarken başını ağacın gövdesine yasladı, sessiz göz yaşlarının birer birer intihar etmesine izin verdi. Gulan'ın bir şey düşündüğü yoktu, bomboştu beyni. Sadece biraz öteye bırakılmış bohçasına ve bebeğine baka baka ağlıyordu. Karalarla çevrelenmiş açık kahverengi gözleri her zamanki zeki bakışlarından yoksundu. Fırtınalı, hırçın bir deniz yerine; sakin, hüzünlü bir göl vardı orada, kuruyup toprağa karışmayı hayal eden. Islak, uzun kirpiklerinden süzülüp yanık teninde ilerleyen yaşlar siliyordu sanki ruhunu her şeyiyle beraber. Ne kötü anılar kalıyordu ne güzel düşler. Güneş ufukta turuncu yumuşak ışıklarını gökyüzüne armağan ederek görünmeye başladığında dul ve genç bir anne yoktu artık o ağacın dibinde. Küçük bir çocuk belki ya da anılarını kaybetmiş huzurlu bir ihtiyar.

Başını eğip kucağındaki bebeğin simasına baktı gözü yaşlı Gulan. Uyumuştı yavrucak. Babası onları sonsuza değin terk ettiğinden beri annesi hep böyle dalıp unuturdu küçük kızı. O da alışmıştı ağlaya ağlaya uyumaya. Gulan, işaret parmağının tersiyle bebeğin yanağını okşarken dudaklarında bir tebessüm filizlendi. Kız kardeşinin de böyle olduğunu söylüyordu silik hatıraları. Gulan bir kenarda mercimek ayıklarken annesi kız kardeşini pışpışlardı ya da sadece öyle görünürdü. Asla susmazdı kardeşi. Annesi de asla onu susturmayı denemezdi. Yalnızca dışarıyı izlerdi. Rahmetli annesi için kendini üzgün hissetti Gulan. Hiç erkek çocuğu olmamıştı. Şanssız kadındı.

Kız kardeşi için de üzgündü. O Gulan gibi değildi. Çalışkandı. Dersleri iyiydi. Doktor olacaktı o! Hastaları iyileştirecekti. Ancak biliyordu Gulan; evlenme yaşı hele bir gelsin, babası onu da verecekti birine. Gulan sadece kardeşinin kocasının, kardeşinin okumasına izin vermesini umuyordu.

Kızı yine uyuyordu. Gulan da işte böyle uyurdu. Uyku ne güzel şeydi! Koyardı başını yastığa, yumardı gözlerini, daldı renkli rüyalara. Uyku onun en büyük kaçıydı. Uyku da olmasa bu yaşına kadar nasıl dayanırdı, hiç bilmiyordu. Ama artık işe yaramıyordu uyumak. Kâbustan ötesini göremiyordu genç kız. Korkuyordu uykudan. Göz kapaklarını indirdiği anda kara bulutlar üşüşüyordu kafasına. Birbiri ardına gelen acı haberler, ölümler, yıkılan hayatlar, yakılan ağıtlar... Yıpranmıştı Gulan. En sevdiği şeyden bile nefret etmişti. Kızı... Kızını burada bırakıp hayatı boyunca acı çekmesine izin veremezdi.

Eli küçücük bebeğin boynuna giderken gözleri kocamandı. Uzun parmakları kızının boğazını rahatça sardı. Yumuşacık saf tenin altındaki hızlı ritmi hissetti. Sıktı Gulan savunmasız bedenini boğazını, hep yaparmış gibi, tek bir uzvu bile titremeden. Sıktı Gulan kendi kanından yavrusunun boğazını, gözleri ardına kadar açılmış, dudakları ince bir çizgi halini almış. Sıktı Gulan ismini yeni koyduğu bebesinin boğazını, o son nefesini ellerinin arasında verinceye kadar.

Ayağa kalktı sonra. Bohçasını açtı. Çeyiz sandığından aldığı çarşafı oradaydı. Onları dürüp uçlarını birbirine ekledi. Ağacın kalın bir dalını gözüne kestirdi, çarşafı oradan sarkıttı. Kızının cesedinin biraz ilerisinde büyük ihtimalle bir oduncunun odun kırmak için kullandığı bir kütük vardı. Onu alıp yeni yatağının altına koydu. Kütüğün üzerine çıkmadan önce çarşafın sağlamlığını kontrol etti; uykusunun yarım kalmasını istemiyordu.

Kütük yere devrildiğinde ve büyük terlikler içindeki küçük ayaklar havada asılı kaldığında karşıdaki dağa bir bomba düştü ama bu bile uyandıramadı Gulan'ı, dudaklarındaki huzurlu gülümsemenin izini silemedi.

Roşna AKSAL'17

ARAYIŞ

Ömürlerden sizlere bir ömür... Bir kız çocuğu hayatı boyunca onu mutlu edecek yolu ararmış. Sahip olduğunu düşündüğü tek şey ise yönünü saptıran pusulasıymış. Ne zaman kendine yönelip mutluluğuna ulaşacak olsa pusulası yönünü başka tarafa çevirmiş; savrulduğu her yerde ise benliğinden bir parça bırakırmış.

Bir gün ise yolu aynalar diyarına düşmüş küçük kızın, eksildiğini orada fark etmiş. Uzun zaman üzerine ilk defa pusulanın neden yanlış yönlendirdiğini değil de kendisinin neden yanlış yönlendiğini sorgulamaya önce kendiyi tanıyarak başlamış.

“Kimim ben?” demiş, “Ne yapıyorum ben?” demiş, “Ne istiyorum ben?” demiş, “Ne yapacağım ben?” demiş. Aynaya sıralayınca sorularını kızcağız, heceleri yankılanmış; başka yöne dağılmadan yüzüne çarpmış.

“Benim, ben.” demiş, diğer soru(n)lardan kaçmış. Kaçmış ama kendiyi tanışmış bir kere. Her aynaya baktığında, hangi perspektifle baktıysa öyle görmüş kendini. Kimi zaman tek noktalı perspektiften oldukça tekil, kimi zamansa çift noktalı perspektifin arasında hangi noktaya yakın olacağını seçemediği için “hiçil”. Hiç olmamak için her ışınla bin parçaya bölünmüş, tek tek hepsiyle selamlaşmış; saptığı yolların izleriyle vedalaşmış; özüne ulaşmış küçük kız.

Kendisiyle tanıştıktan sonra ise ne yapacağına karar vermek kalmış. Hangi kapıyı açarsa açsın, “Ne istiyorum ben?” sorusu yankılanmış. Yorgun argın son kapıya

varmış, “Mutluluk nedir?” sorusunun makul bir cevabı karşılığında kapıdan “Ne yapacağım ben?” geçidine yol alacaktı.

Uzunca düşünmüş küçük kız: “Mutluluk kapının ardında mıdır yoksa geçişin ta kendisi midir?” diye. Oturmuş, yere saçmış benliğinin parçalarını. İncelemiş hepsini teker teker; hiçbirini yargılamadan hepsini sorgulamış. Mutlu olmak için gerekli güç, benliğinin parçalarının arasında saklıymış. Hepsini kucaklayıp kapıyı aralamış.

Benliğiyle kavuşup attığı her adımda mutluluğun ne geçitte ne de geçidin sonunda olduğunu anlamış. Mutluluk kızın ta kendisiymiş, arayış yolculuğunun başından beri içinde gizliymiş.

Kapının ardında “Ne yapacağım ben?” geçidi belirmiş, ne yapacağını biliyormuş artık. Kendi yolundan sapmayacak, istekleriyle idealleriyle yoluna devam edecekti; her çıktığı arayış yolculuğunda mutluluğunu yanına alacaktı. Meşguliyeti kendisi olacaktı küçük kızın ve artık kendisini evrenin içinde küçük görmeyecek; “KADIN” olarak yerini alacaktı.

Emine TOPÇU'19

ŞAPKASI GÜZELDİ

Gölgesi geçiyor ondan önce. Görünürde olmayan süt beyaz, şeffaf, gözle görülmeyecek kadar narin ve zarif gölgesi. Bu maddesel dünyaya aykırı duran bir yapıda. Her şeyden ayrılmış, kutsanmış gibi... Ayakları yüreklerinin emrinde gibi geçiyor çayırılıktan. Ben ise oturuyorum, onu izliyorum. Şapkasına bakıyorum; hoş, güzel bir şapkası var. Onun ayak seslerine karşılık yüreğim atıyor farklı bir biçimde. Gitme diyor yüreğim ona. Gitme hep kal orda yürü diyor. Rüyalardaki gibi kal olduğun yerde. Ayak sesleri ise karşılık veriyor gidiyorum ben diyor, gidiyorum. Nereye diyorum, bu telaş bu acelecilik neden? Yağmur yağıyor hafiften. Fısıldayan yağmurun sesi bile bağırıyormuş gibi geliyor bana. Yağmurdan mı kaçırıyorsun diyorum, yağmur bir şey yapmaz. Duymazlıktan geliyor ayak sesleri beni. Sonra düşünüyorum... Yürek ve ayak nasıl ifade eder ki kendini aynı dilden? Ve buna ben de ayaklarımla karşılık veriyorum. Bağırırçasına koşuyorum. Belki ayak sesleri anlar beni diyerek. Sonra duruyorum. O da duruyor. Mutlu oluyorum bir anda. Ayaklarımdan yüreğime kadar olan uzun yolda yürüyen sinirlerim. Diyor ki bana, yürü. Gitmemem gerekiyor biliyorum. Gidiyorum, biraz daha yaklaşıyorum yanına. Şapkası ne de güzel değil mi? Acaba ne yapıyor sabah saat dörtte buralarda. O da benim gibi mi acaba? Sıkıldın mı diyorum ayaklarına. Cevap veriyor, evet diyor evet sıkıldım. Sokağa fırladım ama fark ettim ki sokak da benimle geliyor, diyor. Bir anlam veremiyorum buna. Ona daha çok ilgi duymamı sağlıyor bu. Ne diyeceğimi bilemiyorum, anladığım kadarıyla karşılık veriyorum, ben de sıkıldım diyorum. Neden sıkıldın diyor bana. Ne kadar saçma bir soru bu diyorum sinirlenerek. Sonra

kafam basıyor, ne bilecek o benim nelerden sıkıldığımı diyorum içten içe. Sonra cevap veriyorum sorusuna. Bu elbiselerden sıkıldım, ayakkabılardan sıkıldım, en çok da neyden sıkıldım biliyor musun diyorum. Ne diyor, yoksa saçlarından mı sıkıldın? Hayır diyorum. Sürekli çalan bu müzikten sıkıldım. Bunu anlamamışçasına duruyor. Oysa biliyorum anladığımı. Bu diyorum, müzik. Ne kadar sıradan değil mi? Herkese hoş gelen bu müzik ne kadar sıradan... Oysa karşı bir şey olmalı diyorum. Hayata karşı gelen, ritimlere aykırı, sesleri karıştıran bir şey lazım diyorum... Anlamış gibi yapıyor şimdi. Oysa anlamadığımı belli ediyor yüzündeki mimikleri. İçimden diyorum ki, seni kovalamaktan sıkıldım, bu ayak seslerinden sıkıldım. Bir an bunları ona söylemek geçiyor içimden. Bak şapkası çok güzel...

Aşk diyorum ne güzel bir müzik değil mi? Aşk karşılık vermez diyor. Sen karşılıklı şeyleri seviyorsun aşkı değil diyor. Güneş doğmaya yakın... Nasıl da parlıyor gözleri... Güneş gibi. İçimden yağmur olmak geçiyor. Dudaklarının üstüne düşmek, ıslatmak... İslan sen de... İslan, çiçekler gibi. Ya anlamadıysa ne dediğimi diyorum. Ayak sesleri onun da yüreğine bir ritim göndermiş midir? Sonra bakıyorum da şapka ne kadar hoş... Aşk diyorum tekrar. Çok hoş diyorum, kalbimle söylüyorum bu sefer. Neresi hoş diyor. Bir kadına dokunmanın neresi hoş diyor. Onun kalbini çalmanın neresi hoş. Aşka ayıp oluyor diyorum. Kalbiyle konuşuyor bu sefer. Şapkam diyorum değil mi çok hoş bence de. Aşk gibi aynı... Bak gözlerim ıslanmıyor, koruyor çünkü şapka. Peki ya dudaklarım, üstüm, ayaklarım... Ayaklarım ne kadar üşüyor biliyor musun? Şapka onu da koruyor mu? Peki diyorum. Çorapların, çorapların ne işe yarıyor senin. Çorap da kadın gibidir diyor. Vücuduma dokunuyor,

korumaya çalışsa da beceremiyor. Sinirleniyorum bunun üzerine. Her kadın mı böyledir diyorum. Ayakları titreyerek cevap veriyor. Evet diyor, evet. Peki diyorum ıslanmak hoşuna gitmiyor mu? Şapka olmasaydı diyorum, çorap olmasaydı biraz daha fazla üşümeyecek miydin? Evet diyor üşüyecektim. Yürüyor, kaçıyor ayak seslerini duyamaz oluyorum bir süre sonra. Ah diyorum. Ne güzeldi geçirdiğimiz yarım saat değil mi? Güneş gibi parlayan gözleri geliyor gözümün önüne. Ne kadar kötüydü bugün. Sadece gölgesini seyretseydim keşke diyorum. Keşke onu sadece izleseydim. Neden ayaklarım yüreğime tapıyor, yüreğimin ayaklarıma tapması gerekirken? Sonra düşünüyorum çoraplar neden şapkaya tapsın ki? Yağmur altında ıslanan bakışlarıyla konuştuğu o an geliyor gözlerimin önüne. Bana dediği o cümle geliyor. Yağmurda aşk şapkadır, kadın ise çorap... Sonra düşünüyorum, tekrarlarcasına düşünüyorum. Şapkalar bir yaşam tarzı olarak algılanırken ve yaşanırken çoraplar niçin sadece hissediliyor? Daha da önemlisi biz dünyaya yaşamak için mi hissetmek için mi geliyoruz? Kabullenmeye çalışıyorum. Çünkü yüreğim ayaklarıma bunu söylüyor. Karşıdan, sağanak yağmurun altından biri yürüyor bana doğru. Güzel şapkalı biri. Uzaktan kim olduğunu bilemiyorum. Sonra daha çok yaklaşıyor şapkası ne kadar da güzel... Dudakları daha çok ıslanmış. Acaba diyorum. Neden döndün o kadar yolu? Şapkamı beğenmiştin diyor. İstersen alabilirsin. Sana vermeye geldim, şapkasız da gidebilirim evime. O anda çıkarıyorum şapkasını. Git diyorum. Git şapkan bende kalsın. Bir anda yorulmuş gibi gözüküyor. Yürüyor.

Gitti... Bakıyorum da şapkasına. Hiç güzel değilmiş. Ne kadar da sıradan bir şapka. Kafamı kaldırıyorum biri geliyor uzaktan. Şapkasız, ne kadar zevksiz biri bu. İnsan

diyorum şapkasız nasıl dolaşır bu yağmurda. Daha çok yaklaşıyor. Tanıyorum. Bu bana şapkasını veren adam değil mi? O farklı adam, gölgesi görünmez ve şeffaf olan o adam değil mi bu? Yine mi sen diyorum. Yine mi sen geldin. Yüreğiyle koşuyor bana doğru. Şapkasını almaya geldi herhalde. Uzatıyorum şapkasını ona. İstemiyor. Ne istiyorsun öyleyse diyorum. Beni ısıtacak bir çoraba, hiçbir yerimi ıslatmayacak bir şapkaya ihtiyacım var diyor. Anlamazlıktan geliyor ayaklarım. Yüreğim hissediyor bu sefer. Ne diyeceğimi bilemiyorum tekrardan. Şapkasını takıyorum başına. Yağmur yağıyor, bana güneş gibi geliyor. Hadi diyorum git artık. Şapkan şimdilik idare eder. Gitmek istemezcesine tutuyor ellerimi. Bırak diyorum git artık evine. Yüreği kalıyor benimle o ise gidiyor ayaklarıyla beraber. Ayak yüreğe tapardı hani? Neden gidiyor o zaman gölgesiyle el ele tutuşan ayakları yüreği kal dediği halde?

Neyse diyorum. Ben de gideyim artık. Uzanıyorum yatağıma. Uyuyorum bir süre sonra... Öğleye doğru kalkıyorum. Güneş doğmuş, yağmur sonrası sessizlik, toprak kokusu... Dünü ne yaşadığımı ne de hissettiğimi geçiriyorum içimden. Ama diyorum, şapkası ne kadar da güzeldi değil mi?

Hazal ÇİNTAŞ'21

YAĞMUR

Ondan kurtulmak için bir kafeye girmeye yelteniyorum ancak kapının yeşil rengi fena halde canımı sıkıyor. Yağmurları sevdiğini biliyorum ve artık durması için dua etmekten başka çare bulamıyorum. Varlığına, geçen zamanın yatıştırıcı ve uysallaştırıcı aldaticılığına rağmen alışamadım. İnsanı gölgesinden daha yakın ve daha karanlık birinin varlığı kadar huzursuz eden hiçbir şey olmasa gerek. İlerlemeye devam etme dürtüm, bacaklarımdaki uyuşukluğu yok saymama yardımcı oluyor. Laktik asidin acısı bir süre sonra beni korkutmaya başlıyor, çünkü ne zamandır yürüdüğümü bilmiyorum ve bu acı bana durmam gerektiğine dair ufak sinyaller yolluyor. Arkama dönüp yüzüne bakacak cesareti içimde bulmaya çalışıyorum, ama hayır, katilimin varlığı bile kimliği kadar korkutamıyor beni. Evimi geçiyorum. Vücudum tüm varlığıyla aksini iddia ederken ben, durmamam gerektiğini hissediyorum. İnsan gün ışığı kadar ortada olandan ancak böylesine bir yüzüzlükle kaçabilir. Korkuya artık alışmam gerekiyor diye düşünüyorum, hayır zaten istediği de tam olarak bu. Ancak varlığını hissedemediğimden en büyük korkuya ve peşinden kurtulduğumu zannedip en büyük gaflete düşmem. Duyup duymadığından bihaber olduğum soluğumu düzene sokmaya çalışıyorum, bu umutsuz ve çaresiz çabam ise rahatsızlığımı, gerçekte olduğundan daha görkemli gösterebilir mi emin olmasam da, onun kapısının önüne yaldızlı bir paket içinde bırakıyordur. Çantamın içine ne koyduğumu hatırlamıyorum ancak evden çıkmadan evvel katilim tarafından takip edilerek şehri boydan boya geçeceğimi bilmiş olmayı dilerdim.

Şimdi yağmur şiddetini arttırmaya başlıyor ve bunun asla son bulmayacağına ikna oluyorum. Ensemde duyduğum esintinin onun nefesi veya sonbaharın en sevdiği kızı meltem olup olmadığını anlama şansım yok ve bu beni deli ediyor. Telefonuma uzanmayı reddediyorum, adımlarının nemli asfalttaki sesi güvenli takip mesafesinin çoktan aşıldığını fısıldıyor ve kurtulmaya yönelik herhangi bir girişimimde ellerini boynumda hissedeceğime emin oluyorum. Acı bir korna sesi kulaklarıma dolarken kanın demir kokulu tadıyla yüzümü ekşitiyorum. Kesik dilimi gergince dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve durmuyorum. Kalbimin ritmi onca yıldır görmezden gelinişini, ebediyen durmasına az bir süre kala protesto etmek istercesine, çılgınlar gibi, göğsüme yırtmaya niyetli gibi atıyor. Korku, onu da sarmış olmalı. Devam edemiyorum, yere düşerken onun çantanın ağırlığının eseri olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum, gerçekten ne koymuştum evden çıkmadan önce içine? Hatırlayamıyorum, ama büyük olasılıkla artık önemi yok diyerek kendimi avutuyorum. Tekerleklerin iç tırmalayan çığılığı sanki yok olmadan önce kendini sokaktaki insanların içine hapsetmiş son bir gayretle, şimdi de özgürlüğü için pençeliyor onları. Herkes çılgık çılgıla ve ben nedenini anlayamıyorum. Hesabıma göre, benden iki adım geride olan katilim, şu an baş ucumda duruyor olmalı. Bu işi ona bırakmayan şoföre kalkıp teşekkür etmek istiyorum, içimde şeytani bir sevinç dalgalanıyor, zafer sarhoşluğunu belki de en haksız şekilde yaşıyorum. Ama kalkamıyorum. Bakışlarımı, korkudan eser kalmayan tavrımla ona çevirmek istiyorum. Bak demek, beceremedin. Orada değil. Yerde içinde buldukları sıkıntılı durumu bağırarak tuhaf açıyla duran ellerim, şu ana dek sınırlı olmuş olması gereken yerde, kalp buran bir kuruluk tadıyor.

Ambulans sesinin insanı uyuşturan ritmi zihnime işlerken, sırtımdaki çantayı hissedemediğimi fark ediyorum. Üstümde geceliğim, ayaklarım hiç olmadıkları kadar çıplak ve sanırım yağmur kalbimde çiseliyor.

Baki Berkay UZEL'20

GÜLÜMSEYİN, ÇEKİYORUM!

“Gülümseyin, çekiyorum!”

Martılar havada taklalar atarak uçarken bir kare yakaladım. Hava bugün ne sıcak ne de soğuktu. Ne güneşli ne de yağmurlu. Böyle havalarda hayatımda olan biten her şeyi unutup, fotoğraf makinemi alıp dışarı fırlarım. Tıpkı bugün yaptığım gibi.

Fotoğraf, birkaç dakika sonra makineden çıktığında onu elimde salladım ve görüntünün netleşmesini bekledim. Tam da istediğim gibi çıkmıştı, martılar tek çizgi halinde özgürce uçuşuyordu. Ben onlara hayran hayran bakarken telefonum çaldı. Arayan annemdi.

“Yankı, saatlerdir dışarıdasın.”

Ona çok değil, beş on dakika içerisinde geleceğimi söyleyip telefonu kapattıktan sonra fotoğraf makinemi kılıfına koydum ve malzemelerimi toplayarak otobüs durağına doğru ilerledim.

Ertesi gün okul çıkışı, deniz kenarındaki kitapçıya uğramaya karar verdim. Burası küçük, ahşap ve gelen gidenin bir şeyler içmek için uğrayabileceği sevimli bir yerdi. Burada da her zaman büyüleyici görüntüler yakalardım. Kalın kitap ciltlerinden kitapların kokusunu içine çeken insanlara kadar... Kitapçı Kemal amca, beni çocukluğumdan beri tanıyordu.

İçeri girdiğimde Kemal amcaya seslendim. Başımı dergisinden kaldırıp bana baktı. Hoş geldin kızım, deyip gülümsedi. Beraber bir masaya oturup sohbet etmeye başladık. O bana iki gün önce doğan torunundan ve dede olmanın nasıl bir his olduğundan bahsetti; ben de ona çektiğim fotoğrafları, martıları anlattım.

Daha sonra gözüm kitaplığa takıldı, en sevdiğim yazarın yeni kitabını fark ettim ve onu diğerlerinin arasından çıkardım. Yine bir Ali Öztürk klasığı... Kitabı aldım ve masaya, Kemal amcanın yanına oturdum. Biz sohbet ederken içeri ellilerinin ortasında gibi görünen bir adam girdi. Kabanını çıkarıp askıya astıktan sonra doğrudan daktilonun başına geçti. Kemal amcaya onun kim olduğunu sorduğumda bana tanımadığını ama yüzünün çok tanıdık geldiğini söyledi. Ben de pencerenin karşısındaki salıncağa geçtim ve kitabımın sayfalarını karıştırmaya başladım.

Gizemli beyefendi, Kemal amcadan orta şekerli bir kahve istedi. Parmakları daktiloda gezinirken arka plandaki deniz ve kitapların ne kadar hoş bir uyum oluşturduğunu fark ettim. Ve daha fazla bekleyemeden kameramı çıkartıp bir resmini çektim.

Evet, maalesef ki bunu fazla dikkat çekerek yapmış olmalıydım ki beyefendi beni baştan ayağa süzdü ve bir sorum olup olmadığını sordu. Ne demem gerekiyordu? Söyleyeceklerimi kafamda tartacak zamanım yoktu. Hemen açıklama yapmam lazımdı.

“Şey, ben sadece... Amatör bir fotoğrafçıyım ve sizin...”

“Benim fotoğrafımı çekmek istedin?”

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Başımı sallamakla yetindim.

O ise, sıcacık bir gülümsemeyle:

“O halde fotoğrafımı görebilir miyim?” diye sordu.

Fotoğrafi gösterdikten sonra çekinerek:

“Kızmadınız mı?” diye sordum.

“Kızmadım. Hatta biliyor musun, bence sen kesinlikle ‘amatör’ değilsin. Kendini oldukça geliştirmişsin.”

“Siz ciddi misiniz?”

“Tabii ki ciddiyim. Hatta...”

Söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. Ona meraklı gözlerle baktım.

“Aslında ben bir yazarım. Yeni kitabıma burada başlamak istiyorum. Kitabımda fotoğraflara da yer vermek istiyorum ancak bu konuda fazla yetenekli olduğum söylenemez. Bana yardımcı olmak ister misin?”

“Kahveniz geldi efendim.” Kemal amca da gelmişti. Bu sefer şaşırma sırası ondaydı.

Adam, Kemal amcaya “Bu küçük hanımın çok yetenekli olduğunu düşünüyorum. Ben de yeni kitabımda yer alacak fotoğraflar için bana yardımcı olup olamayacağını sormuştum.”

Kemal amcayla birbirimize şaşkınlıkla baktık.

“Ben biraz düşünsem olur mu?” diye sordum.

“Elbette. Ben zaten bu hafta içi her gün buradayım. Sen de bir iki gün içerisinde bana kararını iletirsen çok sevinirim.”

“Pekâlâ, iyi günler.” diyerek ve Kemal amcayla vedalaşarak kapıdan çıktım.

“Lütfen anne, hem benim için de çok yararlı olur!”

Annem: “Düşünmem lazım.”

Annemi ve babamı ikna etmek sandığımdan da zor olacak gibiydi. Kitapçıdan çıktığım andan itibaren hep bu teklifi düşünmüştüm. Bu benim hayatımın fırsatı olabilirdi. Adımı duyurabilirdim. Ancak annelere yazardan bahsettiğim zaman adamın gerçekten yazar olup olmadığını bile bilmediklerini söylediler. En sonunda babam yarın öğleden sonra kitapçıya uğrayıp onunla tanışmaya karar verdi.

Ertesi gün babam odamın kapısını tıklatıp içeri girdi.

“Kızım, bahsettiğin yazarla tanıştım. Çok saygıdeğer, beyefendi, hoşsohbet birisi. Onunla uzun uzun sohbet ettik. Sonuç olarak kendini kaptırmaman koşuluyla onunla çalışabilirsin.”

“YAŞASIN!” Babama sımsıkı sarıldım.

Günler ilerledikçe yazarla olan samimiyetimiz de artmıştı. Bu sürede onun ismini de öğrenmişim: Ali.

Geçen gün kahve içerken çantamdan onunla tanıştığımız gün aldığım kitabı çıkardığımda yüzünde bir ışıltı belirmişti ve “Ali Öztürk okur musun?” diye sormuştu. Evet diye cevap verdiğimde ise sadece tebessüm etti.

Bugünse, çalışmalarımızı oldukça ilerletmiştik. Hatta neredeyse yarılamiştik bile. Onun kitabı fazla uzun değildi zaten. Toplamda dört adet öyküden oluşan ince bir kitaptı. Haliyle işimizin bitmesine de az kalmıştı. Ona

çektığım fotoğrafları verdiğimde hepsine uzunca bakıp eleştiriler yapıyordu. Bana çalışmamızı noktalandırmaya az kaldığından bugün birlikte Ortaköy’e gidebileceğimizi söyledi. Hem orada da çok güzel pozlar yakalardık. Bu teklife ne denirdi ki?

Berber Ortaköy’de yürüdüğümüzde bizi görenler gülümsemeden geçmiyordu. Acaba onun torunu olduğumu falan mı düşünmüşlerdi?

Bir banka oturduk, sohbet ettik. Yanımızda sokak sanatçıları akordeon ve armonika çalıyordu. Kulaklarımızda ikisinin mükemmel uyumu, sohbete daldık. Ali amca bana “Yarın kitabı basacaklar. Tahminimce iki haftaya raflarda olur. İyi iş çıkardık, ufaklık.” dedi.

Gülümsedim.

Çok heyecanlıydım, birkaç gündür uyumayıp bugünü düşünmüştüm. Haftalardır emek verdiğimiz kitabımız bugün raflardaydı! Ailemden başka kimsenin haberi yoktu. Adımı bir kitabın üzerinde görünce verecekleri tepkiyi o kadar merak ediyordum ki!

Ali amca, kitabın fuar zamanı çıkmasını istiyordu, öyle de oldu. Bugün, kitap fuarının ilk günüydü ve “bizim” kitabımız stantlardaki yerini alacaktı.

Annem, babam ve ben çabucak hazırlandık. Ben kuaföre bile gitmişim!

Kahvaltı ettikten sonra daha fuarın başlamasına üç saat kala oradaydık. Ali amca da ordaydı. Kitabımızı basan yayınevinin görevlilerinin stantları düzeltmesine yardım ediyordu.

“Günaydın Ali amca!” diye seslendim.

Ali amca, annem ve babam sohbet ederken ben de gözlerimle etrafı hızlıca tarayıp kitabımızı aradım ama göremedim. Ali amcaya kitabımızın nerede olduğunu sorduğumda kolilerde olduğunu söyledi. Annem, babam ve Ali amca sohbet etmek için dışarı çıktılar, ben de görevlilere yardım etmeye başladım. Görevlilerden bir tanesi bana göz kırparak çok şanslı olduğumu söyledi.

Kolilerden kitapları çıkarıp dizmeye koyulduk. Büyük bir heyecanla kendi kolimizi yırttım ve kitabımızı elime aldım. Ve yine son zamanlarda sıkça tattığım o duyguyu tattım: Şaşkınlık.

Kafamı çevirdiğimde Ali amca ve ailem bana muzipçe bakıyorlardı. Birlikte geçirdiğimiz onca ana rağmen ben nasıl olur da anlayamamıştım? Hayatımda ilk defa mutluluktan ağlıyordum.

Aybüke Beyza COŞKUN'22

TEZGÂHTAR

Arka çaprazında kazulet bir adamla göz göze gelmek gibi bir hata yaptı. Önüne bakarak içeri girmişti, dikkatsizliğinden olsa gerek, yan tarafta hazırda bekleyen bu siyahlar içindeki adamı görememişti. Kaçmasının artık bir anlamı yoktu, bir kere gözükmüştü bile. Hiç orali olmamaya gayret ederek etrafında bulduğu şeylerle ilgilenmeye başladı. Adamın ona doğru yaklaşmakta olan silüetini göz ucuyla seçebiliyordu. Nefes alıp verişini de duyar gibi olmuştu. Nefesini tuttu.

“Merhaba efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?” Dışarıdan duyulmasından korkarak nefesini sakince bıraktı ve hemen ardından cümlesine başlayabilmesine yetecek kadar havayı içine çekti. “Hiç, sadece bakınıyordum.” Adam kafasıyla tam anlaşılmayan, hafif bir hareket yaptı, birkaç adım geri çekildi. “Bana ne, ne halin varsa gör!” der gibi bir hali vardı, bir yandan da onu zahmete sokmayıp da kendi başına alışverişini yapmayı kabul ettiği için ona minnettardı. Umursamaz bakış ve tavırlarından bu işe çok da istemeyerek girdiği belli oluyordu. Yardımına ihtiyacınız olup olmadığını kendi ağzıyla sormasına rağmen, en ufak sorunuzda size küfürler savurmaya başlayacakmış gibi bir hali vardı. Büyük ihtimalle de öğrenciydi, kızların hoşuna gider diye bıraktığı sakalında bolca boşluk vardı.

İndirimdeki kazaklara biraz göz gezdirdi. Yan taraftaki beyaz vitrine döndüğü anda vitrine bitişik duran aynadan az önce konuştuğu genç satış danışmanını gördü. Onu mu izliyordu? Durdu, aynaya bir daha baktı. Evet, onu izliyordu! Suratında, ondan tiksiniyormuş gibi

bir ifade mevcuttu. Patavatsız herif, bir şey çalacağından şüphelenmiş olsa gerekti. Kafasını kaldırdı, tekrar göz göze geldiler. Hazırlıksız yakalanan eleman, kısa süren bir şokun ardından zoraki gülümsemeyi başardı, ardından da başını yere çevirdi.

Biraz daha gezdi, kendine gömlek baktı, beğenmedi. Attığı her adımda, acemi bir gizlilik çabasıyla eleman da ona doğru yaklaşıyordu. Durumun tezatlığı karşısında hayretler içinde kalmıştı. Eleman başta yardım teklifinde bulunmuş, hemen ardından pusuya yatmıştı sanki. Acemiliğinden olsa gerek, yapmacık tavırlarını gizleyememişti bile. Kendisi yardımını kabul etse bile eleman, onunla sırf zorunda olduğu için ilgilenirmiş gibi yapacaktı. Başta yardımsever, müşterisinin memnuniyetini her şeyin önünde tutan biri olarak gözükecek, ardından onun yapacağı hırsızlığı dört gözle beklemek üzere yine yerine yerleşecekti. Kuşkusuz onu iş üstünde yakalamak, uygun pantolon bedenini aramaktan çok daha fazla zevkliydi. Ve o, vitrinde beğendiği kazağı çantasına gizlice atmak üzere fermuarını açtığı anda, üstüne çullanacaktı. Az önce sözde ona yardımcı olan, yanında olan da bu tezgâhtar değil miydi? Bir sorunu olduğu zaman çekinmeden danışabileceğini söyleyen başkası mıydı? Şimdi neden en zor anında, kazağı çalmaya yeltenirken, yakasına yapışmıştı? İkisi de kuşkusuz aynı kişiydi. Peki, tezgâhtarın asıl görevi neydi? Ona gerçekten yardımcı olmak mı, yoksa onu sürekli kuşkuyla seyredip, üstüne atlayacağı anı kollamak mıydı? Tezgâhtar burada hayrına çalışmıyordu, büyük ihtimalle okul masraflarını aradan çıkarmasına anca yetse de en nihayetinde bir maaşı vardı. Sizi kolunuzdan tutup çantanıza attığınız kazağı geri istemesini, başta dostunuz görünüp boş anınızda sizi alaşağı etmesini anlayışla karşılayabilirdiniz. Peki,

ama iş, okul çocukluk arkadaşlarınız, sevgilileriniz ve ortaklarınız? Yoksa onlar da mı bu kıyafet mağazasından maaş alıyorlardı?

Selin Su BELEN'20

YAZMA YOLCULUĞU BURADA BİTTİ Mİ? BİTMEZ!

Kelebeğin kaderi çiçeklerin tohumlarının taşınmasını sağlarken can vermekmiş. Kendi hayatına karşılık binlerce çiçekin açmasını sağlamak... Dünyanın belki de en zarif, en narin canlısının yaptığı bu fedakârlık karşısında bir haykırışı olacaktır elbette biz kendini büyük sanan ama evrenin büyüklüğünde kaybolan insanlara.

Bu kitapta sizi farklı dünyalara sokan, farklı yaşamlarla buluşturan, betimlemeleriyle sanki o hikâyenin içindeymişsiniz hissini veren, karakterin yaşadığı buhranı size bizzat yaşatan sonra sabah pencerenizi açıp içinize çektiğiniz hava gibi iliklerinize kadar umudu, mutluluğu işleyen hikâyeler okudunuz.

Kelebeğin haykırışları, İstanbul Lisesinin genç kalemlerinde vücut buldu bu sefer. Her şeye rağmen umut diyordu kelebek biz küçük insanlara. “Bu hayatta bir rolün var. Sadece sen henüz keşfedemedin bu rolünü.” diye haykırıyordu işte. O yüzdendir bu hikâyelerin çoğunun kara bulutlarla kaplı olması. Bunları dağıtacak olan sensin sevgili okuyucu. Ama buradaki karakterlere umutlu bir yaşam kurgulamadan önce kendi hayatında umudu bulduğundan, kendini keşfettiğinden emin olmalısın. Tıpkı kelebeğin çiçeklerin varoluşuna katkıda bulunmadan önce tırtıl olarak girdiği kozasında metamorfoza uğradığı gibi sen de önce kendi içinde başlamalısın bu yolculuğa.

Bu nedenledir ki yazma yolculuğu burada bitmemekte. Benim, senin, onun yaşamında devam etmekte.

“Bu haksızlıktı. Savaşlar, silahlar, fermanlar... Hepsinden nefret ediyordum. Arkadaşımı benden alan onlardı. Gerek var mıydı bu dünyada savaşa, nefrete, kötülüğe?..”

“Boğazımı temizledi. Şimdi, zihninin örümcek ağlarıyla kaplanmış tavan arasından tozdan görünmeyen bir sandığı çıkarıyor gibiydi. Duyduğu hırıltıysa yıllardır açılmamış sandığın menteşelerinden geliyor olmalıydı. Aldığı derin nefes oldukça eski moda, işlemeli bir anahtardı. Gözlerini kapadı. Bu kadar zor olan neydi? Saklandığı gölgeden çıkıyor, kendisinden dahi sakladığı sırlarını açığa çıkarıyordu, elbette kolay olmayacaktı.”

“Sımsıkı sarılmalıyım kaptan, onu bir sefer daha kaybedemem...”

“Hepsi birer umuttu aslında. Umut bir kurtarıcıydı, bir güçtü, bir mücadeleydi. Çünkü umut, olmamışlardan doğan bir varoluştur.”

